ARBEJDET

ARBEJDERNES FRIGØRELSE MAA BLIVE DERES EGET VÆRK

No. 23. | Fredag d. 4. Juni 1937 | 15 Øre. | 2. Aarg.

Frøken Kontor

Jovist kender jeg Frøken Kontor — baade hende, Brødrene og Forældrene.

Faderen havde fast Arbejde og selvfølgelig skulde Børnene ikke friste den Tilværelse, Forældrene havde haft i deres Barndom og Ungdom op gennem Aarene med groft Slid og daarlige Livsvilkaar.

»Takket være Socialdemokratiet« var Forholdene nu blevet helt anderledes, og Børnene skulde rigtignok ikke arbejde, men bare have det godt.

Og Børnene havde det godt. De lærte tidligt bare at kræve ind uden nogensinde at møde den Tanke, hvor Mad og Klæder kom fra.

Og det blev ikke ved Kravene om almindelig Dagligkost. Nej, naar Skolekammeraterne Anni eller Anne-Lise havde faaet en ny fin Kjole eller et Par moderne Sko, saa var der ingen Fred i Hjemmet, før lille Frøken Kontor ogsaa havde faaet noget lignende.

Selvfølgelig skulde Børnene ikke stikke af eller staa tilbage for Klassekammeraterne.

Og »brokkede« »den Gamle« sig en Gang imellem, at han ikke kunde skaffe alle de Penge, Ungerne krævede ind, saa var det bare Uvilje eller ondt Lune! — Han havde vel bare at skaffe, hvad der skulde til, de skulde vel ikke gaa og ligne rene Proletarunger, det mente Moderen ogsaa. Cigarerne var pillet fra ham, men saa længe han havde Raad til at ryge Shagpipe og bruge Skraa — og en Bajer sneg han sig vel ogsaa til en Gang imellem, — saa havde han vel ogsaa Raad til at klæde sine Børn ordentlig paa! Det manglede bare!

Og saa sled den Gamle fra Morgen til Aften, Aar efter Aar, i en uendelig lang Kæde af Aar.

Den sidste af Drengene og Frk. Kontor blev slidt frem til Realeksamen med jævn Karakter, medens de to sidste Drenge kom i Lære — mere kunde »den Gamles« Slid ikke klare!

Frøken Kontor fik en Plads til 50 Kr. om Maaneden — ikke paa egen — men paa Forældrenes Kost og Logi!

De 50 Kr. kunde ikke række til til Sporvognspenge, Tøj og Fornøjelser. Den Gamle maatte spæde til.

Og saa var der disse Kursus. Det, hun havde lært paa Realskolen, var jo kun lige Begyndelsesgrundene. Nej, hun maatte sandelig for at blive »Selverhvervende« gaa til Kursus i nogle Aar endnu. Og disse Kursus skulde selvfølgelig »den Gamle« klare!

Den Gamle sled troligt. Men Frk. Kontor blev virkelig ogsaa efterhaanden en hel fin Dame. Hun talte et Sprog og en Tone, der omtrent fik ham til at dukke sig. Og naar han en Gang imellem haanende talte om de rødlakerede Negle og dito Læber og de barberede Øjenbryn og hendes ugentlige Frisørregning — som han ogsaa maatte betale — saa var der Stolthed bag Ordene over »den fine Datter«, selv om hun »aalede« ham for Mangel paa »Kultur«!

Kun en Gang gippede der noget i ham, lige som Kvalme.

Det var en Fyraften. Frk. Kontor kom gaaende over Raadhuspladsen sammen med et Par Veninder. Hendes halvgamle, arbejdsklædte Fader kom lige imod hende. Han saa paa Afstand, at hun havde set ham, og han følte lige som Stolthed over, hvor smuk hun var. Men da de nærmede sig hinanden, saa hun til den anden Side og talte forceret til Veninderne.

»Den Gamle« blev staaende og saa efter hende — Barnet!

Først følte han en Vredestrang til haardt at kalde hendes Navn. Men saa kom Kvalmefornemmelsen — lige som Tilskyndende til Sorg. — Saa gik han videre mod »Hjemmet«.

— — —

Den gamle Tosse troede, at det var hans Barn, han mødte, — Frugten af al hans opofrende Slid!

Det var det ikke. Det var *Frøken Kontor!*

Det var Genfærdet ikke blot af hans egen, men af hans Klasses misforstaaede Behandling af Børnene.

Det var Frugten af en Efterkrigtids heldigstillede Arbejdere, der i Angst for Fortidens Arbejdsslid og i Tillid til fortsat Fremgang vilde løfte deres Børn op af Klassen — ind i *en bedre Tilværelse!*

»Den Gamle« erfarede hin Fyraften, at han havde løftet sit Barn op i et Niveau, hvor hun skammede sig for Arbejdsdragten, thi havde han haft en skræddersyet fin Lapsedragt paa, da havde hun frejdigt sagt: »God Aften, Fa'r!« og præsenteret ham for Veninderne.

Men Arbejdsdragten, den skammede hun sig for!

Frk. Kontor har gennem hele sin forkvaklede Opdragelse lært *at skamme sig for Arbejdet* og dermed for sin egen Klasse!

Hun lærte aldrig, hvilket Arbejde, der laa bag et eneste Stykke Mad!

Hun lærte aldrig at sige Tak for alt, hvad det grove Slid gav hende at spise, gav hende at klæde sig i, Sengen, hun hvilede sig i, og Huset, der skærmede hende mod profane Blikke og Nattens Kulde, uden hvilken hun var en nøgen, sultende, frysende Stakkel.

Foragt og Frygt for Arbejdet, det lærte Frøken Kontor! Hun blev i sin lille Indstilling et ødelagt, forkvaklet Overklasseindivid! Men hun blev ikke dette økonomisk og socialt! — Dette kunde ikke nok saa meget Fader og Moderslid løfte hende op til.

Denne Kendsgerning ved Frk. Kontor meget vel. Derfor lakker hun Neglene, maler Læber og Kinder og Øjenbryn som en anden Overklasseludder, for om muligt at gøre en Erobring bare lidt oppe i Mellemklassen.

Hun er dybest set en Ulykkelig, en halvraaden Frugt af Demokratiets tidsfavoriserede Løgn om Arbejdernes gradvise Velstandsstigen mod bedre og bedre Kaar.

Frk. Kontor faar Lov i sin Erobringskamp for denne sociale Stigen, at give sin unge Krop til Pris for nogle Overklasseslyngler, og ender i bedste Fald som en bedrestillet Arbejders uduelige Hustru, i en moderne 2 Værelses Etagestærekasse med Smalkost for Pynt og moderne Møbler, i en Tilværelse, hvor hun fordærver sine obligate 2 Børn med hele sin egen forkvaklede Overklassemoral og Taabe-Respekt for al overfladisk Pjank, i ulykkelig Foragt for alt nyttigt og værdiskabende Arbejde!

Frk. Kontor er allerede i vor Klasse et tusindtalligt Moderproblem, der af Børnene skaber K.U. og Nazistyngel, det moderne Skruebrækkerelement i vor Klasse, der økonomisk og socialt er navleforbundet til den, men i sin Mentalitet, Moral og Indstilling er gennemforraadnet af borgerlig kapitalistisk Tankegang.

Hun er selv en ulykkelig Skabning, der i sin forræderiske Egoisme bestandig lider i Kampen mellem Mandens smaa Indtægter og hendes egne store Fordringer. Men hun er som Masse betragtet en langt større Ulykke for vor Klasse, der historisk, kollektivt maa lide hver Gang, den individualistiske Egoisme sprænger den kollektive Fremskridtsfront.

Eli.

SULT

MAN SLAAR ET SLAG IGENNEM BYEN
HVOR PÆNE FOLK GAAR SØNDAGSTUR —
FORBI »PALADS« OG D'ANGLETERRE
HVOR FINE FOLK TAR FEDEKUR

MAN SPYTTER EFTER SNYLTERSLÆNGET —
OG ØJNE MØDES — HAD MOD HAD —.
ET ØJENPAR AF HUNGER FLAMMER,
ET ANDET GLOR TILFREDS AF MAD.

MAN FANTASERER SULTESVIMMEL
OG VANDRER VIDERE, MULDVARPBLIND —
MAN GLEMMER SOMMERDAGENS SKØNHED
OG SULTEN SUGER MØRKE IND.

DET DANSKE SMØREBRØD ER PRAGTFULDT!!
(I DANMARK LIDER INGEN NØD)!!
— — — — — — — — — — — — —
OG SULTEN FAMLER GENNEM BYEN
OG FEBERDRØMMER OM LIDT BRØD.

—halfdan.

Betyder det Krig

Almerias Bombardement en Fortsættelse af Hitlers Krig mod Spanien

Enkelthederne om Nazzi-Bloddaaden mod Almeria, den sønderskudte By og de dræbte og lemlæstede Mennesker, er kendt af alle gennem Dagspressen og Radioudsendelser, saa dem er der ingen Grund til at repetere her i »Arbejdet«.

Der tales om, at Freden nu igen hænger i en tynd Traad, og at kun den gammelkendte Ro, Smidighed og Koldblodighed fra de demokratiske Lande — nærmere betegnet Frankrig og England — kan bringe »Freden« frelst i Havn.

Javel, vi kender den kendte Tale om Fred, hvor der ingen Fred er, men man synes at glemme, at det ikke er første Gang, tyske Kanoner skyder spanske Byer i Grus, myrder fredelige Kvinder og Børn, lægger Landet øde — med andre Ord, at der allerede længe har været Krigstilstand mellem Hitler-Tyskland og det antifascistiske Spanien.

Der er jo i Virkeligheden ingen Grund til at skrige op og tale om Fare for den almindelige Fred, fordi en saa forholdsvis lille By som Almeria bliver skudt sønder og sammen med tyske Kanoner, naar Madrids Ødelæggelse med dets halvanden Million Indbyggere har kunnet foregaa aabent for hele Verdens Øjne uden Indgriben af nogen Slags mod Voldsmændene — ja, nærmest med hele Verdens velvillige Medvirkning.

Kan det ikke være ligemeget for den europæiske Situations Befindende, om de tyske Kanoner staar paa et Skibsdæk eller paa den spanske Jord, om de fyres af af tyske Marinere eller tyske Artillerister. Tyskland er det jo i alle Tilfælde, der fører Krig mod Spanien.

Kan det ikke være lige meget, om en By bliver lagt øde af langtrækkende tyske Skibskanoner eller som Guernica, der blev skudt i Grus og brændt op af tyske Spræng- og Brandbomber, droppede fra tyske Flyvemaskiner, ført af tyske Flyvere fra den tyske Hær. Er det ikke Tysklands Krig mod Spanien! At tale om Fred i Tysklands Forhold til Spanien, det er at trække for store Veksler paa Folks Uvidenhed.

Det kan meget vel lykkes de europæiske Stormagter, at faa foranstaltet en Krig med Spanien som Paaskud, men det er ikke af Hensyn til de sønderskudte Byer og de dræbte og sønderlemmede Mennesker — det er ikke for at skaffe Fred og Retfærdighed, den kommer, men udelukkende for, at Stormagterne hver for sig kan kapre det mest mulige af Byttet.

Arbejderne har intet at vente sig af en saadan Krig. Den bliver ingen Hjælp for de spanske Arbejdere i Kampen mod Fascismen og for den sociale Revolution, hvor meget den saa bliver besmykket med »Folkefronten«s og Hammer og Segls Insignier.

Der er kun en Magt i Verden, der kan sikre Freden og samtidig hjælpe de spanske Arbejdere i deres Kamp, og det er Alverdens Arbejdere!

Ved en økonomisk Boykot mod Tyskland og ved gennem deres økonomiske Klassekamporganisationer at forhindre Hitler i at faa Raastoffer til Rustningsindustrien, kan de effektive bekæmpe Krigsfaren og hans Nazibanders Overfald paa værgeløse spanske Byer.

Sperling taler om Stabilitet og Orden

I en Omtale i „Soc.-Dem." forleden af Valgene i Kvindeligt Arbejderforbunds Afd. 1 i København slutter Sperling med følgende:

Alle de valgte er Socialdemokrater, og der synes over hele Afd. 1's Arbejde igen at være den Stabilitet og Orden, der var, før de svære Rystelser indtraf og en Tid svækkede Organisationens Arbejdsevne".

Den Rystelse, Sperling taler om, var Opdagelsen af de store Bedragerier, som Kvindeligt Arbejderforbunds Fører, Alvilda Andersens gode Veninde, Johanne Jensen, gennem en Aarrække havde bedraget overfor Forbundet, den „Stabilitet og Orden", han taler om, har altsaa været den Tid, da Bedragerierne gik i Svang i Afdelingen.

Naar han nu taler om, at den „Stabilitet og Orden" er vendt tilbage, er det jo ikke meget smigrende Forhaabninger, han nærer til sine nuværende Partifæller, men han har jo ogsaa sørgelige Erfaringer fra dem, der nu sidder i Forbedringshuset.

For Afdelingens Medlemmer maa disse Udtalelser være en fornyet Advarsel om at føre en skrap Kontrol med deres Fagforening og Bestyrelsen — i Særdeleshed med socialdemokratiske Medlemmer af denne.

Rente-Kravet

Hvis alle arbejdsskabte Værdier visnede lige saa hurtigt som Gartnerens Grøntsager, da eksisterede Kapitalismen ikke.

Selv blandt socialistisk tænkende Mennesker møder man ofte den Opfattelse, at selv om Formueejerne ikke skal have Ret til at tyrannisere Arbejdet, saa bør man dog godkende deres Ret til en vis Forrentning for deres Anbringelse af Kapitalen i Arbejdsprocessen.

Og i Sovjet-Unionen, det store socialistiske(!) Fædreland", har man godkendt dette Princip ved Anbringelse af

Fortsættes Side 4.

Gadespejlet

Spansk Marokko under tysk „Overhøjhed" synes at være Maalet for Englands Politik i det spanske Spørgsmaal. Og det er jo en billig Løsning paa mange Problemer for det kapitalistiske Imperium: England beholder sine fra Tyskland røvede Kolonier, Tyskland vender tilbage til Folkeforbundet og tilslutter sig en formel Garanti af Freden i Europa, Rustningerne indskrænkes, engelsk og fransk Kapital kan fordelagtigt placeres i Tyskland og Spanien, Italiens Rov af Abessinien godkendes af Folkeforbundet og maaske en enkelt spansk Ø kan komme under Italiens „Tilsyn" (mange Veje fører jo til Rom) — og saa er der lutter Idyl i det kapitalistiske Europa. Sovjetrusland? — Ja, det faar jo en vis politisk Indflydelse i Spanien, medens Samarbejdet med Frankrig maaske nok løsnes lidt, men iøvrigt kan det jo protestere i Folkeforbundet, der sikkert vil behandle Klagen velvilligt og upartisk!

×

Det paastaaede Bombeangreb paa det tyske Panserskib „Deutshland" kom paafaldende belejligt til Understøttelse for en saadan Politik.

At Tyskland har ladet Tusinder og atter Tusinder af Spaniere myrde tæller selvfølgelig intet mod dette provokerede Bombardement af et tysk Krigsskib. —

Det er en køn Flok Gangstere, der regerer Verden.

×

Den spanske Befolkning elsker Børn, og den engelske Statsmand, der fandt paa at tage spanske Børn til England, var en klog Taktiker, som handlede efter Princippet: Den, der tager Barnet ved Haanden, tager Moderen om Hjertet og Faderen ved Næsen.

×

Grundet paa Staunings Samfundssind steg Rugbrødsprisen atter i Tirsdags.

×

„De samvirkende Fagforbund" har rejst Kravet om 40 Timers Arbejdsugen. Det staar nu til Fagforeningsmedlemmerne selv at gennemføre den. De kan, hvis de vil.

×

Ved en Arbejderfest i Hadsund i Søndags udtalte Stauning bl. a.: „Der skal være Respekt for Lov og Ret her i Landet, ogsaa for dem, der har sat Penge i Landbrugets Obligationer".

Sagt med andre Ord: Landarbejderne og Renteslaverne skal spænde Livremmen ind selv ud over Bristepunktet, eventuelt forlade Hjem og Gaard, thi Kapitalisterne skal have deres Renter, hvad der saa end sker, det er nemlig Lov og — — ja, er det nu ogsaa Ret, Hr. Stauning?

×

„Berl. Tid." paralelliserer i Anledning af den tilsyneladende Konflikt mellem Stauning og „De samv. Fagforbund" i en Leder i Søndags, Stauning med Mac Donald. Det er ikke saa forbavsende, det er før gjort her i Bladet. Men man konkluderer, at hans nationalistiske Politik nu er saa langt fremskreden, at han ikke mere kan vildføre Arbejderne, og man lader ham falde med følgende Ord:

„Udefra set bliver det hele nemt til et Spørgsmaal om *Hovedpersonerne* i Konflikten. Som saadan udpeger man uvilkaarligt Hr. Stauning og Hr. Axel Olsen — Manden paa Magtens Tinde og —? — den kommende Mand."

— — —

Hr. Stauning har gjort sin Pligt — Hr. Stauning kan gaa!

Syndikalismen og Aandens Arbejdere

Selv unge frisindede Studenter kan ikke forstaa Syndikalismen.

De kan ikke fatte en social Klassekampsbevægelse, der ikke er et Parti med et døgnpolitisk Program, Deltagelse i Valg o.s.v.

Denne Kendsgerning kunde bringe os til den triste Opfattelse, at selv Aandens Arbejdere kun formaar at *tænke i vante Baner!*

Men lad os i Stedet for at henfalde i Pessimisme prøve at analysere Spørgsmaalet paa Baggrund af Aandsarbejdernes egen Tilværelse som Samfundsborgere.

Motivet er Eksistensegoisme.

Den unge Kvinde eller Mand, hvis Forældre eller andre har haft Raad til at *»holde til Bogen«*, er blevet gjort dette for at opnaa en *personlig Eksistens.*

Der er ikke én blandt Hundrede af disse Unge, hvem det er foreholdt, at nu skulde de gives Adgang til at tilegne sig Fortidsslægtens møjsommeligt opsparede Erfaringer med det Formaal at udvikle disse videre og give deres personlige Evner og Dygtighed *i Samfundets og Slægtens Tjeneste!*

Det er muligt, at Rasmus Kristian Rasks Ord: »Sit Fædreland skylder man alt; hvad man kan udrette!« er opslaaet i det sproglige Fakultet.

Og det er en absolut Kendsgerning, at man ved akademiske Højtideligheder aldrig glemmer at fremdrage Personens og Standens store Fortjenester overfor Slægt og Samfund.

Men dette er blot de højtidelige forgyldte Løgne over den graa ædruelige Sandhed, at Akademikeren, Lægen som Præsten, Ingeniøren som Juristen, betragter sin Virksomhed som *et personligt Eksistenserhverv* som *en Forretning!*

En Læge, man engang foreholdt *Lægeeden* svarede: *»Undskyld, jeg er næringsdrivende Borger!«*

Og hænder det en enkelt Gang, at en ung Akademiker *»springer ud til den forkerte Side«*, hvorved han tilsidesætter sine personlige Indtægtsforhold til Fordel for en social eller religiøs Opgave, altsaa en Opgave paa et moralsk Grundlag, græder hele Familien Taarer over »Taaben« og lever i Haabet om, at han nok bliver mere *fornuftig* med Tiden!

De akademiske Fagorganisationer er bygget over samme egoistiske Eksistensinteresser.

Under Justitsminister Steinckes oprørende Forfølgelse af Lægerne har mange Mennesker spurgt: *Hvor er Lægeforeningen henne i denne Sag?*

Disse Mennesker afslører tydeligt, at de troede, at *»Alm. dansk Lægeforening«* var mere og andet end en almindelig *Erhvervsorganisation*, bygget paa *egoistiske faglige Eksistensinteresser!*

Men den er *ikke* andet eller mere. Derfor har den ogsaa — rent automatisk — skyndt sig at smide de *»vanærende«* dømte Læger ud i Stedet for at forsvare dem.

Det samme gælder Juristernes og Ingeniørerens Organisationer o. s. v. De er ligesom Arbejdernes reformistiske Fagforeninger platfodede, snæversynede, egoistiske Interesseorganisationer uden Opgaver eller Maal med et moralsk Grundlag for Slægtens og Samfundets Vel.

Som disse Organisationers enkelte Medlemmer har modtaget Slægtens og Samfundets fælles Erfaringsrigdom som Stof for sin egen egoistiske Tilværelse uden Taknemmelighedsfølelse eller Trang til at betale igen, saaledes er deres Organisationer bygget over alle Medlemmernes fælles egoistiske Interesser.

Hvad Medlemmerne ikke hver for sig kan rage til sig, det gør de i Fællesskab gennem deres Organisationer, hvis fælles Motto er: *»En god Dagløn for en lille Dags Arbejde!«*

Den akademiske Levebrødspolitiker.

Naar vi syndikalistiske Arbejdere staar overfor rendyrkede akademiske Levebrødspolitikere som Hartvig Frisch og Steincke, saa har vi ondt ved at dæmpe vore Følelser. De staar jo for os som Mordere af det skønneste og mest moralsk værdifulde i vor Klasses Kamp for Socialismen: den umiddelbare hengivende Opofrelse og hele Klassens virkelige Frigørelse gennem hver enkelt Arbejders Deltagelse og deraf følgende aandelige Højnelse!

For dem er Arbejdernes Kamp ikke en Klasses Kulturkamp for et højere liggende Samfundsgrundlag og tilsvarende Moral, men en beskidt Eksistenskamp for et Smaaborgerskab, hvis Førelse er et Levebrød for dem selv.

Den samme Moral — bare endnu ikke praktiseret — møder vi hos den unge Student, der kommer til Arbejderne som Socialdemokrat eller Kommunist og vil lære dem at føre deres Eksistenskamp eller som de maaske endnu siger: »Klassekamp«!

Her har vi Levebrødspolitikeren i Svøb.

Vil man nu opstille Spørgsmaalet: Hvorfor kommer den unge Jurist, den unge Mediciner eller Nationaløkonomen ikke og tilbyder sin faglige Viden — det han virkelig har Forstand paa — til Arbejderne, da maa Svaret blive: Fordi han savner alle Forudsætninger for at forstaa, at Arbejdernes Klassekamp er en alle Samfundsforhold omspændende Kulturkamp.

Staklen tror, at den bare er en beskidt Eksistenskamp om Ædetruget, noget i Smag med Svin

Fortsættes Side 4.

de stod i Forhold til Organisationens Størrelse og Betydning.

I de kritiske Dage ved Madridfronten krævede C. N. T. Oprettelse af et Forsvarsraad i Stedet for en Centralregering, men Folkefronten afviste Kravet. C. N. T. ønskede alligevel *hele* det spanske Folks Samling mod Fascismen og dens Tilhængere har intet Steds diktatorisk villet paatvinge andre Antifascister sit Grundsyn. Overfor det kæmpende Proletariat har C. N. T. helt og fuldt godtgjort, at *den ikke ønskede at udnytte Situationen til Fremme af sine særlige Interesser og Krav*, derimod at sætte hele sin organisatoriske Kraft

Fortsættes Side 4.

Kritikken skal bremses

Da Fagforeningerne i Øjeblikket kun er at betragte som Underafdelinger af det socialdemokratiske Parti, og skal levere Penge og Vælgere til dette, og Fagforeningslederne fra de største til de mindste i større eller mindre Grad er afhængig af dette Parti, er det jo kun naturligt, at de gør alt for at bremse enhver Kritik og saglig Oplysning, der kan medvirke til at nedbryde Arbejdernes Tro paa de politiske Heksedoktores mirakuløse Indsats for Arbejderne paa Christiansborg, og da saglige Imødegaaelser er vanskelig i dette Tilfælde, bruger de andre Midler, som i og for sig er ulovlige, men som de dog kan tillade sig paa Grund af deres Herredømme over Organisationsapparatet, og fordi Oppositionen i de fleste Fagforeninger er spredt og uden fast Linie baade i Indhold og Fremgangsmaade.

Paa Elektrikernes sidste Generalforsamling i København, hvor der ogsaa kom nogen Utilfredshed med Mæglingsforslaget til Orde, tillod Dirigenten sig i Forstaaelse med Formanden at afslutte Debatten om Beretningen, før alle de indtegnede Talere havde haft Ordet. Enhver Utilfredshed fra Medlemmernes Side med den Rolle, der nu er tiltænkt Fagforeningerne, skal med alle Midler — selv de tarveligste — hindres i at komme til Udtryk.

Dette lader sig selvfølgelig kun gøre til en Tid — nemlig saa længe Oppositionen kun optræder spredt og tilfældigt.

Hvis den Utilfredshed, der gør sig gældende i næsten alle Organisationer, skal naa noget Resultat til Gavn for Arbejderne, er det nødvendigt, at den organiseres, at alle de utilfredse radikalt indstillede Arbejdere gaar frem efter een Linie, og det Oppositionen i Øjeblikket maa samle sig om som den første Opgave er Medlemmernes Selvbestemmelsesret i Organisationen med det Formaal igen at gøre Fagforeningerne til, hvad de engang har været, Arbejdernes Værn mod Udbytterne, Løftestangen, der skal bringe dem højere Løn og kortere Arbejdstid — Fremskridtene for Arbejderne maa erobres paa Arbejdspladserne, hvor Værdierne skabes.

Fagoppositionen er den eneste Organisation, hvor en saadan Opposition kan organiseres, saa det ene Fag ikke staar isoleret fra det andet.

Derfor, meld jer ind i F. S.

Fornyet Politiundersøgelse

Kvinderne i Afd. 1 vil have Bedragerierne fuldt opklaret

Paa sidste Generalforsamling i Kvindeligt Arbejderforbund Afd. 1 blev der vedtaget et Forslag om, at man skulde forsøge at faa optaget en ny Politiundersøgelse af Bedragerierne mod Afdelingen for at komme til Bunds i hele Forholdet. Til at foretage det fornødne i saa Henseende blev der nedsat et Udvalg paa 5 Kvinder, der allerede er i fuldt Arbejde med Sagen.

Iøvrigt ser det ud til, at Kassereren for Afdelingen fortsætter i de gamle vante Baner ladende haant om selv de simpleste Organisationsregler, idet der under Kritiken af Regnskabet paa sidste Generalforsamling blev oplyst, at den ene Revisor, hvis Navn fandtes paa Regnskabet, overhovedet slet ikke havde skrevet det under. Kasserersken, Fru Poula Poser, erklærede frejdig fra Talerstolen, at dette var rigtigt nok, hun havde ganske simpelt klippet Revisorens Underskrift fra et andet Regnskab hun havde, og selv sat det under. »Det er vi vant til, det er noget, vi altid har gjort,« erklærede hun.

Jo, jo, Hr. Sperling, den vante »Stabilitet og Orden«, der tidligere har præget Fagforeningens Ledelse er igen vendt tilbage. Andre Mennesker vil nu kalde det for Slendrian og Uorden for ikke at sige noget værre.

Farimagsgade har stadig væk sin egen Terminologi.

Den spanske Borgerkrig er nu indtraadt i en ny Face

Folkefrontspartierne provokerer til Brud med den revolutionære Arbejderbevægelse

Autentiske Beretninger om de blodige Kampdage i Barcelona

Kan C.N.T. vinde de reformistiske Arbejdere

Som det fremgaar af talrige Artikler i vort Blad om den spanske Arbejderklasses heroiske Kamp mod den internationale Fascisme og dens nationale Agenter, har man under Borgerkrigens Forløb indenfor den antifascistiske Lejr skarpt kunnet skelne mellem to hinanden modsatte Grundopfattelser af *Maalet* for Arbejderklassens Deltagelse i det indre Opgør.

Først den *reformistiske* Retning eller Folkefronten, sammensat af de borgerlig-republikanske Partier, Socialdemokratiet og Kommunistpartiet, hvis politiske Hovedlinie principielt har været at bekæmpe Fascismen *indenfor* det kapitalistiske Samfunds Rammer. Retningens Hovedparole har derfor nødvendigvis maattet indskrænke sig til Forsvaret for den parlamentarisk valgte Regering, for Bevarelsen af den demokratiske Republik — d. v. s. *for den kapitalistiske Ordning.*

Denne Folkefrontspolitik, der *ikke* adskiller sig fra den franske under Leon Blums Førerskab *udover*, at den maa gennemføres i en Situation, hvor Folkemasserne er tvunget ind i en Kamp paa Liv og Død, løber *parallelt* med den fransk-engelske Finanskapitalismes almindelige Interesser og støttes *faktisk* af Sovjetunionen og den kommunistiske Verdensbevægelse, der søger at retfærdiggøre sin helt igennem opportunistiske Politik ved Henvisning til Verdensfredens Bevarelse.

Dernæst den *revolutionære* Retning: de syndikalistiske og anarkistiske Arbejderorganisationer og P.O.U.M.-Partiet (en Samling af Marxister og Trotskister), der vel for Fagforeningernes Vedkommende er indtraadt i positivt Samarbejde med den antifascistiske Kampfront og har ladet sig repræsentere i forskellige statslige Institutioner (Regering, Kommissioner), men som hele Tiden har fastholdt sin *saglige* Grundopfattelse af Borgerkrigen: *at Kampen mod Fascismen uløseligt er forbundet med selve den sociale Revolutions Perspektiver.*

Uden principielt at have ændret sit Syn paa Stat og parlamentarisk Virksomhed, har den revolutionære Arbejderbevægelse, repræsenteret ved den syndikalistiske Hovedorganisation i C. N. T. og den anarkistiske F. A. I., i fuld Loyalitet stillet sig Side om Side med Folkefronten, hvad angaar Kampen mod Fascismen, og har i dette Samarbejde — af Hensyn til *Enheden* i den antifascistiske Kamp — gjort mange Indrømmelser og ydet store Ofre. Men den revolutionære Retning har paa den anden Side energisk forfægtet den Anskuelse, at Borgerkrigen ikke kan adskilles fra Arbejdernes Magtovertagelse, at Sejren over Fascismen ikke kan vindes udenom Masserne, og at disse ikke effektivt kan mobiliseres og sætte Livet ind, *medmindre man samtidigt med Krigsførelsen skrider til omfattende Socialiserings- og Kollektiviserings - Foranstaltninger, der efter Borgerkrigens Afslutning maa videre udbygges og føre over i den sociale Revolution.*

Der opstaar Spænding mellem Reformister og Revolutionære.

Disse to vidt forskellige Indstillinger til Borgerkrigens Problem og Perspektivet for Arbejderklassens Kamp har indtil den seneste Tid i nogen Grad *neutraliseret* hinanden, idet man, saa længe man savnede Vaaben udefra, maatte koncentrere al sin Styrke omkring de *militære* Operationer. Medens Alverdens Arbejdere ængsteligt ventede Madrids Fald i Novbr. 36, har Situationen siden i den Grad bedret sig, saaledes at man nu stort set har standset Francos Offensiv. Bevidstheden om den endelige Sejr har imidlertid *øget den bestaaende Spænding mellem den reformistiske og revolutionære Retning.* Og de blodige Begivenheder i Barcelona i Begyndelsen af Maj, hvor beklageligvis antifascistiske Arbejdere gik imod hinanden med Vaaben i Haand, og hvor den antifascistiske Kampfronts Enhed et Øjeblik syntes at være i alvorlig Fare, var et tragisk Udslag af denne Spænding og samtidigt et Vidnesbyrd om den *Ændring* i Borgerkrigen, der faktisk har fundet Sted og som berettiger Paastanden om, *at den aabenbare Kontrarevolution nu har rejst Hovedet indenfor selve Folkefronten.* Borgerkrigen er dermed indtraadt i en *ny* Fase, og til Forstaaelse af denne vil det være nødvendigt lidt nærmere at betragte *Forspillet* til Dagene den 3.—6. Maj i det røde Barcelona.

De revolutionære Arbejdere og Bønders Samling omkring C.N.T.

De kataloniske Arbejderes Sejr over de fascistiske Horder i Juli 36 og Udsendelsen af Arbejdermilits til de andre Frontafsnit, efterfulgtes af C. N. T.s Initiativ til Dannelsen af en ny social Ordning. Fra anarko-syndikalistisk Side var man fra Begyndelsen ganske klar over, at Afskaffelsen af det gamle Statsapparat og Indførelsen af den fri Kommunisme i en ny økonomisk Ordning under Fagforeningernes Kontrol *ikke kunde gennemføres alene af de revolutionære Arbejdere.* Derfor ønskede de Forbund med den reformistiske Fagforeningscentral: U. G. T., der bestod af proletarisk moderate Elementer og Dele af Smaaborgerskabet. Ved C. N. T.s Imødekommenhed sikredes der U. G. T. i Borgerkrigens første Dage en Repræsentation i alle oprettede Komiteer, der paa ingen Maa-

Et interessant Møde

Mandag den 31. Maj afholdt F. S. Møde i Borups Højskole, hvor vor svenske Kammerat Olov Jansson talte om sine Oplevelser som Militssoldat i Spanien.

Desværre havde Mødet ikke samlet den Tilslutning, det fortjente; men de der kom var enige om, at det var en interessant og belærende Aften.

Olov Jansson talte dels om Kampene, han havde deltaget i foran Zaragossa, dels om de mægtige Nydannelser, der er sket i det antifascistiske Spanien siden den 19. Juli 1936. Fremhævede stærkt den syndikalistiske Organisation C. N. T.s Indsats i Kollektiviseringen af Produktionen og Betydningen heraf for den militære Front. Talen, der blev fremført i et letforstaaeligt Svensk, var af stor agitatorisk Virkning og hilstes med stærkt Bifald.

I den paafølgende Diskussion uddybedes særligt Problemerne: Hvad gør, og hvad kan den internationale Arbejderbevægelse gøre for at redde den spanske Revolution fra den internationale Reaktions overmægtige Kvælertag samt C. N. T.s Taktik under Borgerkrigen.

Divergerende Meninger kom til Udtryk; men der var Enighed om, at Verdensproletariatet — vildledt som det er af falske Profeter — gjorde for ringe Indsats i Kampen i Spanien mellem Verdensfascismen og Arbejderklassen. Nødvendigheden af en stærk revolutionær Bevægelse i Danmark og det øvrige Norden blev ligeledes stærkt understreget.

F. S.s Formand sluttede Mødet med en Tak til Olov Jansson og de tilstedeværende.

Mødet mindedes de faldne Kammerater ved et Øjebliks Stilhed og sluttede med Internationale.

C. H.

Ekstra Generalforsamling i Afd. Enigheden

En Parodi paa Organisationskultur. Dirigenten bryder Forretningsordenen

Torsdag den 20. Maj afholdt Tobaksarbejdernes Afd. 1 København, ekstra Generalforsamling til Behandling af Kongresforslag og Opstilling af Delegerede.

Efter Mindeord over den afdøde Kasserer, erklærede Formanden sin Menings- og »Aands«-fælle Anton Andersen for valgt til Dirigent, og han kom da ogsaa til at vise sine »store« Evner som Leder af et Møde.

Der forelaa adskillige Forslag saavel til Lovændringer som særlige Forslag; men betegnende for, hvor Interessen for Fagorganisationen findes, er, at hverken den soc. dem. eller kommunistiske Fraktion mødte med et eneste Forslag. De fleste Forslag var stillet af Valdemar Hansen og Bestyrelsesmedlem Sigurd Olsen, og tilstræbte at give Medlemmerne og Afdelingerne større Magt over egne Forhold og begrænse den uhyggelige Centralisation og Bureaukratisme. Endvidere mødte Bestyrelsesmedlem Dagmar Voss med 3 princippielle Ændringer i Formaalet, og Wulffs Arbejdere mødte med nogle organisatoriske Ændringer og Overenskomstønsker.

Først behandledes Forslagene til Formaalet, herunder et Forslag, der tilstræbte at befri Organisationen for Hensyntagen til og Afhængighed af Statsmagten. Dette tog saavel Reformisterne som »Kommunisten« Anders Andersen og Trotskisten Dupont Afstand fra, og det blev da ogsaa forkastet. Under særlige Forslag fandtes en skarp Protest, stillet af Vald. Hansen mod Statsmagtens Indgreb i Overenskomstsituationerne de senere Aar, og det blev uden een eneste Protest sendt til Kongressen. Sært saa hurtigt Folk kan skifte Mening!

Et Forslag om, at Arbejdstiden bør nedsættes i Forhold til Teknikens Udvikling og ikke efter Paroler (48 eller 40 Timers Uge) var tiltraadt af Bestyrelsen og gik eenstemmigt til Kongressen.

Af Lovforslagene lykkedes det efter en haard Kamp mod Demokratiets og den alm. Valgrets Patenttilhængere at faa vedtaget et Forslag om Valg af Hovedbestyrelse ved Urafstemning i Stedet for som nu ved Knopskydning af Kongressen. Det viste sig, at mange af »Smørklubbens« Medlemmer troede saa meget paa Demokratiets Princip, at de stemte for Urafstemningen. Ellers stemte de alle Forslag om

„ARBEJDET“
Organ for Fagoppositionens Sammenslutning i Danmark
Redaktion & Ekspedition: [illegible]

[illegible] Dirigenten [illegible] Afstemningen [illegible] Standpunkt [illegible]

[illegible] Kongressen [illegible] Afstemning [illegible] Dagmar Voss, Sigurd Olsen og V. Hansen, der i Realiteten gik ud paa det samme? Men nu var der ingen Protest?

Naah, de Folk er jo vant til at gaa efter Førere og Paroler. [illegible]

[illegible]

C. H.

Nazisme i Forklædning

[illegible]

Fagforeningerne og Socialkontoret

Paa Tømrernes Generalforsamling, hvor der som Følge af den nye Arbejdsløshedslov skulde vedtages en Kontingentforhøjelse paa 65 Øre om Ugen, blev der fra Ledelsens Side udtalt, at de Arbejdsløse kunde hente den paa Socialkontoret.

De Arbejdsløse, der af Erfaring ved, hvor vanskeligt det er at faa Kontingenthjælp derfra, haaber nu paa, at Ledelsen vil hente den til dem, naar de selv bliver sparket ned af Socialkontorernes Trapper.

Iøvrigt er det et sørgeligt Tidens Tegn paa Fagforeningernes Dekadence, at de nu ikke har anden Udvej at vise deres Medlemmer end — Socialkontoret. Tidligere var det dog saaledes, at det faldt mere naturligt for en Fagforeningsmand at søge at faa Lønnen op paa Arbejdspladserne end at henvende sig til Fattigkontoret.

Det er jo ogsaa Udtryk for en [illegible] at Arbejderne bliver fri for at betale. [illegible] paa Socialkontoret. [illegible]

[illegible]

Udviklingen i den spanske Revolution

Fra vor Broderorganisation i Spanien, C. N. T., og det iberisk anarkistiske Forbund F. A. I. har vi nu modtaget autentiske Efterretninger, dels om Provokationerne i Barcelona dels om den Vending, den nydannede kontrarevolutionære stalinistisk-borgerlige Regering i Spanien vil forsøge at give den socialrevolutionære Udvikling.

I Betragtning af, at Udviklingen i Spanien i revolutionær eller kontrarevolutionær Retning vil blive bestemmende for Arbejderklassens Skæbne i hele Verden gennem mange Aar, bringer vi i dette Nr. af Bladet et fyldigt Uddrag af de Oplysninger, der er tilgaaet os.

I Modsætning f. Eks. til Sveriges Arbejdere hersker der blandt de danske Arbejdere en sørgelig Mangel paa Interesse for vore spanske Klassefællers Kamp, højst kan der være tale om en platonisk Sympati. Dette Forhold er det vor Pligt paa alle Omraader og af vor Evne at medvirke.

For at vi kan gøre dette, er det ogsaa vor Pligt at tilegne os alle de faktiske Oplysninger om den virkelige Stilling i Spanien, som er os mulig. I Spanien i Dag staar Bevægelser og Mænd deres Prøve. Der sigtes revolutionære og kontrarevolutionære fra hinanden, der afgøres, hvem der er Arbejderklassens Venner og hvem, der er dens Fjender. Læs derfor vor Redegørelse.

Af Hensyn til de af vore Læsere, der ikke kan lide lange Artikler, har vi delt den over 2 Numre. Den slutter næste Gang. Vi kan desværre ikke give faktiske konkrete Oplysninger i nogle faa Linier.

[illegible] og gaa ud paa den Tankegang, der endog er anerkendt af de fleste Arbejdere, at de Rige af selvskaffede Midler betaler deres Skatter, saa har de den Fordel, at medens Arbejderen maa betale Skat af hver Øre, han tjener, han maa ikke engang fradrage sine Transportudgifter til og fra Arbejdspladsen, saa kan de Rige, Industriherrerne og de Handlende ved deres Bogføring unddrage meget store Beløb fra Skatten. Man yderrnere kan de overvælte en stor Del af eller hele Skatten paa andre Befolkningslag ved Omsætningen af de Varer, de mylter paa at distribuere, det kan man bl. a. se deraf, at øgede Skatter altid betyder højere Varepriser — og det vil i det store og hele hovedsagelig gaa ud over Arbejderne, der ikke kan vælte Skatten over paa andre, da Prisen paa deres Vare, — deres Arbejdskraft — altid er fastlagt flere Aar frem i Tiden.

Dette gælder de direkte Skatter. For de indirekte Skatters Vedkommende, der andrager langt større Beløb, er det ganske indlysende, at den alt overvejende Del bæres af Arbejderne, da de hovedsagelig er lagt paa de almindelige Forbrugsvarer.

Hvorledes man vender og drejer Spørgsmaalet, saa er det indlysende, at det bliver Arbejderne, der kommer til at betale Broderparten af alle Statens Udgifter — ogsaa Socialhjælpen.

Derfor er det ogsaa meningsløst at anraabe Staten om Hjælp. Staten har intet at hjælpe med, før den har taget det fra Arbejderne. Staten producerer jo ingen Ting, den fortærer kun andres Frembringelser.

Det er paa Arbejdspladsen, hvor Værdierne skabes, Arbejderne skal sætte ind for at forbedre deres Kaar, og de Arbejdsløse skal ikke hjælpes ved en Anvisning paa Socialkontorerne, men ved, at der gøres Plads for dem i Produktionen.

Højere Løn og kortere Arbejdstid, det maa være de Ord, der lyder til Arbejderne fra Fagforeningernes Talerstol og ikke — Socialkontoret.

egen og de Riges Skatter, men ogsaa deres hikanøse unyttige Tilværelse.

Men lad os endda se bort fra

Demokrati og Fascisme under den kommende Verdenskrig

Af Chr. Christensen

I.

[illegible]

Kapitalismens Tjeneste inden for sin Nation, og derved yderligere bragt [illegible]

[illegible]

Baade Demokratiet og Fascismen bruger Afgudsdyrkelse.

[illegible]

[illegible] af Massernes [illegible] Historieopdragelse [illegible] „den sorte Mand“ [illegible]

Den er selvsagt ogsaa en Frugt af selve Fascismens egne taktiske Kneb [illegible] Massernes.

Men selve Demokratiet gør ogsaa alt for at opretholde Fiktionen om „den sorte Mand“.

Det er langt nemmere at pøste al Ondskaben: Omvæltningen, Forfølgelser af politiske Modstandere, Voldshandlingerne med smaa Nationer, Affaldsbrud o. s. v., i det fascistiske Diktaturs Sko [illegible] de økonomiske Magtgrupper og taktiske Hensyn, der faar Halvguden til at tale og handle, som han gør, i det forskellige Spørgsmaal og Situationer.

Denne barnlig-naive Opfattelse af en Nations politiske System, der som nævnt falder inderligt sammen med Massernes forbryderiske „Historieopdragelse“, har Demokratiet efterhaanden dyrket helt ud i den gamle Folkekomedies Karikatur med den sorte Skurk og den hvide Helt.

De fascistiske Afguder er sorte Skurke, medens vor egen hjemlige „demokratiske“ Afgud, Hr. Stauning, er den hvide Helt!

Man kan baade le og græde over denne Massernes Vankundighed, men lad os ikke glemme, at denne Afgudsdyrkelse er et frygteligt Vaaben i den Magts Haand, der dirigerer Afguden, og at baade Demokrati og Fascismen som politisk System begge opflasker og bruger de dorske Masses Afgudsdyrkelse som et taktisk Vaaben.

Fascismen som politisk System.

Fascismen som rendyrket politisk System finder vi endnu kun i to store Nationer, Italien og Tyskland.

Mange vilde mene, at Japan burde tages med foruden flere smaa Nationer.

Men Spørgsmaalet er, om man ikke langt mere bør føre Japans politiske System hen under den „før demokratiske“ Periode, hvori alle moderne kapitalistiske Nationer befandt sig i Kapitalismens Barndom under dens Kamp udad for at vinde Marked og indad mod Resterne af Feudalismen.

Denne dobbelte Kampfront præger endnu alt for stærkt Japans Økonomi og Politik til, at dens politiske System kan henføres under Fascismen, selv om Japans politiske Metoder i mange Henseender minder om Fascismen.

For Sovjet-Unionen gælder lige det modsatte. Med sit paa Statssocialisme eller Statskapitalisme opbyggede politiske Diktatursystem, er dette ikke et klassisk Udtryk for Fascismen, men langt mere — hvor tragisk det end maa lyde — den næste Form, hvori Fascismen maa bevæge sig [illegible]

[illegible]

[illegible] C. 3023

„Krystal“ Mineralvand
Tilkendt Guldmedalje i København. [illegible] Flasker med Navnet „Krystal“ [illegible] Billige Priser. [illegible]

Fra Arbejdspladsen

Vi sidder ved Frokosten og taler — selvfølgelig om det, Arbejderne for det meste taler om i denne Tid: Pengene kan ikke slaa til, alt bliver saa dyrt. Der er Restancer i Sygekassen, der er Restancer til Fagforeningen, der er Husleje og Gasregning — for slet ikke at tale om Rodemesteren, der ikke lader én i Fred. Der er forresten lige blevet ringet fra Mesters Kontor, at der vil blive „trukket“ 15 Kr. paa Fredag for Skatten for to Kolleger, der en Uge ikke har aflagt Rodemesteren det skyldige Besøg — de skulde nemlig betale Husleje, og Værten vil heller ikke vente.

Vi taler frem og tilbage om de forhenværende Tider, vi nu har, og selvfølgelig mindes vi ogsaa de „gode gamle Tider“ før Verdenskrigen.

Jeg beslaver mig paa at holde et længere belærende Foredrag om Forholdene nu og den Gang og siger: Naah, i Tiden saadan omkring Krigsudbruddet.....

— Ja, afbryder en Kammerat mig, da betalte jeg 6 Kr. Kvartalet i Skat, det var Kvartalet, og Statsskatter og saadan noget kendte vi ikke noget til den Gang. — Nu betaler jeg 40 Kr. om Maaneden.

— Naa, og saa siger du, at du ingen Fremskridt har naaet i de Aar, afbryder en anden, du faar da Lov til nu at betale 20 Gange saa meget til Samfundets Opretholdelse som den Gang. Det er i alt Fald sok for mig.

— Ja, siger han, Stauning er nu ikke saa helt tosset — for Kapitalisterne, naar man tænker sig om. Havde det været Christmas eller Kragh, der havde lavet den — sikken et Hus der saa havde været her. Vi havde sku været parat til Revolution. Men nu er det Stauning, og saa nøjes vi bare med at knurre lidt her i Skuret, hvor ingen hører det. Pyt! Rodemester og Pantefoged, det er socialdemokratiske Produkter — Heil!

Den Ìpaaværende.

ren, Arbejdskraft o. s. v.

Vi kommer da til det Resultat, at politisk Magt er den organiserede Magtanvendelse, disse Interessegrupper iværksætter imod hinanden.

[illegible]

[illegible] demokratiske Periode med Parlamentarisme [illegible] Udtryksform [illegible] Forh[illegible], vi senere vil se lidt nærmere paa!

Men [illegible] samme Forhold, som en national [illegible] herskende Klasse, altsaa [illegible] kapitalistiske Klasse [illegible] Eksistens truet eller [illegible] at den tvære [illegible] af ydre og indre Forhold, maa den likvidere alle [illegible] politiske Friheder og [illegible] det gode eller onde mobilisere hele Nationens samlede Kraft i sin Eksistenskamp.

Om denne Likvidering foregaar ved en Overrumpling som „Marchen mod Rom" i Italien eller ved Brug af Demokratiets egen Metode — Valgene i Tyskland 1933 — er kun en Formsag.

Det aldeles afgørende er, at Fascismen udtrykker den politiske Tilstand, hvor:

1) *Den økonomisk herskende Klasse har likvideret den politiske Frihed for Nationens øvrige Klasser, for derigennem*

2) *At mobilisere hele Nationens samlede politiske Magt mod konkurrerende kapitalistiske Nationer!*

Fascismens historiske Begrundelse er ikke — som man oftest vil gøre den til — en organiseret nationalistisk Opvigling af Masserne. Dette vilde være en Umulighed, om ikke den havde Genklangsbund i en i Masserne faktisk eksisterende økonomisk Nødstilstand, som den demokratiske Styreform ikke har kunnet faa Bugt med.

Fascismens indre historisk Begrundelse er da kort og godt denne:

Den nationale Kapitalisme er alle Nationens Klasser — hele Folkets fælles Eksistensgrundlag, og i Kampen for dette maa alle Nationens Kræfter forenes uden Hensyn til Særinteresser.

Det er baade en Afklaring og en Fortsætning af Nationalismens Idé, der er selve Kapitalismens historiske Organisationsform.

Det er betegnende for Fascismen — i dens Renkultur — at den ikke blot fratager de andre Klasser, men ogsaa Borgerskabet de saakaldte politiske Friheder.

Det er endnu mere karakteristisk, at den ikke blot beskærer Arbejdernes Løn, Bøndernes Fortjeneste, Smaaborgernes Profit, men blander sig i Fabrikanternes Fortjeneste, Aktieselskabernes og Bankernes Udbytteforhold o. s. v.

Lad være, at den favoriserer den borgerlige Klasse — hvad den selvfølgelig praktisk gør — saa udtrykker den som bærende Tanke, at alle Klasser som en samlet *Enhed* — som *et* Folk — skal yde og ofre alt for Styrkelsen af Nationens samlede Kraft i dens Eksistenskamp mod alle andre konkurrerende Nationer.

(Fortsættes i næste Numer)

Syndikalismen og Aandens Arbejdere

Fortsat fra Side 2.

og Oksers Kamp for Tilværelsen.

Denne Opfattelse har han fra sin egen, den borgerlige Klasse eller den Del af Arbejderne, der er gennemforraadnet af den borgerlige Klasses afskyelige svinske egoistiske Eksistensmoral.

Naar vi taler disse onde, haarde Ord til den unge Akademiker, og i det hele til Aandens Arbejdere, saa ønsker vi samtidig at værge os mod, at vi gør dette af Had, af Klassefordom eller af noget andet ildt Motiv.

Vi gør det, fordi det for os er den nøgne u[illegible] Sandhed.

Vi gør det, fordi vi maa sige Sandheden nøgen og usminket i et Tidsforhold, hvor al sund Samfundsmoral, al stræbende Idealisme, er ved at kvæles i den forrædne og skærpede Eksistenskamps Sump af Løgn og Bedrag.

Og vi undtager ikke vor egen Klasse, Haandens Arbejdere, for vor Anklage.

Dens Mangel paa Mod til at forbinde sin Eksistenskamp med et Samfundsideals krævende Opofrelse, dens Feighed overfor Klassekampens Krav, overfor den udbyttende Kapital, har delt den i et Arbejderaristokrati og et Proletariat, der igen har banet Vejen for den reformistiske Prangerpolitik, og som, hvis Masserne ikke vækkes til Besindelse, vil udlevere dem som Offer for Fascismens økonomiske og aandelige Slaveri.

Vi fastslaar, at Syndikalismen ikke kender eller anerkender nogel Lefleri for Arbejdernes Svagheder, men tvært imod bestandig fremhæver disse for dem, for at de skal rette sig bort fra dem.

Og Syndikalismen gør dette, fordi den bygger Fremtidens Samfund paa Mennesket, paa Massernes menneskelige moralske Egenskaber og Muligheder og ikke paa Halvguders og Klikers Førerskab af uselvstændige Masser.

Ud fra dette dybe Kulturstandpunkt, der bygger det socialistiske Samfund op paa selve Massernes Opdragelse i alle Fællesskabets Krav om Gensidighedens Kultur, taler vi de haarde Ord til den unge Akademiker, der kommer for at »frelse« Arbejderne!

Thi hans Frelse ender, som Erfaringen viser os i tusinde Led, i Masseslovhed og i et Eksistenslevebrød for ham selv!

Han kan ikke frelse Arbejderne. Det kan de kun selv!

Han kan højst frelse sig selv fra sit eget akademiske Hovmod, rense sin Sjæl fra Forældres Omgangskreds og Skolens Fordærvelse og blive en menig kæmpende Soldat i hans eget Fag, i hans faglige Organisations mægtige Opgave i Kampen for Fremtidens socialistiske Samfund.

Fremtidens Samfund bygges ikke op ved Ord, men ved fagligt, dygtigt Arbejde paa alle Felter og Fløje i Arbejdets Verden.

Alt hvad den unge Akademiker ved og kan som Fagmand, har han modtaget af Slægt og Samfund, og hans Pligt som Socialist er ikke blot at give denne Gave tilbage i forædlet Indhold, men ogsaa gennem sin faglige Organisation i Samarbejde med alle andre faglige Organisationer i Haandens og Aandens Arbejdsverden at skænke, ikke en Klasse, ikke et Bureaukrati, ikke en Klike sin faglige Dygtighed, men den hele Menneskehed.

Men derom et Par Ord i en følgende Artikel.

Den amerikanske Forsvarskomite for Trotski

Efter Trotskis Ankomst til Mexico er der i U. S. A. dannet en stor Forsvarskomite, omfattende en yderst talrig Repræsentation af fremtrædende Personligheder indenfor det offentlige Liv i De forenede Stater. Saaledes fungerer som Komiteens juridiske Raadgiver den ansete Advokat *John Finerty*, der i sin Tid har været Forsvarer for Tom Mooney — og senere for Sacco og Vanzetti.

Under Ledelse af Dr. *John Dewey* — Formand for Forsvarskomitéen — har en forberedende Kommission aflagt Besøg i Mexico, hvor den har foretaget en 7 Dages Afhøring af Trotski.

Allerede i sin Tale den 9. Februar til den amerikanske Offentlighed, der skulde have været telefonisk overført fra Mexico til Kæmpemødet i New Yorks Hippodrom, men som paa „mystisk" Maade blev forhindret lige efter Forbindelse var etableret, erklærede Trotski kategorisk: *„at saafremt Kommissionen i ringeste Grad finder min Skyld bevidst hvad angaar de Forbrydelser, som Stalin tilskriver mig, giver jeg paa Forhaand mit Ord for, at jeg frivillig vil overgive mig i G. P. U.-Bødlernes Hænder.*

Stærke og mandige Ord, som kun den drister at udtalte, der har en ren Samvittighed overfor den internationale Arbejderklasse. Og i Overensstemmelse hermed klarlagde Trotski overfor den forberedende Kommission sin politiske Virksomhed gennem fyrretyve Aar og dokumenterede, *[illegible] altid [illegible] Modstander af den individuelle Terrorisme.*

En Mængde forelagde Trotski en Række Dokumenter vedrørende Moskvaprocessens Paastande om hans Sammenkomster med Holtzmann i København 1932, med Redaktør Romm i Paris 1933 og Pjatakov i Oslo 1935.

Det af Trotski fremlagte Materiale — adskilligt bekræftet af Notarius publicus — godtgjorde, *at ingen af disse Sammenkomster overhovedet havde kunnet finde Sted.* En udførlig Beretning om Afhøringen vil blive offentliggjort i den nærmeste Fremtid.

Saavel den sovjetrussiske Gesandt i U. S. A. (Trojanovski) som det amerikanske og meksikanske Kommunistparti var indbudt til at deltage i Forhøret af Trotski, men betegnende for den angribende Part *afslog* den at deltage.

Trods Sovjetregeringens og de kommunistiske Partiers Forsøg paa at hindre *Sandheden* i at komme frem, vil alle Fløje af Arbejderbevægelsen — de ensrettede Kommunistpartier undtaget — oprigtigt haabe, at det maa lykkes den amerikanske Forsvarskommission at skabe *Klarhed* over, hvem der bærer Ansvaret for de Processer, som betegner et af de sorteste Kapitler i den internationale Arbejderbevægelses Historie.

Den spanske Borgerkrig er nu indtraadt i en ny Face

Fortsat fra Side 2.

ind for at vinde Krigen.

De revolutionære Arbejdere har tilsluttet sig C. N. T.s Linie og med dem de fattige Bønder, som i mange Distrikter har overtaget Jorden.

I Tilbageblikket kan der være delte Meninger om, hvorvidt C. N. T. har gjort Folkefronten for store Indrømmelser af Hensyn til Enhed og Effektivitet i den antifascistiske Kamp, *men dens ærlige Vilje og Loyalitet kan ingen bestride.* Og de revolutionære Arbejdere har staaet i de yderste Skyttegrave med ikke mindre Hengivenhed og Dødsforagt end Folkefrontens Tilhængere.

Folkefrontspartierne har misforstaaet C.N.T.

De politiske Partier, der har Vanskelighed ved at underordne de snævre partifraktionelle Interesser under de klassemæssige, har imidlertid betragtet C. N. T.s loyale Holdning som *Udslag af Svaghed* og ad mange skjulte Kanaler succesive søgt at fremme deres rent partimæssige Interesser og *svække den revolutionære Bevægelses Indflydelse paa det økonomiske Liv.* Men saa længe Faren for Nederlag truede, *forsonede Folkefronten sig med C. N. T.* og spekulerede i dens Loyalitet og Samarbejde. Men aldrig saa snart som Fascisterne trængtes tilbage, *ikke mindst ved de revolutionære Arbejderes Indsats,* øjnede man Mulighed for at likvidere Borgerkrigen i Overensstemmelse med Folkefrontens Paroler, eventuelt i Forbindelse med den engelsk-franske Imperialisme og med Sovjetunionens Sanktion.

Den sidste Regeringskrise, hvor Venstresocialisten *Caballero* er tvunget tilbage til Fordel for udpræget højresocialistiske Førere (Negrin, Prieto), er utvivlsomt forberedt og gennemført af de s. k. demokratiske Stormagters diplomatiske Forbindelser.

Disse Imperialiststater ønsker *ikke* at styrke den tysk-italienske Imperialisme og er derfor [illegible] saa[illegible] af Grunde ikke interesseret i Francos Sejr, [illegible] *de naturligvis vilde foretrække den [illegible] blodbestænkte Folkefront [illegible] Arbejdere [illegible]* af den demokratiske Republik, til Beskyttelse af sine investerede Milliarder og fremtidige Udbytning af det spanske Folk.

Den nye Regeringsdannelse betød et Knæfald for den engelsk-franske Imperialisme og »Republikkens Sikkerhed« *krævede en Offensiv mod Arbejderklassen* — i første Omgang mod dens revolutionære Fløj.

Derfor er Dagens Parole: Alt for Regeringen. Det revolutionære Initiativ skal bremses, ja lammes. Smaaborgerskabet skal skræmmes og frem for alt skal C. N. T. isoleres, om muligt provokeres til Handlinger, som Regeringen demagogisk bag efter kan udnytte mod den revolutionære Bevægelse.

Provokationerne er i Sving.

At ville isolere de revolutionære Arbejdere og provokere dem til Brud med den antifascistiske Kampfront er en aabenlys kontrarevolutionær Handling. Ikke desto mindre har man de sidste Maaneder kunnet konstatere, hvorledes Folkefronten *forberedte det store Opgør.* I denne Periode dræbtes alene i Landets Centrum 80 anarkistiske Kammerater. Lederen af den offentlige Orden i Madrid har systematisk forfulgt C. N. T. I Almeria blev Kolonnechefen *Maroto* kastet i Fængsel og bagvasket paa den skammeligste Maade, før man blev nødt til at løslade ham. I Murcia opdagede man en hemmelig Kommunistfjæld, som har ladet adskillige Antifascister forsvinde.

Man er end ikke veget tilbage for at angribe det røde Katalonien. Uden nogen som helst Foranledning sendte Centralregeringen saaledes ganske pludseligt Troppeformationer (flere Tusinde Mand) til den fransk-spanske Grænse, for at afløse (!) den derværende Arbejdergarde. — Nævnte Tropper var specielt udsøgt og udelukkende sammensat af Socialdemokrater og Kommunister. Deres Ankomst vakte selvfølgelig stor Bestyrtelse og kunde i Sagens Natur kun betragtes som en Udfordring og Varsel om nye provokatoriske Fremstød.

Der opstod snart blodige Skærmydsler. I den lille Grænseby Puigcerda, hvor C. N. T. og F. A. I. har udført et ypperligt socialt og kulturelt Arbejde, [illegible] tersende, blev Midtpunkt for Konflikt. Præsidenten for Byens Raad: en af den anarkistiske Bevægelses bedste Kammerater, *Martin,* faldt som Offer for katalanske Seperatistkugler — for Seperatister, der arbejdede sammen med Regeringstropperne.

I de samme Dage blev en af U. G. T.s Tillidsmænd: *Roldan Cortada,* myrdet i Nærheden af Barcelona — af »ukendte Personer«, hvis Identitet det endnu ikke er lykkedes at fastslaa. C. N. T.s Distriktskomite brændemærkede i et Manifest dette skændige Mord, men Folkefronten svarede med i en anden By at arrestere 9 C. N. T.-Tilhængere, som man dog ikke kunde »overbevise« om Skyld i Mordaaden.

I de Byer, hvor det gamle Politi herskede under »Kontrol« af Kommunisterne, har C. N. T. været udsat for Forfølgelse. Vel afsluttedes der en Overgang en Overenskomst med Centralregeringen, hvorefter de arresterede blev løsladt, og det saa ud til, at den latente Konfliktsituation skulde forsvinde. Desværre skulde det alt for snart vise sig, at alle disse Provokationer var Forpostfægtninger til en *omfattende Offensiv mod den revolutionære Arbejderbevægelse.*

(Fortsættes).

Rente-Kravet

Forts. fra S. 1

de store private Bureaukratlønninger i rentebærende Statspapirer.

Vi Arbejdere maa afgjort vende os mod dette Princip.

Selv det mest fornærede og slidsomme Menneske formaar ikke mere — ved sine egne Hænders Slid — at samle sig en Formue.

Vi maa i strengeste Overensstemmelse med Sandheden gaa et Skridt videre og hævde, at intet Enkeltmenneske mere er i Stand til at skabe materielle Samfundsværdier.

Det enkelte Menneskes Arbejdsfrembringelser forudsætter altid en Mængde andre Menneskers Arbejde.

De arbejdsskabte samfundsmæssige Værdier er Fællesskabets Frugt — et socialt Produkt.

Den kapitalistiske [illegible] den individualistiske Tilegnelse af de socialt skabte Værdier, er derfor en samfundsmæssig Forbrydelse, en oprørende Voldshandling mod den [illegible] Tænkning, hvilken Retfærdighed.

Vi socialistiske Arbejdere kan derfor aldrig gaa med til at godkende, at denne forbryderiske Tilegnelse igen [illegible] en særlig Ret [illegible] Ret til Rente af de tilegnede Arbejdsværdier.

Vi maa tværtimod hævde [illegible] ved at godkende denne Ret har [illegible] største for[illegible] skabelse og grund[illegible] Tænkning.

Vi beklager ikke at [illegible] af[illegible] at der ingen Forslag er [illegible] for Udbytning af Arbejdet [illegible] Privatkapitalismen har [illegible] gennem Obligationskapitalens Udsugning [illegible]

Vi Arbejdere bør derfor afgjort og absolut vende os mod enhver Anerkendelse af Formue eller Rigdomsbesiddernes *Renteret!*

Vi bør ikke stille os tilfreds med, at Kapitalen og dermed dens Besiddere gøres passiv i Produktion og Omsætning.

Begrebet Kapital bør udslettes, ved at al Rigdom, Ejendom, gøres *profit- og renteløs!*

De fleste Arbejdere, som tænker, — og de er jo desværre relativt et Faatal — har gjort sig færdige med Idioteorien om fuld Afbetaling af den investerede Kapital, men med den *„taalelige"* Renteafkastning til den passiviserede Kapital er mange af dem endnu ikke færdige.

Men Forholdet er, at et vist modereret Afdragsforhold overfor Ejendomsbesidderne er langt mindre farlig end Opretholdelse af *Renteretten.*

Det sidste giver Kapitalen „evigt" Liv, det første lader Besidderne æde Kapitalen — eller rettere Formuen — op!

Og skal vi endelig i Overgangstiden være *humane* mod Rigdomsbesidderne, da er det i højeste Grad humant, at vi tilstaar dem en vis Procentdel af deres — efter vor Opfattelse — uretmæssig tilegnede Rigdom og giver dem Ret til hver Dag for disse Midler at købe frisk Brød, Grøntsager, Mælk o. s. v.

Det var langt mere grusomt mod dem, om vi sagde til dem: „Værsaagod, der er jert Guld, jeres Renter, saa kan I æde dem, thi købe vore Arbejdsprodukter for jeres Penge, det kan I ikke mere!"

De Kammerater, der endnu løber rundt i den taalelige Renteteori burde betænke, hvilken storladen Godhed, vi arbejdende Bønder og Arbejdere yder Rigdomsbesidderne, naar vi for deres *døde Penge* hver eneste Dag skænker dem Livets friske Brød at spise og leve paa!

Var Rigdomsbesidderne ikke saa bundfordærvede, som de er, vilde de føle ydmyg Taknemmelighedsfølelse hver Gang de stod overfor et arbejdsberedt Medmenneske.

Generalforsamling i Enigheden

Generalforsamlingen den 27. Maj bød [illegible] paa større Begivenheder. Det kom man kun gennem Dagsordenens første Punkter: Beretning, Regnskab, Opstilling af Kasserer og [illegible] Indkomne Forslag.

Beretningen og Beretningsdiskussionen [illegible] Timer og gav et godt Billede af [illegible] daarligere Arbejdsforhold og Organisationens og Arbejdernes Magtesløshed [illegible] med den nuværende Taktik.

Og [illegible] Formanden for Oplysningsudvalget aflagde Beretning om Oplysningsarbejdet og hævdede herunder, at dette ikke var ensrettet. Beklagede, at Op[illegible] ikke havde været med i Vinter. [illegible] Kommunist", Carl Mikaelsen, var i Modsætning til sidste Aar glad for Oplysningsudvalget; men nu er han ogsaa Socialdemokrat og skal sammen med 11 andre Kolleger paa Højskole — som sidst har det ensrettede Udvalg fulgt Princippet: Vore egne Ben til vore egne Hunde! Dog havde det ikke været saa beskeden som sidste Aar at sætte sig selv øverst, saa vidt man forstod.

Til Kasserer efter afdøde Louis Jespersen blev foreslaaet de to delvis radikale Bestyrelsesmedlemmer Dupont og Sigurd Olsen og de to Hjulførere Peter Thomsen og Peter N[illegible]sen. Saavel Sigurd Olsen som Kontorbestyrer Peter Thomsen trak sig [illegible] den sidste — meget modsomt — til Fordel for Dupont (den af Bestyrelsen konstituerede og derfor selvskrevne.)

Der har ellers oftest været Krig mellem de to let bevægelige Temperamenter; men nu skal Centralkontoret (Peter Thomsens Arbejdsplads) [illegible] efter Hovedbestyrelsen [illegible] Arbejdsløshed eller blot Udsigt [illegible] kan jo ofte paavirke en Mands Forstilling.

A. Dupont udtalte Haabet om, at han, hvis han blev Kasserer, maatte formaa at bevare sin gamle Opfattelse, og det kan der nok være Grund til. Det er ikke mange revolutionære, [illegible] centralistiske System har ladet u[illegible] naar det først fik fat i dem. [illegible] den er [illegible], naar Kødet er [illegible] belagt!

Under indkomne Forslag forkastedes et Forslag fra Afdelingens [illegible] Bestyrelsesmedlem Ludvig Olsen om at indføre et Barnepigesystem gennem Tillidsrepræsentanter. [illegible] Forslag der bevilgedes 2500 Kr. til Matteottifondens Spaniens Indsamling [illegible] til [illegible]

C. H.

Unge Arbejdere . Unge Syndikalister

I indbydes herved til stiftende Møde af en syndikalistisk Ungdomsforening. Mødet afholdes [illegible] den [illegible] Juni Kl. [illegible] i Cafe „JERNBANEN", Nordre Fasanvej (Hjørnet af Nørrebrogade)

Alle interesserede er velkomne!

Program- og Lovudvalget

FODTØJ

FR. VII's GADE 14.
Billigste Skotøjsreparationsværksted
Herresaaler og Hæle 4.50 Dame 3.00

Stengade 25
Prima Saaler og Hæle
Alle Reparationer med Garanti.
Alt i brugt Fodtøj.

1000 Par brugt Fodtøj 1000 Par
billige Træsko, Træskostøvler og Klædesko. J. KJELLANDER, Sverrigsgade 4
Telf. Amager 2676 x.

1000 Par brugt Fodtøj
i alle Faconer. Herre-, Dame- og Børnefodtøj fra Herskabshuse — Holmensfodtøj. Træsko, Træskostøvler. Klædesko sælges. Alle Reparationer udføres godt og billigt.
Restpartier af nyt Fodtøj købes.
Nora 4966 y
7 Birkegade 7.

FORSKELLIGT

Amagers billigste Urmager!
Amg. 8630 — Glas 50 Ø - Fjedre 2 Kr.
Torvegade 56 og Højdevej 11.

„Cafe TODE"
Todesgade 6
Pølsekro & Billard

Ottomaner, Madrasser, Divaner til Private for Nettopris. Spar 6—24 Kr. Værkstedet, Griffenfeldtsg. 26.

Husum Møllekro
Carl Olsen. Bella 14
Frederikssundsvej 350.
Familiehave Keglebane

ALLE MODERNE RADIOAPPARATER
sælges paa Ratebetaling. Deres gl. Radio eller Grammofon tages i Bytte.
»Kramolin«, Rosenvængets Alle 8.
Øbro 6016. Øbro 6316

SILKEBORG

Her er Stedet
hvor man lader sig klippe og barbere, bedst og billigst.
J. Hermann, Borgerg. 44.
ALDERSLYST

Følgende Numre

blev udtrukket ved Majstævnet.
Hvid No. 48 paa Sølvboulen.
Rød No. 39 paa Dukken.

Bidrag til „Arbejdet„

Tømren 105,00 — F. S. Norup 2,00 — V. H. 2,00 — J. B. 2,00.
Med tidligere indkommen *Kr. 1181,5[illegible]*

Ansvh. Redaktør CHR. CHRISTENSEN
BRDR. THOGERSEN

ARBEJDET

ARBEJDERNES FRIGØRELSE MAA BLIVE DERES EGET VÆRK — 15 Øre.

No. 24 | Fredag d. 11. Juni 1937 | 2. Aarg

Ideologi og Profit

Det er absolut rigtigt, at Arbejderen og hans Hustru har Forstand paa at vende en Skilling [illegible].

Nogle Øre mere i Timen bliver [illegible] 5 Kroner mere om Ugen, og det betyder noget for dem — det forstaar de.

Men er det ikke sært, at disse Klassefæller, hvis Liv og Tilværelse er saa strengt bunden til netop Smaaørene og Kronerne, at de staar fuldstændig fortabte i Forstaaelse, naar det gælder de store Samfundsspørgsmaal.

Klassefæller, der med megen Paapasselighed er Realister i deres egen lille Verden, deres Arbejdsplads, deres Ugeindtægt og Hjem, bliver de største Sollerister, naar det drejer sig om det store Samfundstræ, hvori ogsaa deres lille Rede findes.

Medens alle andre Klasser betragter Døgn og Storpolitik med økonomisk Realitetssans og er lynende utilfreds, hvis ikke Politiken betyder Profit, økonomisk Fordel for dem, saa har den fattigste af alle Klasser, Arbejderne, det lige modsat.

Med en Rundhaandethed, der vilde fløde Millionærer, betragter de Døgn- og Storpolitiken som en Kamp mellem Anskuelser, en ideologisk Kamp.

Nu er deres Tidsdogme »Demokratiet«, og blot man fortæller dem, at det er Demokratiet, der har sejret og gennemført dette og hint, saa er de kisteglade som Børn og raaber Hurra og klapper i Hænderne uden Hensyn til, hvad det er, der er gennemført, og om det hele ikke er dundrende Løgn.

Lad os lige se paa et Par friske Eksempel.

Spanien.

Ikke blot for en Mængde af Spaniens Arbejdere, men for Millioner af Arbejdere ude i Verden, er det en aldeles afgjort Sag, at den Kamp, der udkæmpes i Spanien er en Kamp mellem to fuldstændig aldeles modsatte Ideologier mellem *Diktatur og Demokrati*.

Det er for de brede Arbejdermasser [illegible] [illegible] Kampen i Virkeligheden drejer sig om økonomiske Realiteter, at det bag [illegible] Demokrati og [illegible] [illegible] [illegible] Interessegrupper, der [illegible] lader Arbejderne og [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Kampen [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] Spaniens Arbejdere og [illegible] Raavarer til den [illegible] Oprustning fra Spanien og Marokko [illegible]

Det er selvfølgelig at bare [illegible] [illegible] Begejstring for Franco, men at Tysklands Regering efterhaanden har sendt ca. Halvdelen af sin Krigsflaade til de spanske Farvande og sendt Tusinder af [illegible] teknisk uddannede Soldater og Flyvere samt Tanks og Flyvemaskiner til Francos Hær.

Men denne fascistiske Idealisme [illegible] en helt haandfast Baggrund, naar man erfarer, at Tysklands Import fra Marokkos Ertsgruber er steget fra 37,215 Tons i December 1936 op til ca. 200,000 Tons pr. Maaned 1937.

Eller et Par Tal fra Spanien og engelske Interesser der.

Af Gruberne i Bilbao-Omraadet fik England før Francos Besættelse op til 7 pCt. af hele sit samlede Malmforbrug.

Siden Francos Besættelse er Malmen gaaet til Tyskland. Det samme er Tilfældet med Rio Tinto-Gruberne, hvor Kobber og Svovl udvindes i store Mængder.

Det er engelske Kapitalister, der ejer disse Gruber, men de har ingen Grund til at græde. Den forcerede Udnyttelse og Eksport til italiensk og tysk Oprustning har givet det demokratiske Englands spanske Grubekapitalister mægtigt Udbytte og faaet Aktierne til at stige paa Paris- og London-Børserne!

Men den demokratiske engelske Regering er ikke saa tilfreds, som de engelske Kapitalister og Realiteterne bag Forhandlingerne om Flaadekontrollen og Tilbagetrækningen af de fremmede Tropper i Spanien er Englands Krav om Delagtighed i den spanske og marokanske Erts til Oprustningen.

Tysklands Villighed med Henblik paa atter at deltage i Flaadekontrollen og dens begyndende Hjemkaldelse af sine Tropper, tyder paa, at der mellem det demokratiske England og det fascistiske Tyskland er Enighed om Udplyndringen af spansk Jord og spansk Arbejdskraft, naar Krigen er afsluttet.

Det nytter selvfølgelig ikke [illegible] paa Grundlag af disse Realiteter at ville overbevise Arbejderne om, at det ikke er om Ideologier, men om Realiteter, Profit-Kampen staar.

Nej, de vil aldrig forstaa, at Fascisme og Demokrati ikke er to modsatte Ideer [illegible], men kun to forskellige politiske Metoder med samme positive Formaal at holde Arbejderne nede [illegible] Kapitalismens Udplyndring.

[illegible]

Med Tak til den [illegible] for [illegible] [illegible] Talt med Bravo og Hurraah!

Dynamit

[illegible]

[illegible]

[illegible] DYNAMIT!!!

—Jalidas.

Fra D.s.F.'s Generalforsamling

Arbejdsløsheden skyldes forceret Udbytning af Arbejderne

En af Aarsagerne til Arbejdsløsheden er, at Produktionen stiger stærkere end Beskæftigelsen. Altsaa, at den enkelte Arbejders Arbejdsydelse stadig presses op paa samme Tid som Virksomhedernes maskinelle Anlæg stadig udvides og forbedres, udtalte Chr. Jensen paa D. s. F.s Generalforsamling.

Det kan ogsaa siges paa en anden Maade, nemlig, at Arbejderne producerer flere Varer for den samme Løn, end de har gjort tidligere, og som Følge deraf ikke har Raad til at købe deres egne Frembringelser tilbage i samme Forhold som før.

Den forøgede Arbejdsløshed skyldes med andre Ord, at Arbejderne bliver stærkere udbyttet nu end under nogen tidligere Periode under Kapitalismen, at de arbejder flere Timer gratis for Kapitalisterne, at de i Forhold til Produktionskapaciteten og Formue og Indtægtsforøgelsen for Produktionsmidlernes Ejere er blevet fattigere Aar for Aar.

Vi kan give ham Ret i disse Betragtninger, men samtidig maa vi saa til Gengæld fastslaa, at det er en forkert Maade. D.s. F. reagerer over for Arbejdsløsheden paa.

Er det saaledes, at dens Aarsag er, at Arbejderne bliver udbyttet mere end tidligere, at de maa levere mere ubetalt Arbejde end før, saa er den eneste Maade til Arbejdsløshedens Bekæmpelse vel indlysende nok, at dette ubetalte Arbejde bliver indskrænket, at Udbytningen af Arbejderne bliver formindsket.

For at opnaa dette, er der tre Veje at gaa: En Forhøjelse af Lønnen, en Forkortelse af Arbejdstiden og endelig, at Arbejderne gør sig til Herrer over Produktionsmidlerne og producerer for sig selv — saa er de fri for at købe deres egne Frembringelser tilbage og derved opretholde alle Kapitalismens snyltende Mellemled.

Det sidste Middel, der betyder Lønsystemets Afskaffelse, den sociale Revolution, er det eneste, der absolut og endeligt kan gøre Slut paa Arbejdsløsheden.

Men D. s. F. gaar den stik modsatte Vej. De gaar med til ved Statsmagtens Hjælp at lægge Lønningerne fast i en Tid, hvor alle Priser ryger i Vejret med Iltogsfart, de støtter, og arbejder intimt sammen med det politiske Parti, der ved indirekte Skatter udhuler Arbejdernes Løn, saa der mindre bliver tilbage at købe for. Chr. Jensen taler [illegible] smukt om 40 Timers Arbejdsugen, men han gør hellere ikke [illegible] det end taler om den. Og dog gør han noget mere. Som Formand for D. s. F. lægger han [illegible] Fagog Organisationer, [illegible] vil sætte noget ind paa at faa 40 Timers Ugen gennemført [illegible] mulige Hindringer i Vejen.

Den Politik, D. s. F. fører, dæmmer ikke op for Arbejdsløsheden, den gør den værre [illegible] heldigste Tilfælde holder den [illegible] paa samme Niveau som hidtil.

Højere Løn og kortere Arbejdstid, det er de to umiddelbare Midler, der skal sættes ind for at opnaa en Nedgang i Arbejdsløsheden.

Sejre for Finlands Metalarbejdere

Stærk Tilbagegang til de faglige Organisationer. Nye Kampe forestaaende

Metalarbejdernes Strejke i Helsingfors og Aabo er afblæst med Sejr for Arbejderne. Lønningerne forhøjedes med mindst 90 Penni pr. Time for de mandlige og med mindst 60 Penni i Timen for de kvindelige Arbejdere.

Alle Arbejdere skal ansættes i deres tidligere Pladser før nye antages. Alle faar deres Ferie, uden at der gøres Fradrag for Strejketiden. Arbejdernes Lønninger var højere, men de gennemførte i alt Fald, at Arbejdskøberne blev tvunget til at forhandle med Arbejderne og anerkende deres Organisationer.

[illegible] 1.200 nye Medlemmer [illegible] 5000 Medlemmer [illegible] Rekordtallet [illegible]

[illegible]

Pladearbejderne er i Strejke. Den 4. Juni udløber Fristen for Elektrikerne, der kræver kollektiv Overenskomst og højere Løn. Den 15. Juni udløber Overenskomsten for Rørlæggere for hele Landet, og de forlanger ogsaa højere Løn og kollektiv Overenskomst.

Paa flere Omraader har Arbejderne gennem faglige Aktioner allerede kunnet tilkæmpe sig samme Lønniveau, som var gældende før Krisen da Lønningerne i mange Tilfælde nedskares med 40—60 pCt. ved Hjælp af Lappofascismen.

Ogsaa paa andre Omraader har Arbejderne [illegible] sejrrige Strejkebevægelser, og [illegible] [illegible] af Organisationerne.

Som Følge deraf er Kapitalisterne nervøse, og den reaktionære Presse forsøger at provokere alle mulige [illegible] imod Arbejderne.

Hvad skal man stille op med Massedumskaben?

Her staar [illegible] Mand der af en [illegible] Kapitalister har [illegible] en Luksusvil[illegible] [illegible] og for at snyde og bedrage Arbejderne af det kapitalistiske [illegible] [illegible] Kroner i [illegible] [illegible] [illegible] at [illegible] for [illegible] [illegible] Interesser [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] og [illegible] Hurra og Leve [illegible]!

Og hvorfor?

Fordi han klapper Fascismen i Demokratiets Navn — den Ideologi [illegible] har sat sig fast i Hjernen [illegible], saa de har mistet deres sunde Dømmekraft om [illegible] Realiteter — de økonomiske Klassesrealiteter.

M[illegible] ikke [illegible] for [illegible] Naar spanske Arbejdere kan føre sig slagte for [illegible] forhadte Demokrati saa har [illegible] Klasse og [illegible], at de gaar i Sandertmarchen og raaber *Franco [illegible] du er en dejlig Hjelte du [illegible]*

[illegible] selger [illegible] [illegible]!

Ku.

Zoologisk Have som Underbetaler

Hvor er Fagforeningerne henne

I Foraaret blev to Medlemmer af kvindeligt Arbejderforbunds Afd. 1 anvist Arbejde i Zoologisk Have gennem Fagforeningens Anvisningskontor. Inspektøren for Haven, der havde ringet efter Arbejdskraft, erklærede sig villig til at betale efter den gældende Tarif.

De to Kvinder skulde beskæftiges med Havearbejde, og som Følge deraf aflønnes efter Tariffen for Kirkegaardsarbejde, der er 83 Øre i Timen. Dette fik de Meddelelse om paa Fagforeningskontoret.

Inspektøren vilde imidlertid ikke betale mere end 75 Øre, og da de omtalte Kvinder ikke vilde arbejde under Tariffen, blev de afskediget efter ca. 1 Uges Forløb, med Angivelse af, at der paa Grund af det daarlige Besøg i Haven i de tidlige Foraarsmaaneder ikke var noget at gøre foreløbig. Senere er der kommet andre Kvinder derud, der, efter hvad vi har faaet oplyst, faar 80 Øre i Timen.

Uensartede Lønninger i Haven.

I det hele taget er Lønningsforholdene i Haven af en mærkelig Beskaffenhed. Den retter sig udelukkende efter, hvad Direktionen vurderer det paagældende Arbejde til, og hvad den vil give derfor.

Kvinderne, der passer Toiletterne, maa være der fra Klokken 10 om Formiddagen til Haven lukker og faar for det Arbejde [illegible] Kr. om Dagen paa Hverdage og 6 Kr. om Søndagen. De skal være der hver Dag under hele Sæsonen. Om Fridage eller Ferie er der ikke Tale. Hvis de af en eller anden Grund er nødt til at tage fri en Dag eller nogle Timer, maa de stille en Afløser og betale derfor.

Arbejde i 24 Graders Varme Aaret rundt for 75 Øre i Timen.

Det maa bemærkes, at Publikum skal betale for Benyttelse af Toiletterne.

Den Kvinde, der er beskæftiget i Fugleburet med de tropiske Fugle, faar 75 Øre i Timen og 100 pCt.s Tillæg for Søndage. Hun har heller ingen Fridage og skal være der hver Dag Aaret rundt. I dette Fuglebur hersker der en konstant Varmegrad paa 24 Grader.

Denne Arbejderske, der er Medlem af kvindeligt Arbejderforbunds Afd. 1, har gentagne Gange henvendt sig til sin Fagforening for ved dens Hjælp at faa Ferie indført, men uden Resultat. Der er fra Fagforeningens Side end ikke indledet Forhandling med Haven derom.

Fortsættes Side 4.

Kilbom danner nyt Parti

Karl Kilbom og de der sammen med [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible]

Ny stor Højforræderiproces i Tyskland

En ny stor Højforræderiproces er under Opsejling i Tyskland. [illegible] har allerede taget sin Begyndelse den 1. Juni. Som saa ofte er Tilfældet, er [illegible] Tidspunktet for Processen som Anklage [illegible] [illegible] bemærkelsesværdig!

De anklagede er tidligere Ledere [illegible] tyske politiske og faglige Arbejderbevægelse. Der er de tidligere Rigsdagsmænd Max Maddalena og Robert Stamm, forhenværende Redaktør Adolf Rembte, Tekstilarbejderskeen Kathe Lübeck og Arbejderen Griesbach.

Med det Kendskab, Verden nu har til Hitlerjustitsen, kan det befrygtes, at der skal fældes og eksekveres nye Dødsdomme. Den [illegible] Nazisme skal føje nye Forbrydelser til dem, den allerede har paa Samvittigheden.

Syndikalismen og Aandens Arbejdere

II.

Vi sluttede sidste Artikel med at stille det Krav til den unge akademiske Arbejder, at han i Stedet for at gaa den individualistiske Vej som Politiker, at ville »hjælpe« Arbejderne, burde gøre en Indsats i sit eget Fag og gennem dets Organisation træde i Samarbejde med alle andre faglige Organisationer i Haandens og Aandens Arbejdsverden for derigennem ikke blot gavne en priviligeret Klike eller Klasse, men den samlede Menneskehed.

Vor Tid er Organisationernes Tidsalder

Vor Tidsperiode har faaet mange Betegnelser, men er der noget, der præger den, da er det Organisationen.

Det er interessant at erindre, at vor Tidsperiode, der blev indledet med, at den personlige Frihed, den frie Konkurrence, den personlige Bestyrelse af Arbejdets Verden, den individuelle Tilegnelse af andres Arbejdsfrembringelser, at al denne Individualisme i Frihedens Navn sønderslog den gamle Arbejdsorganisation, Lavsvæsenet, og erklærede enhver Organisation Krig, er endt med at blive gennemvævet og præget af Organisationer som ingen Tid før.

Nu er der jo ikke bare Tale om Arbejdernes Organisationer, men Organisationer, ikke blot for alle Stænder, Fag og Interessegrupper for ikke at tale om alle mulige Formaal fra Sprogforskning til Frimærkesamlere og Sportsforeninger, men selve den gamle Arbejdsorganisations historiske Morder — Privatkapitalen har organiseret baade sig selv og Arbejdets Verden.

Den højpriste personlige Privatkapital er forlængst gaaet op i Aktieselskaber, Hypotek og Kreditforening, Karteller, Ringe og Truster, medens den gamle Arbejdsorganisation, Lavsorganisationen, er genopstaaet i det moderne Industriforetagende, hvor indtil 20—30 Fag virker i organisatorisk Samarbejde, eller de store Handelshuses organiserede Fordelingsvirksomhed omspændende hele Kloden.

Der findes ikke i Dag et eneste Felt af det menneskelige Samfundsliv, der ikke er omspundet af Organisation.

Vi spørger: Er dette vort Tidsforholds mægtigste altomspændende Organisationsdannelse en historisk Meningsløshed eller er den en fornuftsmæssig Udviklingsbasis for et kommende Samfunds Struktur.

Vi Syndikalister tvivler ikke om Historiens Svar.

Kun Organisationens Fornuft og Hensigtsmæssighed kan i de kommende Tider beherske de mægtige Produktivkræfter i Frèmstilling og Fordeling af Menneskenes Behov og befri det moderne Samfundsmenneske for dets Eksistenslidelser.

I Modsigelsernes Skærsild.

Vor Tid befinder sig i en lutrende, men ogsaa lidelsesfuld Skærsild, hvor Modsigelsen mellem de socialt skabte og arbejdende Produktivkræfters mægtige Ydeevne klamrer Millioners Liv i Lidelser mod den personlige Tilegnelses grusomme, hjerteløse Brutalitet.

Da den fremstormende tekniske Udvikling knuste de gamle Lavsorganisationer — den afbalancerede Produktion i Forhold til den tilstedeværende Købeevne — knuste den samtidig den afbalancerede Fordeling af Arbejdsudbyttet.

Den aabnede alle Sluser for den privatkapitalistiske individuelle Tilegnelse af de arbejdende Menneskers frembragte Værdier gennem Menneskehedens største Forbandelse: *Lønsystemet.*

Dette System giver den værdiskabende og nyttige Menneskehed Værdien af Arbejdskraften — lige det nødtørftige Behov til Morgendagens Arbejde, medens Kapitalens Indehavere tilegner sig det voksende Udbytte af de tekniske Produktionskræfters voksende Skaberevne.

Dette forfærdende Lønsystem, der i Dag næppe giver den arbejdende Menneskehed en Tiendedel af det, den frembringer, har jaget den hvide Races Kapitalister Kloden rundt for at afsætte og forvandle det stadigt voksende Produktionsoverskud til Kapital og har i Dag hensat den saakaldte civiliserede Menneskehed i en Tilstand af hektisk Krigsfeber, hvor alle Stater opruster og er parat til at lade Millioner myrde hinanden for det samme Formaal: bestandig at kunne afsætte Produktionsoverskudet, der gennem Lønsystemet formenes de arbejdende Masser at forbruge.

Det er i denne det moderne Samfunds indre Modsigelsens Skærsild ikke alene Millionerne, men ethvert tænkende Samfundsmedlem maa lide, om der endnu i vor Tid findes social Samvittighed.

Og her er det, vi Syndikalister vender os til Organisationerne og deres tænkende Medlemmer og spørger, om I bestandig kan føle jeres Samvittighed beroliget med, at jeres Organisationer ikke rører ved dette System, men lever sit Liv paa dette og bare hver i sin Branche søger at redde saa meget som muligt af Goder til jeres Medlemmer.

I vil muligt svare os, at jeres faglige Organisationer kun er bundet til at vartage jeres Fags snævre Eksistensinteresser, og at de ikke kan have noget med Samfundsændringer at bestille. At denne Opgave paaviler de politiske Partier og ikke jeres Organisationer.

Vi vil som Syndikalister nedlægge den skarpeste Indsigelse mod en saadan Landsknægtmoral, der ikke spørger om Formaal og Virkningerne af Arbejdet, blot det betales godt.

Den Læge, der vilde stille sig saaledes i sit Arbejde overfor den enkelte Patient, er en ærelos Slubbert.

Men er Skændselen og Skammen mindre for et helt Fag og dens Organisation i Forhold til den øvrige Menneskehed.

Vi kan ikke se det. Og vi vil som Syndikalister ikke blive trætte af at kalde paa den sociale Samvittighed, paa Organisationernes Pligt til at kæmpe for, at Fagets Arbejde, dets samfundsmæssige Virksomhed, kommer alle Samfundets Medlemmer retfærdigt tilgode og ikke en faatallig Klasse ofte til Lidelse for de mange.

Vi retter i denne Artikelrække en særlig Appel til de unge akademiske Arbejdere. Og vi vil spørge jer om, hvorpaa I kan bygge en Samvittighedsfred paa de politiske Partier.

De politiske Partiers historiske Fallit.

Vi spørger jer, med hvilke Kendsgerninger kan I henvise til de politiske Partier med Henblik paa at skaffe Masserne Evne til at købe, forbruge og nyde godt af det i Fællesskab af alle Fag frembragte Behov.

Thi her staar vi ved Kilden til det moderne Samfunds Masselidelser og dybe sociale Ulykke.

Vi spørger paany: Til hvilke Kendsgerninger kan I henvise, hvor de politiske Partier har rettet ved dette Forhold?

Vi peger paa den historiske Kendsgerning, at saa længe der overhovedet har eksisteret moderne politiske Partier, er Forskellen paa det, de arbejdende Klasser har faaet udbetalt i Løn, og det de har frembragt af Værdier stadig øget.

Vi peger paa, at denne stadig voksende Udbytning var den egentlige dybt liggende Aarsag til Verdenskrigen 1914—18, hvor ca. 10 Millioner blev dræbt, saaret og lemlæstet for Livet foruden de frygtelige nervøse Masselidelser Krigen affødte blandt de, der »slap heldigt« fra Krigsdeltagelsen.

Vi peger videre paa den Kendsgerning, at siden 1918 er den tekniske Udvikling for Masseproduktion og Arbejdsrationalisering øget i endnu stærkere Tempo, hvorved Massernes Købe- og Forbrugsevne til at optage de frembragte Varemasser endnu yderligere er dalet og Udbytningen steget.

Vi fastslaar, at alle Landes politiske Partier i Stedet for at bekæmpe denne Grundaarsag til Masselidelser og Krigsfare yderligere har befordret Massernes Udplyndring ved »den lukkede Dørs Politik«, der bestandig har ytret sig i kunstigt stigende Vapriser og indirekte Beskatning til Fordel for den faatallige Stand af Finanskapitalister.

I Stedet for at beskære den kapitalistiske Profit til Fordel for Folkenes Købe- og Forbrugsevne, i Stedet for at dele det forhaandenværende Arbejde mellem de forhaandenværende Arbejdere, har de ladet Millioner af arbejdsføre flittige Samfundsmedlemmer forsmægte i Lediggang og Elendighed.

For at redde den raadne og samfundsfjendske Kapitalisme, har de forvandlet Nationerne til sociale Fattighuse og lagt Forsorgens Byrde over paa de arbejdende Arbejdere, Bønder og Mellemklassen i Byerne.

I Stedet for som Folkets valgte Repræsentanter at erklære Stor-

Fortsættes Side 4.

Den spanske Borgerkrig er nu indtraadt i en ny Fase

Folkefrontspartierne provokerer til Brud med den revolutionære Arbejderbevægelse

II.

De blodige Majdage i Barcelona.

Da saavel den kapitalistiske Dagspresse som »Arbejderbladet« har bragt helt igennem forfalskede Fremstillinger af de triste Begivenheder i Kataloniens Hovedstad, hvorunder man har stemplet disse som »fascistisk« eller »trotskistisk« Provokation, skal vi — paa Grundlag af de autentiske Beretninger, vort Blad har modtaget fra de syndikalistiske og anarkistiske Hovedorganisationer — dokumentere, hvad der faktisk er sket og fastslaa, *at den revolutionære Arbejderbevægelse intet som helst Ansvar har haft for de blodige Majdage.*

I kort Sammendrag anfører vi efter de officielle Beretninger fra C.N.T. og F.A.I:

Efter den sidste Omdannelse af den katalonske Regering for Provokationen blev Kontrollen af den offentlige Orden og Sikkerhedstjeneste overdraget den venstre-republikanske Minister *Aiguadè* med Kommunisten *Rodriguez Salas* som Generalkommissær — begge Repræsentanter for den smaaborgerlige Separatisme i Katalonien og af udpræget antirevolutionært Tilsnit.

I Barcelona befandt Hovedtelefonhuset sig under *fælles* Kontrol af C.N.T. og U.G.T. Uden noget som helst Varsel sendte Aigunde om Eftermiddagen den 3. Maj en større Politistyrke til Telefonhuset for — under Salas Ledelse — at okkupere dette. De derværende C.N.T.'er modsatte sig selvfølgelig kraftigt Politiets uretmæssige Indtrængen. Aktionen fremkaldte Harme og Forbitrelse overalt, hvor Arbejderne færdedes og udløste hurtigt en energisk Protestbevægelse. Ingen Organisation eller Parti mobiliserede Masserne. Spontant rejste de sig til Kamp under Parolen: *Ud paa Gaden til Forsvar for Revolutionen,* og snart forvandledes Arbejderkvartererne til C.N.T.-Befæstninger.

Byens Centrum beherskedes af det gamle Politi, men Flertallet af dette indtog en fornuftig Passivitet, kun et Mindretal kunde ikke lade Situationen gaa ubenyttet hen. I Forstæderne erklærede Politiet sig mange Steder for Arbejdere, og den kommunistiske Kaserne, Sarria, indtog en neutral Holdning.

Barrikade efter Barrikade rejstes, og Generalstrejken proklameredes, undtagen i Krigsindustrien. Folkefronttilhængere i Forbund med Politiet angreb adskillige Fagforeningsbygninger, men de revolutionære Arbejdere svarede med at angribe Politikaserner og reformistiske Fagforeningslokaler, *hvorfra man havde skudt paa Arbejderne.*

C.N.T. indtog lige fra Begyndelsen en *defensiv* Holdning, idet den var ganske klar over, hvad der laa bagved. Allerede om Aftenen optoges Forhandlinger mellem C.N.T.s Distriktsledelse og Regeringen, der resulterede i en Overenskomst. Begivenhederne havde dog antaget et saadant Omfang og udløst Kræfter, der ikke umiddelbart kunde bringes til Ophør. Og Kampene fortsattes og varede 3 Dage.

Kampen likvideres af Hensyn til den antifascistiske Enhed.

Mange tapre og hengivne Kammerater satte Livet til. Saaledes berettes, at den italienske Anarkist, Professor *Camille Berneri* blev arresteret af Kommunisterne. Man stjal hans Manuskript til et større Værk om Fascismen, og Dagen efter blev han skudt ned bagfra. *Domingo Ascaso* blev myrdet i Barcelonas Centrum, og Francesco Ferrers Nevo, der tilhørte den navnkundige Durruti-Brigade og som var hjemme fra Fronten paa Sygeorlov, blev ligeledes snigmyrdet. Og paa Linie med disse, de mange jævne Arbejdere, der ofrede alt for at bidrage til Sejren over Francos, Hitlers og Mussolinis Horder.

Efterhaanden genoprettedes Roen og Barcelona vendte tilbage til normale Forhold. Den 5. Maj ankom fra Valencia en Kommission, bestaaende af 2 Medlemmer af U.G.T.s Eksekutivkomité og 2 af C.N.T.s Nationalkomité, der indledte Forhandling med alle antifascistiske Komitéer i Barcelona samt med Regeringen.

Skønt disse Arbejderrepræsentanter i Radioen fremkom med en *fælles* Appel til Arbejderne om at holde inde med Skydningen og genoptage Arbejdet, fortsatte Modparten med at angribe forskellige Fagforeningslokaler, og i Byens Centrum blev Tilhængere af C.N.T. og F.A.I arresterede, afvæbnet og kastet i Fængsel, skønt de i Lighed med andre Antifascister havde Ret til at bære Vaaben.

I Kampen med Politiet erobredes Kasernen i Sans, hvor 400 Personer toges til Fange. Trods de uhørte Provokationer behandledes Fangerne humant og blev — efter Roens Genoprettelse — alle frigivet. Betegnende er, at man i nævnte Kaserne fandt monarkistiske og fascistiske Kendemærker.

Om Aftenen den 5. Maj dannedes en ny Regering, hvori baade C.N.T. og U.G.T. tog Sæde. *De to Hovedprovokatører: Aiguadi og Salas blev afskediget.* Det gamle Politi erstattedes af 5000 Gardister fra Valencia. Det nye Politi har erklæret at ville optræde neutralt, men hvorlænge?

Thi Centralregeringen har nu faktisk overtaget hele Kontrollen af den offentlige Orden i Katalonien.

Unægtelig et Kompromis, men har utvivlsomt under de øjeblikkelige Magtforhold været uundgaaeligt. Netop fordi C.N.T. har haft en klar Erkendelse af, at Folkefronten agtede at isolere den revolutionære Arbejderbevægelse, hvilket — hvis det lykkedes — vilde foraarsage en Sprængning af den antifascistiske Kampfront og aabne Adgang til Afsluttelse af et forræderisk Forlig med Franco, *har C.N.T. valgt at holde sig i Defensiven.* C.N.T. erklærer, at den ikke direkte greb ind i Kampen og understreger, at for saa vidt den havde følt sig tilskyndet til at erobre Magten, *vilde den have kunnet gøre dette.* Men en saadan Sejr over politiske Modstandere interesserede ikke, fordi den *vilde stride mod C.N.T.s og F.A.I.s* Opfattelse af Demokrati og Enhed.

Netop fordi C.N.T. uafkortet træder i Skranken for det Grundsyn: *at Krigen og den sociale Revolutions Problemer er uløseligt sammenkoblede,* er det konsekvent, at den ikke under nogen Omstændigheder har villet lade sig provokere frem til en afgørende Kamp, *saa længe det ikke er lykkedes den at vinde Arbejderne indenfor de reformistiske Fagforeninger for Dannelsen af en virkelig proletarisk Enhedsfront.*

C. N. T. tilbageviser Folkefrontens Beskyldninger.

Baade C.N.T og F.A.I erklærer, at hverken de eller nogen anden ansvarlig Organisation har brudt den antifascistiske Front eller overhovedet har gjort Forsøg herpaa. De syndikalistiske og anarkistiske Organisationer *fortsætter* loyalt Kampen mod Fascismen i Forbund med alle andre faglige Grupper. De dementerer alle perfide Beskyldninger, der gaar ud paa, at de skulde have angrebet Generalidad eller andre statslige Institutioner og henviser til, *at de ansvarlige indenfor C.N.T. stillede*

Fortsættes Side 4.

Til vore Abonnenter

Som Følge af, at vi af Hensyn til Postvæsenet skal have Opkrævningen af Julikvartal tilendebragt inden den 27. ds., og da denne udelukkende maa foretages som Fritidsarbejde af vore Medlemmer, bliver den allerede paabegyndt i denne Uge.

Vi retter den Anmodning til vore Abonnenter, at de vil lette vore Opkrævere Arbejdet ved saa vidt muligt at have Pengene, Kr. 1,50, parat, naar de kommer, saa de ikke skal gaa mere end én Gang.

De Abonnenter, der vil yde os en særlig Haandsrækning ved Opkrævningen af det nye Kvartal, kan gøre det ved selv at indbetale Pengene paa vort Kontor, Blaagaards Plads 21, Kontortid 5—7 hver Aften eller ved at sende dem paa Postkonto 236,32.

Prisskruen faar en Omdrejning

Arbejdernes Løn bliver forringet fra Uge til Uge

I den forløbne Uge har Prisskruen faaet en ny Omdrejning: Rugbrødet er blevet 4 Øre dyrere pr. 4 Kilo og ligger nu nogenlunde paa samme Prisniveau som under Krigens dyreste Tid.

Af Meddelelser, der har været fremme i Dagspressen, fremgaar det, at denne Prisstigning ikke skyldes Prisstigninger paa Verdensmarkedet af Korn, og vi ved, at der ikke er foregaaet nogen Forhøjelse af Arbejdslønnen, saa den omtalte Forhøjelse er rent og skært et Rov fra Forbrugerne, dikteret af de store Brødtruster, der uindskrænket behersker Markedet. Arbejdernes Fællesbageri, der i sin Tid blev dannet for at virke som prisregulerende Faktor og for at dæmme op for uberettigede Brødfordyrelser fra de store privatkapitalistiske Rugbrødsfabrikers Side, følger nu troligt Trop og er lige saa ivrig til at følge med i Udplyndringen af Forbrugerne som de andre kapitalistiske Selskaber. At den sidste Brødforhøjelse for de 75 pCt.s Vedkommende kommer Forhandlerne af Brød til Gode og Fabrikerne selv »nøjes« med at beholde de 25 pCt., gør det ikke lettere for Forbrugerne at udrede Omkostningerne, og det forandrer heller ikke noget i det Forhold, at Prisstigningen ikke er berettiget som Følge af forøgede Produktionsomkostninger. Det er slet og ret et Rov, en privat Beskatning fra de store Brødkoncerners Side af Forbrugerne.

I Brødfordyrelsens Kølvand vil i de kommende Dage følge Prisstigninger paa Mælk og Smør og andre Varer. Forbrugerne er fuglefri Bytte for de kapitalistiske Fribyttere.

Der er kun én Vare, der ikke stiger, men som er fastlagt af Statens Love, og det er Arbejdernes Arbejdskraft.

Denne Tid med de stadig stigende Varepriser, der udhuler Arbejdernes Realløn, er en Anskuesesundervisning for Arbejderne om, at man i det kapitalistiske Samfund ikke ensidig kan fastbinde Prisen paa en Vare og lade alle andre Varer have frit Spil til Stigning, uden at det gaar ud over Ejeren af den Vare, hvis Pris bliver bunden.

Det er i dette Tilfælde Arbejderen, det gaar ud over. Hvis han har Arbejde, gaar han hver Fredag hjem med det samme Antal Kroner i Lommen, men den Mængde Varer, han kan skaffe sig for disse Penge, bliver for hver Uge mindre og mindre. I

„ARBEJDET"
Organ for Fagoppositionens Sammenslutning i Danmark.
Redaktion & Ekspedition:
Blaagaards Plads 21
København N.
Kontortid Hverdage 17-19
Postgiro 236,32

Virkeligheden bliver hans Løn altsaa forringet fra den ene Uge til den anden.

Dette Forhold kan kun modvirkes ved, at Arbejderen igen gør sig til Herre over sin egen Arbejdskraft, at han faar den samme Raadighed over den Vare, han har at sælge som Rugbrødsfabrikanten eller Pærehandleren paa Gaden har over deres Vare, og tager den Pris, som han til enhver Tid i Kraft af sin Organisation og gensidige Solidaritet med andre Arbejdere er i Stand til at frapresse Arbejdskøberen.

Der siges, at det er Arbejderne, der har Magten og regerer her i Landet. Det er i Sandhed en idiotisk Maade, at de saa bruger deres Magt paa. De bliver selv fattigere og fattigere Dag for Dag, medens deres Udbyttere dynger Millioner til dem, de allerede har ranet i Forvejen.

Voldssamfund og Tvangs-Organisationer

Dersom man iagttager Livet i de saakaldte civiliserede Statssamfund, hvor Millioner af Mennesker henlever deres fattige glædesløse Liv som kolde intetsigende Væsener — Enere, der ved Trusler og Magt er drevet sammen i Hobetal, i Samfundsklasser, i Fagforeninger og i latente Organisationer, til det, der med et koldt og haanende Ord kaldes „Massen" — ja, saa maa vi tilfulde erkende, at her maa alle gode Tanker, og alle ædlere Hensigter, sløves eller hendø i Trængsler og Selvopgivelse. For al jordisk Frihed og Selvstændighedstrang maa jo for længst være bandlyst af saadanne abnorme Samfund, og da navnlig under de større og altomspændende Finans-Sammenslutninger; dem, der provokerende skaber de velkendte Trælle- og Tvangssystemer, hvor kun Misantkroper — Uretfærdighedens og Egoismens Fogeder skovler Rigdommen sammen til de besiddende pengegridske Magthavere, hvis Sugerør naar alt og alle — selv den allerfattigste Syerske i hendes usle Hummer. Se, her betyder Samfund og Organisation kun Selvopgivelse og Undergang for den store lidende Skare, saavel som for hvert enkelt Individ, der, som nummereret Redskab lader sig indrullere i Hærens dødsdømte Slaverækker. Thi, kun Frihed, Omgængelighed — og ved Flid Adgang til Livets Behov — er Naturnødvendigheden for Menneskeslægten saavel som for Dyrelivet i sin Helhed. Og denne, saa eftertragtede Frined kun ledsaget af Arbejdslyst og Retfærdighed — altsaa, den ideelle Frihed som nu kun kendes af Navn, skal engang — ubegrænset som et himmelsk Lys — overstraale den ganske Jord. Ja, engang, naar de mange smaa og store Klassesamfund med al deres Vold og Tvang, for stedse er ophævet, og deres mørke blodmættede Taager for evigt er sænket i Udslettelsens bundløse Dyb — eller, er spredt og tilintetgjort af alle de mange lidende og forurettede Mennesker, Fattige og Trælle, Anarkister og Autruister — ja, spredt og udslettet af Altlivets klare lysende Sol. Da først kan alle — baade læg og lærd — forstaa, hvad Frihed betyder for Samfund og Folk, for Menneske- og Dyrelivets rette Udvikling — den eneste sande retfærdige Verdensudvikling — Livets ubestridelige Ret til Frihed. Men de, i Baase og Folde undertrykte Samfundsklasser, maa først ved staalsat Vilje og Energi, selv arbejde sig ud af det hemmende politiske Puppespind som omgiver dem — frem imod bedre Kaar, og frem til Klassegrænsernes Udslettelse i Tid og Evighed.

Carl Ohlrich.

Urafstemning og Centralisme

Skal Urafstemningen bevares maa den centralistiske Organisationsform ændres

Paa D. s. F.s Generalforsamling optoges en meget stor Del af Tiden med Diskussion om de nye Afstemningsregler, Forretningsudvalget har foreslaaet. Der var nogenlunde Enighed om, at der burde være en ensartet Afstemningsmaade, ved Fællesafstemninger om Overenskomster — enten kompetente Forsamlinger eller Urafstemning, men selv om man af Debatten kunde forstaa, at de fleste Delegerede inderst inde var Tilhængere af kompetente Forsamlinger, var der ikke mange, der var modige nok til aabent at vedstaa denne Opfattelse, aabenbart fordi de ved, at de Fag, hvor Urafstemning nu er gældende ikke godvillig overlader Afgørelsen til nogle faa udvalgte Ledere.

Mærkelig nok var den eneste, der helt gik ind for Urafstemningsprincipet, Stalinisten Thomas Pedersen, fra Typograferne. Vi siger mærkelig nok, fordi det Parti, han tilhører, i den Grad har afskaffet Medlemmernes Bestemmelsesret, at de end ikke selv faar Lov til at vælge de Delegerede til deres »kompetente Forsamling« Partikongressen. — Hvis de, som Medlemmerne vælger, ikke finder Naade for Partiledelsens Øjne, bliver de simpelthen kasseret og Partiledelsen udpeger da de Delegerede. Det kaldes i den stalinistiske Terminologi for »demokratisk Centralisme«. Hvori Demokratiet bestaar i en saadan Ordning er ikke let for almindelige Dødelige at se, det har i alt Fald meget lidt med Urafstemning at skaffe.

Selvfølgelig, naar Medlemmerne i dette Parti er tilfreds med at være viljeløse Dukker, der drejer højre og venstre om efter »Førernes« Befaling, saa kommer det selvfølgelig ikke os andre ved, men det kan vel ikke undre, at man med nogen Skepsis modtager en saadan uskrømtet Kærlighedserklæring til Urafstemningsprincipet fra en Mand, der principielt er Tilhænger af den mest ekstreme Form for Centralisme: det uindskrænkede Ledervælde.

Naar Stalinisterne gaar ind for Urafstemning, er det ogsaa kun en taktisk Manøvre, for det første, fordi de ved, at Arbejderne ikke godvilligt giver den fra sig, dernæst fordi de regner med, at de ved Urafstemningens Hjælp lettere skal gøre Erobringer af ledende Positioner indenfor Fagbevægelsen. At underlægge Fagforeningerne det kommunistiske Parti er Stalinisternes Maal, som det er Socialdemokraternes at underlægge dem Socialdemokratiet, og for naa dette Maal bruger de alle mulige Midler. Naar de dette Maal, vil de indføre samme Tilstande inden for Fagforeningerne, som nu er raadende indenfor Partiet: Afskaffelse af Urafstemninger, »Førernes« uindskrænkede Vælde.

Centralisme og Urafstemning arbejder ikke godt sammen.

Men lad os indrømme, at den centaralistiske Organisationsform og Urafstemning ikke hører sammen.

Centralisme betyder, at Medlemmerne overdrager sin Magt og Bestemmelsesret til andre. I Fagforeningen overdrager de den til Bestyrelsen, paa Kongressen til de Delegerede. Kongressen giver igen Magten fra sig til Hovedbestyrelsen, og denne igen til Forretningsudvalget.

Centralismen bygger paa den Opfattelse, at Arbejderne er en sløv uselvstændig Masse, der skal »ledes«. Kun en lille Elite inden for Klassen er egnet til at »føre« Arbejderne i deres Eksistenskamp. Karl Marx' Ord: Arbejdernes Frigørelse skal være deres eget Værk, duer ikke under det centralistiske System, men maa ændres til: Arbejdernes Frigørelse er Førernes Værk.

Det centralistiske Organisationssystem er som en Hær med en Generalstab. I en Hær foretages ikke Urafstemninger om Operationer. Generalstaben udsteder Befalingerne. Soldaterne maa blindt lyde. Der fordres streng Disciplin. I den centralistiske Organisation er det »Førerne«, der befaler og Medlemmerne skal lyde. Disciplin, ureflekteret tanketom Disciplin er en Forudsætning i den centralistiske Organisation.

Modsætningen til Centralismen er Føderalismen.

I den centralistiske Organisation begynder Organisationen med Afdelingen, den er Enheden. I den føderalistiske Organisation begynder den med Individet, det enkelte Medlem. Mennesket er dèr Enheden.

I Modsætning til Centralismen bygger Føderalismen paa den Opfattelse, at Arbejderklassen kan udrette alt, at den besidder mægtige uanede Kræfter, der bare skal kaldes paa og udvikles. Føderalismen benægter, at en lille Elite af særlig begavede og intelligente Mennesker kan »føre« Arbejderne til Frihed, den fornægter overhovedet, at nogen kan skaffe Arbejderne Friheden, andre end den selv. Den sætter derfor paa sit Banner: *Arbejdernes Frigørelse skal være deres eget Værk.*

De føderalistiske Organisationer giver derfor Arbejderne den mest udstrakte Selvbestemmelsesret i alle Anliggender og dermed samtidig Ansvaret.

I Modsætning til Centralismens blinde Disciplin sætter Føderalismen Arbejdernes frivillige *Solidaritet.*

Centralismen bygger paa en upersonlig Masse, der kun skal lystre Ledernes Ordre. Føderalismen er en Organisation af frie Individer, der uindskrænket bestemmer over sine egne Anliggender. »Lederne« dèr skal kun formidle Medlemmernes Beslutninger.

Skal Urafstemningen bibeholdes maa den centralistiske Organisationsform afløses af Føderalismen.

Som Diskussionen paa D. s. F.s Generalforsamling viste, er der stærke Kræfter i Bevægelse for at udbygge Organisationens centralistiske Karakter og en naturlig Følge deraf vil blive, at Urafstemningen vil blive afskaffet i alle de tilsluttede Forbund.

Inden Overenskomstsituationen i 1938 skal Forretningsudvalget have udarbejdet et nyt Forslag om Afstemningsregler, der skal forelægges en ny Generalforsamling, og vi tør godt forudsige, at saafremt der ikke fra Arbejdernes Side ude i Organisationerne rejses en Storm for Bevarelse af Urafstemningen, vil den blive erstattet af kompetente Forsamlinger.

Men en Ting maa vi gøre os klart, at saafremt vi ønsker at faa Urafstemningsprincippet fast forankret i vore Fagforeninger, saa maa vi samtidig rejse en Kampagne for en dybtgaaende Ændring af hele Organisationsformen. Hvis Udviklingen skal fortsætte med en skærpet Centralisme inden for Fagbevægelsen, saa vil det være umuligt at bibeholde Urafstemningen.

Til Centralismen hører kompetente Forsamlinger. Til Urafstemning hører føderalistiske Organisationer.

Kamp for Bevarelse af Urafstemningen maa betyde Kamp mod Centralismen. Magten og Ansvaret til Arbejderne.

Snylteren paa Fagbevægelsen

Sekretær i D. s. F., Lauritz Hansen, udtalte paa Grundlovsmødet i Søndermarken iflg. »Soc. Dem.« Referat: — »Den danske Fagbevægelse med sine 66 Aar paa Bagen har Haand i Haand med det politiske Socialdemokrati opnaaet store Resultater (Hør). I 1872 var de danske Arbejderes Timeløn almindelig 20 Øre. I 1936 var den statistisk beregnede Gennemsnitsløn for danske Arbejdere, faglærte og ufaglærte 133 Øre i Timen.«

Lad os se lidt paa disse »store Resultater«!

Tiden fra 1870 til Aarhundredskiftet betød en storslaaet reel Fremgang for de danske Arbejdere i økonomisk Henseende.

I Aarene omkring 70'erne lagdes Grunden til den danske Fagbevægelse.

Den frembrydende Kapitalisme og Industrialisering af Næringslivet sprængte den gamle haandværksmæssige Arbejdsorganisation. Bedrifternes Arbejderantal voksede. Forholdet mellem Indehaverne af Bedriften og hans Arbejdere blev af en mere upersonlig Karakter. Fra at være en Medhjælper i Virksomheden, der selv en Gang skulde blive Mester med Lærlinge og Svende i »sit Brød«, blev Arbejderen i »Arbejdsherrens« Øjne et Tilbehør til Fabriken, som hans Maskiner, det gjaldt om at faa udnyttet mest muligt. De to Parter i Produktionen spaltedes klart som Lønarbejdere — Sælgere af Varen Arbejdskraft, og Arbejdskøbere — Købere af Varen Arbejdskraft.

Som alle Varekøbere vilde Arbejdskøberne presse Prisen paa Arbejdskraften, ned til det mindst mulige og udnytte den det mest mulige, og Arbejderne vilde til Gengæld som alle Varesælgere have det mest mulige for sin Vare: Arbejdskraften.

Det er noget, der i og for sig ikke forudsætter nogen teoretisk Forstaaelse hos Parterne. Den Bondeknøs, der, uden andre Kundskaber end den nødtørftige, han har hentet i Landsbyskolen ved to Dages ugentlig Undervisning, mest bestaaende i Kattekismus og Salmevers Udenadlære, kommer til København og begynder at købe Varer paa Grønttorvet eller Flæskehallen for at sælge dem igen, er fuldstændig klar over, at hans Sukces som Handelsmand udelukkende bestaar i at købe billigt og sælge dyrt.

Ligesaadan med Arbejderne under den frembrydende Kapitalisme. Deres Eksistenskamp tvang dem til at organisere sig for at faa den størst mulige Pris for deres Arbejdskraft. De første Fagforeninger blev dannet.

Det var ikke som Socialister, de dannede deres Fagforeninger. Det var ikke, fordi de havde Forstaaelsen af, at de var en særlig Klasse, der af Kapitalismen var blevet dannet i Samfundet, det var ikke engang, fordi de havde faaet Forstaaelsen af, at deres Stilling som Lønarbejdere var blevet en anden i Produktionsprosessen end under de tidligere Haandværksmæssige Former, — nej, det var udelukkende den nøgne Kamp for Tilværelsen, der tvang dem til at slutte sig sammen mod den nye frembrydende Magt: Kapitalismen.

Det viste sig, at de Fagforeninger, Arbejderne i Aarene omkring 70'erne lagde Grunden til, formaaede at opfylde den begrænsede Opgave, hvortil de var dannet: at lette Arbejderne i deres Eksistenskamp. Naar man lige undtager Efterkrigsaarene 1918—20 kan den danske Arbejderbevægelse ikke opvise saa store Fremskridt og Resultater som dem disse primitive Fagforeninger skaffede Arbejderne i Tiden til Aarhundredskiftet.

Lønningerne mangedobledes. Arbejdstiden, der som Regel opgives til 12 Timer, men som i Virkeligheden i mange Tilfælde kun begrænsedes af Døgnets 24 Timer og Arbejdernes Fysik, bragtes ned til 10 Timer med fastlagte Spisetider og Hvilepauser. Arbejde udover de 10 Timer skulde betales med klækkelige Overpriser.

Men samtidig med, at Lønningerne steg efter en Skala, som vi nulevende Arbejdere synes fantastisk, foregik der paa samme Tid som Følge af den mægtige industrielle Udvikling af hele Verdens Produktion en Billiggørelse af de fleste almindelige Forbrugsvarer, samtidig med at mange nye, som Arbejderne ikke før havde haft Adgang til, nu blev almindelig tilgængelige. Arbejderne naaede i de Aar en kulturel og økonomisk Fremgang, som vi ikke senere har set Mage til.

Det politiske Parti havde ingen Andel i dette Fremstød.

Men hvorledes var det nu Sekretæren sagde: »Den danske Fagbevægelse med sine 66 Aar paa Bagen har Haand i Haand med det politiske Socialdemokrati opnaaet store Resultater,« og Vælgerflokken, der var samlet omkring ham svarede: Hør!

Men i den 30-aarige Fremstødsperiode, der afsluttedes med den store Lockout i 99, hvor Septemberforliget blev lagt som en Lænke omkring Fagbevægelsen og hindrede den i at foretage nye Fremstød paa Arbejdskøberklassens Bekostning, har det politiske Socialdemokrati ingen Andel.

I den Periode var det selv svagt og hjælpeløst. Det var som et Barn i Svøb, der skulde mades og hjælpes frem. Det var som en Snylteplante, der ikke kunde holde sig oprejst ved egen Hjælp, men maatte søge sig en kraftig Stamme at støtte sig til og suge Næring af. Den livskraftige hurtigt voksende Fagbevægelse var det Træ, som det danske politiske Socialdemokrati siden har snyltet paa og snart har udsuget for al Marv og Kraft.

Fagforeningerne blev Socialdemokratiets Agitationsbasis. — Fagbevægelsen maatte forstrække Partiet med de nødvendige Pengemidler. — Fagbevægelsen maatte skaffe den økonomiske Basis for Partiets Presse. Uden Fagbevægelsen var Partiet intet, det kunde intet selv. Saa snart Rødder og Sugeskaale, Partiet har sendt ind i Fagbevægelsens kraftige Stamme, bliver hugget over, saa vil Partiet sygne hen og visne. Selv i Dag, hvor det bryster sig som en Gigant med Kæmpekræfter, med sine 200,000 Medlemmer, formaar det end ikke selv at opretholde sin Presse, men har sendt Sugerødderne ned i Fagforbundenes Kasser for at hente en Million Kroner frem til dette Formaal.

Ikke engang en saa begrænset Opgave som selv at opretholde sin Presse formaar det at løse. Men som alle Skrydere og Pralhalse mangler det Beskedenhed. Dets Ledere staar frimodig frem paa Arenaen, slaar sig for Brystet og fortæller Arbejderne, at det er denne Snylteplante, der ikke kan klare sig selv, der skal skaffe Arbejderne Frigørelsen.

Det politiske Socialdemokrati anviser Fagbevægelsen en passiv Stilling i Klassekampen.

Hen mod Aarhundredskiftet begynder Socialdemokratiet at vokse i »politisk Betydning«, det

Fortsættes Side 4.

BRDR. THØGERSEN'S BOGTRYKKERI
Vesterbrogade 27 B
C. 5023 Moderne Tryksager - Billige Priser

„Krystal" Mineralvand
Tilkendt Guldmedalje i København.
Bemærk Garantien paa Etiketterne.
Anvender kun lovligt foreskrevne Flasker med Navnet „Krystal" i Flaske og Prop. — Salg til Private.
Billige Priser.
Godthaabsvej 239. Telf. C. 6355

Demokrati og Fascisme under den kommende Verdenskrig

Af Chr. Christensen

II.

Da Fascismen først kan fremstaa som politisk Foreteelse, naar alle saakaldte fredelige Midler i Nationens Eksistenskamp har spillet Fallit under Demokratiets sidste Periode, vil Fascismen praktisk komme til at fremtræde som en energisk Oprustningsmilitarisme, saa sandt som den voldelige Militærmagt er den nationale Konkurrencekamps sidste Udvej.

Tyskland er her et talende Eksempel.

Politisk Forfølgelse, Raceagitation og Religionspropaganda er kun sekundære Agitationsmidler for den centrale nationale moralske Oprustning af Folkeindstillingen, der er Forudsætningen for Krigen som sidste Udvej.

For denne mobiliserer den fortættede Statsmagt alle Kræfter, først alle de økonomiske og Skolerne, Pressen, Radioen og endelig Videnskaben.

Selv denne sidste maa træde ned fra sin selvstændige Himmel og træde i Nationens Tjeneste, hvor den absolute Videnskab sættes i Skammekrogen som mindreværdig, medens den filosofiske træder i Agitationens og den praktiske i Folkeøkonomiens og Oprustningens Tjeneste.

Fascismens historiske Muligheder.

Straks da Fascismen sejrede i Italien og Tyskland, spaaede man den i den demokratiske Verdenspresse en kort Levetid.

Man grundede disse Spaadomme paa den ganske løgnagtige Opfattelse, at Fascismen i sit inderste Væsen blot er en bestemt Idéologi bragt til Sejr ved Hjælp af *„en stærk Mand"*, en *Tungetaler* og *Folkefører*, og at *„den sunde Fornuft"* (d. v. s. den demokratiske Idéologi) snart igen vilde sejre.

Disse Spaadomme, der blev sat i Forbindelse med indre politiske Oprør er forstummede og maatte blive gjort til Skamme, fordi Fascismens Idéologi (d. v. s. Fascismen som politisk Opfattelse) i Virkeligheden er et Realudtryk for det store Folks fortvivlede Eksistenskampe, livforbunden til en paa Livet truet national Kapitalisme.

Man kunde muligt tale om et idéologisk indre Opgør i de fascistiske Lande, om der i de forpinte Folkemasser laa Muligheder for en social Revolution med selve Kapitalismens Udryddelse som Maal, men at haabe paa en Folkerejsning for det Demokrati, der lige havde ført Folket ud i Elendigheden, er en haabløs Selvmodsigelse.

Fascismen har til Tider været truet paa sin Overflade af de Klikekampe, som følger med Diktatursystemet, men er ikke forstyrret deraf, og om nogen som helst Folkerejsning mod den har der ikke været Tale.

Men dermed er ikke sagt, at dens Dage er evindelige.

Men for at dømme derom maa man bort fra idéologiske Drømmerier til de økonomiske Realiteter.

Vi maa grundig gøre op med Drømmen om, at Fascismen er en frivillig valgt eller en med Vold Folkemasserne paanødet Idéologi.

Vi har ingen Ret til som de tanketomme Folkemasser at være optaget af Hr. Göbbels, Hr. Hitlers og Hr. Mussolinis oratoriske Kraftpræstationer.

Disse er lige som Folkemassernes nationalistiske Opfordring kun et Udtryk for, eller højst et nødvendigt Middel i Fascismens politiske Økonomi og dens Maal.

Vi maa bestandig holde fast ved den Kendsgerning, at Fascismen er et historisk politisk Udtryk for den kapitalistiske Nation, der af de øvrige konkurrerende kapitalistiske Nationer er klemt ned i en Nødstilstand, hvor den kæmper for at opretholde sin Eksistens.

Saa længe de arbejdende Folkemasser i en saadan Nation ikke vil et andet Samfundssystem som Grundlag for sin Eksistens, maa de tage den Konsekvens af Kapitalismens Eksistenskamp som Fascismen udtrykker. Folkemasserne maa give Afkald paa alle indre Stridigheder og særlige Rettigheder og gaa op i den nationale Enheds-

[illegible]

Ingen Afklædningsrum hvor Kvinderne ugenert kan klæde sig om.

[illegible] Omklædningsrum [illegible] de ugenert af hinanden kan foretage den nødvendige Omklædning.

[illegible] Knag til at hænge deres Tøj paa, findes der. Alene dette Forhold viser en Ringeagt for de [illegible] Arbejdere, der ikke kan taales.

Zoologisk Have

Fortsat fra Side 1

[illegible]

Kvinderne maa udføre strengt Mandsarbejde i Haven.

[illegible]

De Fagforeninger, der har Medlemmer beskæftiget i Zoologisk Have, maa sørge for, at der bliver ordentlige Løn- og Arbejdsforhold.

Som nævnt har de kvindelige Arbejderes Fagforening lagt en sørgelig Mangel paa Interesse for Dagen for at faa ordentlige Forhold bragt til Veje for dens Medlemmer.

Denne Slendrian og Ligegyldighed kan føres tilbage helt til Bedragersken Johanne Jensens Formandstid, men den nye Bestyrelse, der er valgt, har heller ikke vaeret til at drive til at gøre noget paa denne Arbejdsplads. Disse Forhold maa ændres. Er det umuligt for de Arbejdersker, der er beskæftigede i Haven, at faa Bestyrelsen til at tage sig af Sagen, maa Medlemmerne tage Sagen frem paa en Generalforsamling og beslutte om, hvad der skal gøres.

[illegible] Zoologisk Have [illegible] Fagforeninger, der har Medlemmer beskæftiget [illegible]

[illegible]

... de første Skud faldt i Barcelonas Gader, ankrede engelske og franske Krigsskibe op i Havnen.

Folkefronten har Ansvaret.

Derfor har C.N.T. Ret, naar [illegible] Beretning [illegible] Beskyldninger om at skulle have organiseret Opstand. [illegible] T. Spred Varsel [illegible] katalonske som Centralregeringen. Bevægelsen i Barcelona var simpelthen *Arbejdernes spontane Rejsning* mod de Folk, der søgte at skabe Panikstemning og at proklamere Korstog mod ukontrollable Elementers Provokationer.

Heller ikke Trotskisterne har Ansvaret for det skete. Skønt C.N.T. ingen Forbindelse har med P.O.U.M.-Partiet, anerkender den Partiet som en antifascistisk Organisation af revolutionære Arbejdere og *afviser kategorisk alle postkommunistiske Insinuationer om trotskistisk Initiativ og Ledelse af Protestbevægelsen.*

Lige saa falsk [illegible] Beretningen [illegible] Tale om Uenighed mellem C.N.T. og F.A.I. Alle Afgørelser, der blev truffet under Urolighederne, alle Manifester, der udsendtes, [illegible]

Nej, Ansvaret ligger [illegible] hos Folkefrontspartierne, [illegible]

Kampen om Socialismen tegner sig i Horisonten.

Den spanske Antifascisme — antaler C.N.T.s Blade — driver [illegible] uden Ledelse og Ret [illegible] Situationen til [illegible] muligt at stifte Fred [illegible]

[illegible]

... og kapitalistisk Udvikling [illegible] for at give vore Læsere et paalideligt og objektivt Billede af de principielle og taktiske Opfattelser, der bærer de revolutionære Arbejderes Kampbevægelse.

Syndikalismen og Aandens Arbejdere

finansen Krig, saa har alle moderne politiske Partier omgærdet denne Samfunds- og Folkefjendes aatskvalige Snylteinteresser med Fædrelandets, Nationens og Samfundets Kaabe.

Og for denne Folkefjende opruster i Dag alle de demokratiske politiske Partier, der vandt sig frem til politisk Magt ved Løftet om at arbejde for international Fred, Folkeforsoning og Afrustning!

Denne militære Oprustning, der er den største og mest omfattende, den historiske Tid kender, sker ved ekstra Skatteudplyndring af den nuværende Slægt og Gældsstiftning som kommende Slægtled skal lide af for [illegible]

[illegible] Kapitalismens Sygdom.

Vi peger paa disse Kendsgerninger, som alle tænkende Mennesker [illegible] Dag og [illegible] uden Undtagelse spiller [illegible] Opgave at [illegible] Samfundsudviklingen [illegible] Fred og Forstaaelse mellem Nationerne og Folkene.

De leder Nationerne og Samfundets Udvikling [illegible] Verdenskrigs [illegible] Vanvid og Kaos.

De er den moderne Stats [illegible] Redskaber — og ikke andet.

Vi maa som Syndikalister derfor vende os mod disse politiske Partier, ligegyldig hvilken Etikette de bærer, og ligegyldig med hvilke Fraser de dækker deres Evneløshed, men vi stempler tillige ethvert tænkende Menneskes, enhver faglig Arbejderorganisations Forsøg paa at løbe fra sit Samfundsansvar ved at henvise til de politiske Partier, kun som Udtryk for Fejghed og korrumperet Moral.

Vi vil i en kommende Artikel dokumentere dette ved at fremdrage en Række Eksempler fra de akademiske Fags Arbejdsomraader.

Den spanske Borgerkrig-

[illegible]

Snylteren paa Fagbevægelsen

Fortsat fra Side 1

[illegible] Fagforeningernes Aktion [illegible] Kampen paa Arbejdspladsen [illegible]

[illegible] blev [illegible] lang.

Arbejderne bestemmer selv Arbejdsdagens Længde.

[illegible]

Syndikalistik Ungdomsforening dannet

[illegible]

"Eisteen"

Cykleforretningen "Eisteen"
[illegible] 1889

FODTØJ
Stengade 25
Prima Saaler og Hæle
Alle Reparationer med Garanti
Alt i brugt Fodtøj
1000 Par brugt Fodtøj 1000 Par
[illegible]
1000 Par brugt Fodtøj
[illegible]
7 Birkegade 7

FØDEVARER
TH. GREVE
KAFFE [illegible]
ALT [illegible]
21 Griffenfeldtsgade 21

FORSKELLIGT
Amagers billigste Lrmager
[illegible]
Torvegade 56 og Højdevej 11

"Cafe TODE"
Todesgade 6
Pølsekro & Billard

Ottomaner, Madrasser, Divaner
[illegible] Griffenfeldtsg. 26.

Husum Møllekro
Carl Olsen.
Frederikssundsvej 350.
Familiehave Keglebane

ALLE MODERNE RADIOAPPARATER
sælges paa Ratebetaling [illegible]
Kramolin, Rosenvængets Allé 8

SILKEBORG
Her er Stedet
[illegible]
J. Hermann, Borgerg. 44.
ALDERSLYST

[illegible]

S. S. Københavns Afd.

[illegible]

Bidrag til „Arbejdet„

[illegible]

[illegible] CHRISTENSEN

ARBEJDET

ARBEJDERNES FRIGØRELSE MAA BLIVE DERES EGET VÆRK — 15 Øre.

No. 25. | Fredag d. 18. Juni 1937 | 2. Aarg.

Sorg

Den Generation af Arbejderungdom, der er vokset op efter Verdenskrigens Afslutning, kan ganske naturligt ikke se paa Verdensudviklingen som vi, der var med i Arbejderbevægelsen blot fra Aarhundredskiftet.

Vi har engang set ind i en anden Verden og bærer paa Minder derfra.

Vi saa den Gang ind i en Verden, hvor hundrede Tusinder efter hundrede Tusinder af Arbejdere rejste sig af trosteslos og haablos Fornedrelse i Troen paa, at vi fra neden af nu vilde bygge en Verden op, hvor Menneskene kom hinanden nærmere, hvor de i broderlig gensidig Forstaaelse vilde arbejde og dele Arbejdets Frugter og derved give Rum for Menneskets Udfoldelse i Evner og Kærlighed.

Og det var ikke en gold Vanetro, en frysende teoretisk Opfattelse, men en flammende Hjertetro, der fik dem til at glemme enhver egoistisk Forsigtighed for Hjem og Arne og personlig Sikkerhed, blot det gik frem for Sagen.

Oh, stakkels fattige Pen, jeg føler i denne Mindernes Stund saa dybt, min skildrende Evnes fattige Uformuenhed blot ved Tanken om det lidet jeg saa af denne mægtige Troens Hengivenhed i Gerning og Handling som ung Arbejder i København.

Og Billedet ud over Verden, hvor Millioner rejste sig i ydmyg Opofrelse for at kæmpe for Socialismen, Menneskenes store sociale Forløsning.

Millioner af Moder, Millioner af smaa Skrifter, skillinget sammen af fattige Øre til mægtige Summer og Oplag, hemmelige Medlemsskaber, Opdagelse, Forfølgelse, Afskedigelser og Sult, Strejkekampe, Tab og Nederlag, men Kampe paany med brutal Undertrykkelse af Voldsmagten, Arrestationer, Fængsel og Tab af hundrede Tusinder Liv i Amerika som Kina, i Afrika, Australien som i Europa.

Kunde vore Fædres Grave tale, vilde de overdøve Verdens Prangerskraal med Millioners Røst om Troens Hengivenhed, om uselvviske Lidelsers storladne Skønhed, givet, ofret og levet af Millioner Navnløse og glemte.

Men hvem vil fordre af den Gut, der i Dag af Vane eller for Arbejdsløsforsikring melder sig i Fagforeningen, at han skal kunne fatte vor tragiske Pietetsfølelse over for Arbejderbevægelsens Pionerer og deres Indsats. Han ser jo kun Kontorreglementerne og de fedrøvede Paragrafprangere i de bløde Stole, og aner ikke Lidelsernes forgæves Offer bag denne Kamporganisation, der er endt som et smaaborgerligt Prangerkontor under Protektion af Kapitalismen — et anerkendt Led i den borgerlige Husholdning.

Men for os Ældre stiller Forholdet sig anderledes. Vi har engang suget Næring af *det store Haab*, og det har mærket os for Livet.

Vi stred imod i 1899, da den faglige Kamporganisation blev lagt i Lænker af Demokratiets politiske Banditter.

Vi stod overfor de samme Mordere af Troen paa Socialismen i Aarene 1910 til 1914, hvor vi forgæves anraabte Arbejdermasserne om at rejse sig til Kamp mod den kommende Verdenskrig. Men Masserne troede paa de politiske Mirakkeldoktorers Forsikringer om, at deres parlamentariske Indflydelse var stærk nok til at hindre Krigens Udbrud.

De afvæbnede Massernes Modstand ved deres falske Løfter og løb fra disse, saa snart Signalet blev givet til det store Millionslagteri.

Bag Verdenskrigens Blodofring af Millioner uskyldige unge Mennesker, haabede vi paa menneskelig Besindelse, haabede paa Likvidering af det kapitalistiske Forbrydersystem, der slæber Menneskeheden gennem et vedvarende Helvede af Lidelser.

Man saa snart Myrderierne ved de nationalistiske Fronter var afsluttet og de tænkende Arbejdermasser prøvede at hindre en Gentagelse af Kapitalismens Forbrydelser, da var det ikke Borgerskabet, men Demokratiet, der slagtede Arbejderne, det var Noske-Yngelen, der myrdede Mulighederne for Socialismen.

Med Mordene paa Rosa Luxemburg og Liebknecht døde ikke blot to ædle Mennesker, men Haabet om menneskelig Lykke for Mellemeuropas Menneskemasser og Haabet om en varig Verdensfred.

Den Mordersæd, Demokratiets Nosker saaede i Aarene lige efter Verdenskrigens Afslutning, dens Frugt skal snart høstes i en ny Verdenskrigs Millionofring af Menneskeliv og menneskelig Lykke.

I dyb beskæmmende Sorg over Forræddernes troløse Værk, vendte Socialismens trofaste Tilhængere Haabets Blik mod Øst, hvor Ruslands Arbejder- og Bondemasser sejrrigt havde styrtet Zarvældet og Kapitalismen og proklameret Arbejdernes og Bøndernes frie Raadsrepublik, hvis Maal var Kommunismen.

Vi saa ikke dengang, at det blot var et nyt Herskersystem, et Parti og Klikediktatur, Masserne skulde misbruges til. Vi anede ikke, at Anarkismens frihedselskende Mennesker blev myrdet i Tusindtal, vi vidste ikke, at Ukraines frihedselskende Arbejdere og Bønder blev myrdede og deporterede af Bolchevikhærene, fordi de vilde grunde deres fredelige Liv paa Raadskommunismens økonomiske og sociale Grundlag.

Men i Dag ved vi, hvad der skete bag Censurens Grænser. I Dag ser vi Frugterne af det Magt- og Statssystem, Bolchevismen byggede op i Stedet for Raadskommunisme. I Dag ligger Frugterne paa Verdens Spisebord af de Ofre, som Ruslands Arbejdere og Bønder gav i Massedød og Massesult og Masselidelser og Masseslid for at rejse Rusland fra Feudalisme til moderne Industrisamfund.

Hundrede Tusinder af oprørske Arbejdere og Bønder i Fængsler og Koncentrationslejre. Selve Masserne i Slaveri under et enevældig profitsugende Bureaukrati, medens den øverste Top konspirerer og myrder løs paa hinanden i blind og blodig Magtbegær.

Og hvem tør haabe, at dette Vanvid snart vil ophøre. Hvor er den Magt, der kan standse disse blodige Konspiratorer og Mordere, disse betændte Slyngler, der har besudlet Kommunismens Idé i en Sump af stinkende Afskyelighed til Grin og Nydelse for Alverdens kapitalistiske Borgerskab og Sorg og Harme for de freds- og frihedselskende Mennesker, der endnu sad med en Stump Haab tilbage blandt det store Bjerg af Skuffelser.

Nej, der er ingen Plads for Haab. Ruslands store Folk er ved at slæbe sig fra al menneskelig Lykke for — som alle andre Folk — at opruste til *det store Slagteri*.

Ruslands Bolcheviker er endt i Baas med det øvrige Demokrati. Deres Tilhængere i Spanien er ved at øve deres Gerning om igen fra Ukraine. De myrder sammen med Borgerskabet, Socialismens, Frihedens og Menneskehedens eneste Venner — de revolutionære Anarkister og Socialister.

Vi kunde jo sige som saa: Lad Demokratiets og Diktaturets Menneskelagtere kun lade de tankeløse Masser myrde hinanden. Er Menneskeslægten andet end en stor Flok havesyge, skrigende Aber, der ikke ejer Evnen til at elske eller blot agte sine fælles Livsværdier!«

Men kan vi dette? Nej, vi er bundet saa dybt til Slægt og Klasse, at der gaar Sorg gennem vore Hjerter over alt som er ødet og forlist. Men Haabet kan vi ikke miste.

Med al vor Magt maa vi arbejde for at fornuften sejrer, naar den anden Blodbølge er skyllet over Europas ulykkelige Menneskehed.

Eli.

Kommunistiske Snigmordere strengt straffet

Dødsdomme og Tugthusstraffe for Mord paa 16 Syndikalister

Et af de frygteligste Massemord paa C.N.T.-Medlemmer, deriblandt ogsaa Kvinder, som de spanske Stalinisters hemmelige Tjeka-Organisation hidtil har begaaet under Krigen, har nu faaet sin retslige Afslutning.

Som vi tidligere har meddelt udførte en Bande Kommunister for nogle Maaneder siden en Serie uhyggelige Terrorhandlinger bl. a. i Villanueva de Alcardete (i Provinsen Toledo), hvorved 16 aktive Medlemmer i C.N.T. myrdedes, fordi de agiterede for Arbejderalliancen, og var ivrige Spredere af de syndikalistiske Blade.

Det er mest sandsynligt, at Mordene slet ikke vilde være blevet bemærket, hvis ikke C.N.T.s Aviser »C.N.T.«, »Castille Libre« og FrenteLibertario havde ført en energisk Kampagne for at faa de skyldige arresteret. Morderbandens intime Forbindelse med Partido Comunista garanterede, at de kommunistiske Politikere vilde gøre alt for at redde deres Agenter.

Banditerne blev da ogsaa forsvaret af den kommunistiske Presse og særlig af Partiets ledende Organ »Mundo Obrero«, og der blev gjort alt for at lette Forbryderne Flugten og unddrage sig Straf.

Trods alle Hindringer, der blev lagt i Vejen derfor, lykkedes det dog at faa Forbryderne bragt for Retten. Paa Grund af, at det var umuligt at skaffe Vidner til alle Mordene, kunde Domstolene kun dømme dem for en Del af disse. Den Obduktionsprotokol, der blev fremlagt i Retten, viste, at de myrdede Ofre havde været Genstand for bestialsk Vold.

Rettergangen mod Morderligaen blev forlagt til Cuenca. Dommen, der blev afsagt paa et meget omfattende Bevismateriale, kom til at lyde paa Dødsstraf for Amalio Fernandez, Marcelino Ciriaco Recuero (kommunistisk Borgmester i Villanueva de Alcardete!) Eulogia Martinenez, Juan Soledad (alias »El Cachicho«), samt Eloy Diaz. Vicente Recuero dømtes til 40 Aars Tugthus, Dionisio Zamora, Adolfo Salamanca, Maria Mondoza og Fruncisca Rodrigo til hver 15 Aars Tugthus. Ezequiel Martinez og Felix Manuel Travilla dømtes til hver 9 Aars Internering og Felix Serana Lopez til 1 Aar. De paagældendes Straf blev fastsat af Juryen i Henhold til den Lov mod Terrorisme, der er gældende under de nuværende Undtagelsestilstande.

Kommunist-Bladet »Mundo Obrero«, der hele Tiden paa udfordrende Maade har sagt god for Forbryderne, har nu efter Dommen valgt slet ikke at omtale den.

Nu myrder Forbryderne hinanden

Snart hver Dag strømmer Sensationstelegrammerne ind om nye Afsløringer, nye Processer, Deportationer, Dødsdomme og Henrettelser i Sovjet-Rusland.

Og dog er det kun Overfladen som enten ikke kan skjules eller somt Magthaverne derovre mener er opportunt at meddele Verden.

Bag denne Overflade af afslørede »Forbrydere« og blodige natlige Henrettelser i Moskvas Fængselsgaarde gemmes Tusinder af hemmelige Arrestationer, Domfældelser, Deportationer og Henrettelser ud over det ganske Rusland.

Og det er ikke, som Stalins Redskaber vil give det Udseende af, blot nogle »Fædrelandsfjender« i den øverste Top, det gaar ud over.

Systemet derovre er nu naaet dertil, at enhver Arbejder og Bonde, der ytrer Utilfredshed med Arbejds- og Livsforhold eller ethvert Partimedlem, der ytrer Utilfredshed med Partiets Politik omgaaende forfølges paa Brødet, hvis han ikke med det samme arresteres som en Fjende af Fædrelandet og deporteres eller henrettes.

Fortsættes Side 4.

Til dem der vil slaas for Danmark

I SIER, VI SKAL SLAAS
FOR DANMARK, »VORT LAND«,
MED ALLE DI HØJTPRISTE GODER.
I SIER, VI SKAL DRÆBE!
FOLKET FOR DANMARK:
TI TUSINDE SMADREDE HODER!
TI TUSINDE SPRÆNGTE OG DAMPENDE LIG!
TI TUSINDE JAMRENDE, DØDSKVALTE SKRIG!
ER LANDET DET VÆRD?

VI SKAL ALTSAA DRÆBE!
DERFOR BLEV VI FØDT!
KUN DRÆBE — AVSINDIGT FANATISK.
KUN SLAGTE OG MYRDE
MED BOMBER... GEVÆRER —
ER DET SOCIALDEMOKRATISK?
TI TUSINDE GRAABLAA, GASKVALTE LIG!
TI TUSINDE DØDE BAG DANNEBROGS FLIG!
ER SAGEN DET VÆRD?

I HUSKER ENDNU DEN SIDSTE KRIG.
TÆNK JER OM, I DER LEVER HEROPPE!
SE DI DRÆBTES ARMEER MARSJERER FORBI,
SE DI BLODIGE, MARTREDE KROPPE!
SE DI TUSINDE MØDRE, HVIS SØNNER BLEV
SPRÆNGT!
SE, PROFITHYÆNERNE VI ØNSKER HÆNGT...
SE, HVOR DI GRINER!!

MEN VI SIGER STOP! VI VIL IKKE SLAAS
FOR »VORT« FÆDRELANDS BLODSPEKULANTER.
VI VIL IKKE DANSE TIL TONERNE FRA
CAFE DANMARKS KRIGSMUSIKANTER!
NEJ... VI GAAR TIL KAMP FOR AT KÆMPE OS FRI!
MOD FÆDRELANDSFRASER OG KRIGSPOESI —
FOR ARBSJDERKLASSENS SAG!!!

—halfdan.

Den hemmelige Kilde

Vore Meningsmodstandere undrer sig stadig over, at vort Blad fortsat udkommer.

Straks da det udkom, trøstede de sig med, at det lille Antal Arbejdere, der stod bag ved, snart blev nødt til at lade det gaa ind igen.

Og nu da det efter ca. halvandet Aar bestandig og systematisk fremdeles udkommer, Uge efter Uge, kan vore kære Meningsmodstandere ikke finde anden Forklaring, end at vi har en hemmelig Kilde — en Kapital at øse af.

Og vi maa tilstaa, at her rører de os paa et svagt Punkt: vor Ærgetrighed efter altid at sige Sandheden, og i Overensstemmelse hermed, vil vi aldeles ikke skjule, at vi har en hemmelig Kilde, en hemmelig Kapital at øse af, der udelukkende er Skyld i, at vort Blad fremdeles udkommer.

Og denne hemmelige Kapital er vore Kammeraters Offervilje for de Tanker, vort Blad kæmper for.

Det lyder maaske utroligt for de Mennesker, for hvem Arbejderbevægelse, Forenings- og Bladvirksomhed er Levebrød og personlige Indtægter, men for os er det hverken Gaade eller Hemmelighed.

Det er fattige Arbejderes Offervilje, der hidtil har baaret vort Blad, og fremdeles vil bære det frem til større og større Udbredelse og Betydning.

Og skulde disse Ord, denne vor aabne Tilstaaelse om vor hemmelige Kilde ramme en og anden Arbejder, der elsker aandelig Frihed og de Tanker, vi kæmper for, indbyder vi ham frejdigt til at blive Medlem af *vor hemmelige Kilde* først og fremmest ved at tegne sig som fast Abonnent paa „*Arbejdet*" til 1. Juli og efter Evne ellers give vort Blad et Bidrag til Hjælp for videre Udbredelse.

Det er altid bedre at give end at modtage!

Saaledes reflekterer det ædle Menneske.

Syndikalismen og Aandens Arbejdere

III.

Lad os som Indledning til denne Række Eksempler hentet fra Aandsarbejdernes Arbejdsmark paapege et generelt Forhold, der gælder al Nutidens samfundsnyttige Arbejde.

Dette er *Arbejdets sociale Karakter*. Intet moderne Arbejde er individuelt.

Alle Arbejdsprocesser forudsætter andre Arbejdsprocesser enten forudgaaende eller efterfølgende eller begge.

Selv Grubearbejdet, der henter Raastoffet op af Jordens Skød — altsaa Begyndelsen paa en Række Arbejdsprocesser — forudsætter i Dag en Række forudgaaende Arbejdsprocesser bl. a. Skovarbejdernes (Props), og Skovarbejdernes Arbejdsproces forudsætter igen i sit Værktøj, Transportmidler, Grubearbejdet o. s. v.

Den moderne Kirurgi eksisterer kun i Kraft af en Række af Slægten opsparede Erfaringer i Forbindelse med en Række Opdagelser og Opfindelser og en Række Arbejdsprocesser indenfor Kemi og Teknik.

Den moderne Arkitekt kan blot følge sit simpleste Arbejdsredskab Blyantens Tilblivelse for ydmygt at erkende hans eget Arbejdes Afhængighed af helt andre Branchers Arbejdsprocesser. Og dette gælder ikke blot hans forholdsvis faa Arbejdsredskabers Tilblivelse og brugbare Tilstedeværelse, men i lige saa høj Grad selve hans Arbejde. Selv den mest moderne Funkisarkitekt skaber ikke en Linie, tidligere Kulturer ikke har skabt, og selve hans Kombinationsarbejde vilde være idiotiske, værdiløse Luftkasteller, om de ikke forudsatte en Række Opfindelser, Fremskridt og Arbejdsprocesser indenfor Jern og Metal og Glasindustrierne o. s. v., og igen forudsatte alle den moderne Bygningsindustris aandelige og fysiske Arbejdsprocesser og atter igen den herskende Økonomi.

Og er den fysiske og kemiske Videnskab bedre stillet, om man klippede dens Forbindelser over med hele det arbejdende Samfund.

Og Nationaløkonomien er saa navleforbundet med det arbejdende Samfundsliv, at de sammen med Juristerne kunde gaa i Sofismens Kloster uden denne Forbindelses Vekselvirkning, der befrugtende ophøjer deres Arbejde i Fornuftens Verden.

Men nu Sprogforskerens, Geologens og Zoologens Arbejde, det er da frigjort Uafhængighed. — Ikke Tale om. Ethvert Fremskridt i deres Arbejde er ikke blot bygget paa Fortidsslægtens Erfaring og Arbejde, men maa tillige uvægerlig forudsætte ikke blot det moderne Samfunds arbejdende Teknik, men tillige den Kultur, denne danner Grundlaget for.

Naar Syndikalismen saa stærkt fremhæver denne det moderne Arbejdes indbyrdes samarbejdende Afhængighed er dette ikke vendt mod Personligheden, den personlige Dygtigheds Indsats i og Betydning for Arbejdet og dets Resultater.

Tværtimod, saa er det netop det personlige Initiativ, den personlige Dygtighed, den menneskelige personlige Ansvarsfølelse, Syndikalismen bestandig kalder paa og søger at fremelske ved sin Lære og sin Samfundsmoral.

Det er ikke overfladisk Agitation, naar Syndikalismen vender sig mod den koncentrerede Statsmagt eller en hvilken som helst anden Magtkonstellation over Mennesket, over Personligheden, den levende personlige Ansvarsfølelse hos Samfundsborgeren, der for Syndikalismen er et med *Samfundsarbejderen*.

Det er netop for at værne de menneskelige personlige Værdier, som Lønsystemet og dets politiske Overbygning — Statsmagten — er ved at kvæle, at Syndikalismen saa stærkt fremhæver det moderne Arbejdes større indbyrdes Fællesskab, dets intensive Specialisering, hvor paa den ene Side den ene faglige Arbejdsproces heldige Resultat er inderlig afhængig af den foregaaende Arbejdsproces samvittighedsfulde Udførelse, og paa den anden Side i sin Specialisering giver Rum for den højeste udviklede personlige Dygtighed, ikke blot i mekanisk Øvelse, men i den levende Intelligens Parring med Stoffet under Arbejdsprocessen.

Vi fastslaar, at det moderne Arbejde i sit specialiserede og derfor stærkt organiserede Samarbejde kræver langt større personligt Ansvar hos dets Udøvere, hvad enten Arbejdsproduktet gaar fra Haand til Haand paa Transportbaandet i den enkelte Virksomhed, eller fra Fag til Fag, eller fra Haandens til Aandens Arbejdere end Fortidens mere individualiserede Arbejde.

En eneste sovende Ansvarsfølelse, en eneste sløsagtig Udførelse i denne inderlig forbundne Kæde af Arbejdsprocesser, er nok til at forringe det hele endelige Resultat.

Det individualistiske Hovmod er en lidelsesfuld Reaktion fra en svunden Tid.

Poul Drachmann sporger et Sted i hans Bog »Kraft«:

»Hvor kan det være, at Lavstidens Skrædere kunde synge i Optimisme over et Par usle Skindbukser, medens vor Tid, der skaber Underværker af teknisk Snille er ved at forgaa i Pessimisme?«

Det er den tabte Arbejdsglædes Problem i det moderne Arbejde, der her beroves.

Man vender bestandig tilbage til det individuelle Arbejdsprodukt som den eneste Mulighed for virkelig Skaber- og Arbejdsglæde hos Mennesket, og vil derved forklare vor Tids glædesløse Arbejdstilværelse i vor moderne kollektive Arbejdsorganisation.

Vi Syndikalister vender os med Heftighed mod denne grundfalske Forklaring paa vor Tids manglende Arbejdsglæde.

Thi Arbejdsglæden har intet med det enkelte Individs Stolthedsfølelse eller Praleri med, at dette eller hint Arbejdsprodukt udelukkende er et Resultat af hans Arbejds-Kompossitions- og Skaberevne.

For det første er det Løgn, da selv Arbejdet i det primitive Samfund var underkastet en vis Gensidighed, men selve Skaberglæden — Glæden ved Arbejdet — kan ikke gøres til et Kvantitetsspørgsmaal om, hvor meget Arbejde det enkelte Individ har lagt i Arbejdsproduktet.

Thi var det saaledes, hvor stor Del havde saa Lavsskræderen i hans usle Skindbukser, i Forhold til hver Arbejder, der har deltaget i Lillebæltsbroens Bygning?

Var det Kvantitetsspørgsmaalet, der afgjorde det, maatte Lillebæltsbroens Arbejdere nok alle hver især have sunget dobbelt saa højt som Lavsskræderen.

Spørgsmaalet om Arbejdsglæde er ikke, hvor stor Del det enkelte Individ lægger af Arbejde i det enkelte Arbejdsprodukt, men den Intensitet, hvormed Individet befrugter Arbejdsstoffet med sin Intelligens, sin personlige Dygtighed, sine personlige moralske Egenskaber.

Og Muligheden for Graden af denne Intensitet, Menneskeaandens Befrugtning af Raastoffer under Arbejdet, beror udelukkende paa Arbejderens personlige Ansvar for Arbejdets Udførelse og tilsvarende Frihed til at bestemme Arbejdsmaade, Arbejdstaktik og Hensigtsmæssighed i Forhold til Evner og Anlæg.

Lavsskræderens Arbejdsglæde fremkom ikke ved, at han fik Lov at tilskære og sy Bukserne helt færdige, men fordi han havde denne Frihed og Ansvarlighed i Arbejdsprocessen som Lønsystemet med sit Akkordjageri og Officerskommando har berøvet den moderne Arbejder.

Det er Lønsystemet, der har overskaaret enhver inderlig Forbindelse mellem Arbejderens menneskelige Egenskaber med Arbejdsprocessen, der har gjort Arbejdspladsen til en gold Ørkenvandring, en glædesløs Aandssvageanstalt, hvor kun Lønnen er det eneste Motiv, og hvor Arbejderen ofte udbryder Mandag Morgen: »Gid det var Lørdag Aften!«

Den samme Arbejder, der i disse jævne Ord udtrykker vor Tids største Forbandelse, ønsker ofte, det var Lørdag Aften, for at han Dagen efter kan komme ud og slide i sin lille Kolonihave, hvor Arbejdet slet ingen Løn — Pengeløn — giver ham, men hvor han alligevel opnaar en langt rigere Belønning, Glæden ved Arbejdet, der bestaar i Friheden til selv at bestemme over Arbejdsprocessen og det personlige Ansvar for Arbejdets Udførelse.

Men her staar vi atter overfor det dybt beskæmmende Forhold for den menneskelige Aandsudvikling, der i individualistisk

Saa kræver vi op

F.S. Medlemmer anmodes om at afhente Kvartalskvitteringer til Opkrævning paa Bladets Kontor Fredag og Lørdag Aften.

Hovmod udraaber sig selv som Udviklingens Drivkraft, men som er saa ynkelig uformuende i Udviklingsforholdet, at den ikke formaar at følge med den ubeviste tekniske Udvikling af Arbejdsredskaber og den deraf følgende Arbejdsorganisation.

Den lever bestandig en kummerlig en lidelsesfuld Tilværelse i sin Bundethed til en Arbejdsorganisations Individualisme, der ikke mere eksisterer.

Og i Stedet for at indrette sin Sjæls Begær efter Livsindhold og Glæde i Daglivets Virke, søger den Næring i individualistisk Pengevinding som Løn eller Profit og Trøst i Lognens købte Filmsnoveller, som fattigt Surrogat for det tabte Paradis.

Og hvor den personlige Kultur hindrer Surrogaterne i at stille Pessimismens Smerter, der skriger endnu Aandens Arbejdere om Individets Betydning som Arbejdets og Kulturens og Udviklingens ansvarsfulde Skaber og Behersker.

Men Kendsgerningerne taler et andet Sprog.

Lægens Arbejde og den sociale Samvittighed.

Vi kan begynde denne Række af Eksempler med Peter Krapotkin i »En Oprørers Ord« i Afsnittet »Til de Unge«, hvor han henviser til en Læge, der bl. a. besøger en Rigmands unyttige Datter, der klager over Hovedsmerter og Træthed. Lægen ved, at dette Væsen ligger og driver det meste af Dagen bort og ødsler Resten paa at lade sig klæde paa til Middagsselskaber og Natteforngjelser.

Lægen siger ikke til dette Væsen, at det eneste hun fattes [illegible], at hun skal bestille noget, f. Eks. hjælpe Pigerne med at gøre Huset i Stand. Nej, han skriver nogle Pulvere op til Damen og tilraader en Baderejse paa Papas Pengepung.

Dagen efter staar den samme Læge i en fattig Arbejders Stue, hvor Hustruen ligger udkræftet og nerveslidt af for meget Slid, for mange Børnefødsler og for daarlig og utilstrækkelig Ernæring.

Lægen siger ikke til denne Kvinde, at hun skal have styrkende Vin og god Mad og Hvile, og naar hun er kommet til Kræfter, skal hun ud paa en Baderejse. Nej, han skriver lidt beroligende Nervemedicin op til hende og trøster hende med, at det gaar nok!«

Krapotkin spørger den unge Læge, hvorledes han kan opleve disse Tilstande uden at blive Oprører mod de sociale Forhold, der gør hans menneskekærlige Kald til bedragerisk Humbug, og ham selv til en Morder overfor hans menneskelige Samvittighed.

Vi kunde fortsætte med en Række [illegible] mere paagaaende og [illegible] Eksempler paa Aandens Arbejderes dybe moralske Forfald under Eksistensforhold hentet fra *W[illegible] og Roths* Bog *»H[illegible]«*, men vi skal i det [illegible] holde os til Dagliv[illegible] Kendsgerninger af i Dag og fortsætte i en følgende Artikel med Rækken af Eksempler hentet fra Lægestandens Virksomhed.

Aabent Brev til Trotski

Kun to korte Decenier er passeret. For Tyve Aar siden delte du med Lenin en Plads paa den revolutionære Horisont, som ingen siden da har overtruffet… i Dag flygter du fra Land til Land, en jaget Mand — findende et tilfældigt Tilflugtssted i Mexico. Modgang, Bitterhed og Aarenes Tyngde har graanet dit Haar og sammentrykket dine militære Skuldre. Ogsaa dit Liv hænger i en svag Traad, thi Stalin og hans internationale Medskyldige vil ikke slutte sine Angreb mod din Person, for de for altid har bragt din talentfulde Pen og din gennemtrængende Røst, der har tjent til at afdække de Uhyrligheder, der i Rusland gaar under Navn af Socialisme, til Tavshed.

Uden en Trotski havde Stalin været en Umulighed.

Frisindede Mennesker Verden over kan kun beklage den Stilling du befinder dig i — samtidig med, at de maa vise deres dybeste Foragt for Stalins hensynsløse Forfølgelse overfor anderledes tænkende.

Men trods alt dette, trods vor Hengivelse for Frihedens Sag og vort dybt rodfæstede Had til alt, hvad Stalin repræsenterer, tvinger vort Kendskab til tidligere Forhold i Rusland og vor Erfaring om den Trotski, der en Gang herskede, os til at standse et Øjeblik og stille nogle Spørgsmaal: — Er det ikke saaledes, at *du* i sand historisk Forstaaelse bærer en større Skyld end Stalin for de ulidelige Forhold, der nu eksisterer i Rusland? Foregik du ikke med Eksemplet? Vi fastslaar, at uden en Trotski var Stalin blevet en Umulighed… at Stalin er dit eget Værk — din Frankenstein!

Hvad er det, der nu muliggør Aktiviteten af Stalin og hans Maskine, om det ikke er Magtens Koncentrering i Hænderne paa en politisk Gruppe? Og hvem udtaler sig mere bestemt end Leo Trotski (ogsaa i Dag) for Nødvendigheden af et saadant Diktatur?

Forholdene i Rusland afskrækker dig. Var de anderledes, da du var ved Magten? Lad os undersøge den Sag lidt nærmere.

Stalins Udenrigspolitik kunde være kopieret fra Leo Trotski.

Du paastaar, at Stalin forraader Revolutionen, naar han udtaler sig imod — og samtidig indgaar diplomatiske og militære Forbindelser med imperialistiske Nationer. Den fransk-russiske Militærpakt var fordømmelig, thi den gjorde det franske kommunistiske Parti til en eneste stor Gendarm. Skønt denne Paastand er fuldstændig rigtig, kan du vel knapt nægte, at denne strategiske Forholdsregel ikke fødtes i Stalins umodtagelige Hjerne. En tidligere Kommissær for udenrigske Anliggender — Leo Trotski — satte et vældigt Eksempel for Stalin, da han underskrev Pagten med Kejser Wilhelm ved Brest-Litovsk. Gjorde denne skamløse Kapitulering for det imperialistiske Tyskland [illegible] dig til en Gendarm?

Lad Kendsgerningerne tale for sig selv.

Bondebefolkningen i de Omraader, som du gav til Tyskland var ikke villige til at lade et Stykke Papir fratage sig den Frihed, de havde vundet med sit Blod under Borgerkrigen. Da de Venstre-Socialrevolutionære manede til Kamp mod den tyske Invasion kom Arbejdere og Bønder fra hele Rusland til de ukrainiske og hviderussiske Bønders Undsætning. Men Ruslands kommunistiske Parti havde indgaaet en Pagt med Kejseren, og Leo Trotski befalede den russiske Armé at sætte efter og tilintetgøre de civile Stridstropper. Hvem var da Gendarmen?

Og da det imperialistiske Tysklands Sendebud Mirbach blev myrdet som en Advarsel til tyske Junkere om, at Ruslands revolutionære Arbejderklasse ikke var villig til at opofre sig for en Pagt — var du da ikke endnu en Gang tvunget til at spille Politispionens Rolle? Ved denne Lejlighed forlangte du ogsaa, at den Mand, som havde begaaet Handlingen (en Venstre-Socialrevolutionær) skulde fordømmes af sit Parti og overgives i Politiets Hænder.

Denne Artikel

var oprindelig offentliggjort i det kommunistisk-anarkistiske Blad »Vanguard« i New York og er skrevet af David Lawrence.

Trods den personlige Adresse har Artiklen dog stor Interesse, idet den i en mesterlig historisk Analyse viser den Rolle, Trotski spillede, da han selv sad paa Magtens Tinde — En Rolle, Stalin senere ypperlig har spillet videre. Samtidig med, at den slaaende Lighed mellem de to Bolchevikledere Strategi og Taktik oprulles, borteliminerer ogsaa alle Illusioner om Eksistensen af teoretiske Meningsforskelligheder mellem Stalinister og Trotskister. Dette udelukker naturligvis ikke, at Trotskis Kritik af Stalinismens Taktik indeholder meget af Værdi.

Naar du fordømmer Stalins Udenrigspolitik, synes du at glemme, at han meget vel kunde have kopieret den fra din egen diplomatiske Karriere.

Faderen, Sønnen og Helligaanden.

Du er Faderen, Stalin Sønnen og Lenin Den Hellige Aand! Hvorledes kan du med Oprigtighed appellere for Frihed i Rusland? Lenin — den eneste Mand, du kalder »Mester« — talte om Frihed som en bourgeois Fordom.

[illegible] spillede du Bøddelens Rolle [illegible] undertrykke de, som protesterede mod Magtens Koncentrering i Bolchevikpartiets Hænder. Var du tolerent, da du uden videre „likviderede" alle, der opponerede mod den herskende Klike, som du da tilhørte? Var du mindre hensynsløs end Stalin, da du knuste de venstresocialrevolutionære og anarkistiske Bevægelser? — saa vel som de politisk uafhængige Revolutionære, med hvem du tidligere havde kæmpet Side ved Side mod det russiske Bourgeoisi? Du mindes sikkert din af Løgn og Bagtalelse spækkede Kamp mod Nestor Machno — Anarkist og Leder af de frivillige Tropper, der drev de Hvide bort fra Ukraines Stepper. Du kaldte ham Bandit, fordi han forlangte frie og selvstyrende Sovjetter.

I Dag raaber du mod Verdens fire Hjørner om de Rædsler, som dine gamle Vaabenbrødre maa gennemgaa i de russiske Fængsler og Koncentrationslejre. Men hvorledes behandledes de politiske Fanger, da du var den lysende Stjerne paa det russiske Firmament, og Stalin endnu kun „Revolutionens graa Sky!" Hvorledes behandlede du de Individer, som opponerede mod Lenins og Trotskis Regime, da den Vej gjordes farbar, som Stalin senere med saa meget større Lethed kunde betræde.

Mindes du

Mindes du Maria Spiridovna? Sikkert gør du dette. Hendes Liv symboliserede den russiske Revolution i 1905. Da hun kun var 18 Aar gammel, begik hun Attentat mod den forhadte Guvernør i Tompovprovinsen, General Lukhanovsky. I den Straf, hun fik for denne Handling indgik saadanne zaristiske »Kariteter« som Voldtægt, Cigaretbrænding og Overfald. Trods denne djævelske Behandling optraadte hun dog med Foragt mod sine Plageaander — en tro Heltinde af Ruslands undertrykte Masser! Hendes Dødsdom forvandledes til livsvarig Fængsel og Udvisning til Sibirien, hvor hun sad indespærret til den russiske Revolution — 12 Aar senere — aabnede Fængselsportene. Under Opholdet i Sibiriens Fængselshuler undergravedes hendes Helbred af Tuberkulose, men hun deltog trods dette med Energi i Revolutionens Arbejde. Den Frihed hun nød blev kun kortvarig, thi for hende betød Revolutionen betydeligt mere end at gøre den til Halen paa den bolschevikiske Hund. Kun et Aar senere — 1919 — lukkede Fængselsportene paany bag hende — ikke som en Fange under Zaren, men som en Fange under — Trotski.

Eller maaske du mindes Ekatarina Bulatova, som du forviste til Sibirien, fordi hun var venstre-socialrevolutionær. Maaske du ogsaa kan huske, at din Tjeka behandlede hende saa humant, at hun begik Selvmord i Fængslet.

De politiske Fangers Sultestrejke.

Kommer du videre i Hu, Leo Trotski, det skrevne Svar du gav til en Gruppe udenlandske Revolutionære som besøgte Lenin efter det russiske Kommunistpartis tiende Kongres for at Protestere mod den brutale Behandling, som de utallige politiske Fanger i dine Fængsler udsattes for? Da talte du om den „revolutionære Situations strenge Love" (synger Stalin ikke den samme Melodi), som den højeste og betydeligste Instans over alle Opinionsretninger. Politiske Fanger, baade Mænd og Kvinder, havde sultestrejket i Taganka Fængslet. En Flod af Protestskrivelser fra Arbejderorganisatio-

Fortsættes Side 4.

Syndikalistisk Ungdomsforbund

PROGRAM

1. Formaalet for S. U. er Oplysning og Agitation for Syndikalismen særlig blandt Arbejderungdommen.

2. I Overensstemmelse hermed vil vi kæmpe for den direkte Aktions Idé og for Skabelsen af en føderalistisk opbygget økonomisk Kamporganisation.

3. Alle Klassekampens Erfaringer, ikke mindst i de sidste Aar, viser, at de politiske Arbejderpartier som Redskaber for Underklassen er ubrugelige. Overalt har de samarbejdet med Kapitalisterne og gaaet paa Forlig med disse, overalt har de bekæmpet Arbejdernes direkte Aktioner og gennem det centralistiske Organisationssystem ødelagt al Selvstændighed i Tanke og Handling hos Arbejderne. Derved har de muliggjort den fascistiske Reaktions Sejre.

4. Derved har de endvidere vist, at hverken de højtlønnede Rigsdagsmænd, Redaktører og Fagforeningsledere eller patentrevolutionære Paroleudstedere kan hjælpe, endsige frigøre Arbejderne. Arbejderklassens Frigørelse maa blive dens eget Værk.

5. Derfor erklærer vi ikke blot Kapitalismen og Fascismen i alle dens Former Krig, men ogsaa Statskapitalismen og dens Organer, de centralistiske Arbejderpartier.

6. Den private Ejendomsret og Lønsystemet, den demokratiske og den diktatoriske Statsmagt, Militarismen og den religiøse Fordummelse er alle Former for Borgerskabets Undertrykkelse og Udbytning af Arbejderklassen. Kampen herimod er den syndikalistiske Ungdoms Opgave.

7. Et socialistisk Samfund bygget paa de økonomiske Organisationer uden Statsmagt og Diktaturer i Overensstemmelse med den synd. Intern. I. A. A., vort Maal.

I den daglige Klassekamp vil vi:

1. Kæmpe for den arbejdende og arbejdsløse Ungdoms økonomiske Interesser og Leveforhold og kræve at Fagorg. sætter ind herfor.

2. Bekæmpe Ungdomsarbejdsløsheden gennem Nedsættelse af Arbejdstiden efter den tekniske Udvikling og Arbejdsbehovet.

3. Kæmpe for Arbejderungdommens seksuelle Frigørelse

„ARBEJDET"
Organ for Fagoppositionens Sammenslutning i Danmark
Redaktion & Ekspedition:
Blaagaards Plads 21
København N.
Kontortid Hverdage 17-19
Postgiro 236,32

gennem Oplysning, og samarbejde med de revolutionære Oplysningsorganisationer paa dette Omraade.

4. Kæmpe for Sammenhold og Kammeratskab i Arbejderungdommen og derfor bekæmpe al partipolitisk Agitation og Fraktionsdannelse i vore Klasseorganisationer.

5. Samarbejde med beslægtede Organisationer i Ind- og Udland, herunder særlig F. S. i Danmark og S. U. i Sverige.

6. Fremskaffe og udbrede syndikalistisk Literatur og Oplysning om alle Sider af Arbejderklassen og dens Ungdoms Liv og Kamp.

LOVE

§ 1. *Navn og Formaal.* Foreningens Navn er Syndikalistisk Ungdomsforening. Dens Formaal er at arbejde for Udbredelse af de syndikalistiske Idéer og at skole Arbejderungdommen i de syndikalistiske Kampmetoder mod Kapitalisme, Stat, Krig og Militarisme, samt at forberede Ungdommen paa Arbejdernes Overtagelse af Produktions- og Distributionsmidlerne gennem de økonomiske Kamporganisationer.

§ 2. *Medlemsret.* Alle Unge mellem 16 og 30 Aar — dog ikke partipolitisk aktive — som vil lyde Lovene og er villig til at arbejde for den syndikalistiske Ungdomsbevægelses Formaal, kan efter et Mødes Prøve optages i Foreningen. Personer over 30 Aar kan optages som passive Medlemmer, d. v. s. Medlemmer uden Stemmeret og Valgbarhed.

Punkt 2. Restancefristen er 2 Maaneder. Genoptagelse kan finde Sted paa Betingelser som fastsættes af Forbundet.

Punkt 3. Medlemmer af anden syndikalistisk Ungdomsorganisation kan optages mod Forevisning af klart Medlemskort.

§ 3. *Kontingent.* Der betales 1 Kr. i Indskud, og Maanedskontingentet er 50 Øre. Der betales in-

(Forts. S. 4.)

Fra den spanske Folkefronts Kulisser

Largo Caballero vilde ikke forraade Arbejderklassen

Et af Valencia-Regeringens tidligere Medlemmer: den anarkistiske Delegerede *Frederica Monteseny* har som C.N.T.s Repræsentant ved et Møde i Barcelona for de lokale og regionale Komitéer aflagt Beretning om den sidste Regeringskrise.

Efter »La Batalla« anfører vi følgende:

Den 15. Maj afholdtes Ministermøde. Den kommunistiske Landbrugsminister *Uribe* rejste Spørgsmaalet om P.O.U.M.-Partiet og Begivenhederne i Barcelona. I sit Partis Navn krævede han P.O.U.M.s Opløsning, *Beslaglæggelse* af deres Lokaler, Radiostatnoner, Trykkerier, Blade og anden Ejendom. Endvidere *Fængsling* af Partiets Centralkomitémedlemmer, samt Ledelsen af Distrikts- som lokale Komitéer.

Justitsminister *Garcia Oliver* (Anarkist) erklærede, at naar alt kom til alt, havde Rejsningen blot vist, at Arbejderklassen fremdeles var den eneste sikre Garanti, som Republiken havde. Bladet betegner iøvrigt hans Tale som »meget sentimental«.

Derefter tog *Frederica Monteseney* Ordet og støttende sig til en omfangsrig Dokumentsamling beviste hun, *at der eksisterede en Provokatororganisation, der saavel i Ind- som Udland i længere Tid havde truffet Forberedelser.* Hun oplyste, at disse Elementer, som ønskede at kvæle Krigen og Revolutionen, havde afholdt Møde i Bryssel, *hvori bl. a. Føreren af de kataloniske Kommunister, Comorera havde deltaget.* Paa dette Møde havde man besluttet at forberede de saakaldte »Venligsindede Magter«s Intervention. — *Tropper skulde landsættes i Katalonien, og knuse de revolutionære Organisationer.*

Largo Caballero tog Ordet og erklærede, at han først og fremmest var en ærlig Arbejder, der tilhørte en ærlig Organisation. Han lagde særlig Vægt paa Ordet *ærlig.* Han erklærede endvidere, *at han paa ingen Maade vilde staa i Spidsen for en Undertrykkelse af andre Arbejderorganisationer.* Det var nødvendigt at give Afkald paa den Teori, der gik ud paa, at der i Katalonien havde fundet en Rejsning mod Regeringen Sted, *endnu mindre en kontrarevolutionær Rejsning.*

Da Kommunistpartiet fastholdt sit Standpunkt, fremlagde Kammerat Monteseney en Pakke, der indeholdt flere Hundrede *monarkistiske Demonstrationsmærker.* Hun oplyste, at man af disse havde fundet flere Tusinde hos Provokatører fra P.S.U.C. (det forenede kataloniske Socialdemokrati, der er tilsluttet Komintern). Det havde været Meningen *»at sprede« disse i de revolutionære Organisationers Lokaler.*

Efter disse Oplysninger rejste de to kommunistiske Ministre sig pludselig og forlod Mødet. Krigen var dermed indledet.

Overfor de øvrige erklærede Cabellero, at da man levede i en vanskelig Krigstid, var det nødvendigt, *at alle tog et klart Standpunkt.* De Socialister og Republikanere, der solidariserede sig med Kommunistpartiet, rejste sig op og forlod Mødet.

Saa vidt det nødtørftige Referat. Og da Cabellero altsaa viste sig at være »stærkere Mand« end forventet, og da man var klar over, at han ikke lod sig indfange af den engelsk-franske Imperialisme, var hans Skæbne beseglet. Den ærlige Mand, der ikke vilde forraade sine Klassefæller, var nu en farlig Mand, der maatte sættes udenfor.

Spørgsmaalet er nu blot, hvorvidt Venstresocialisten Caballero, bekært af egne bitre Erfaringer med Hensyn til Samarbejdet med kapitalistiske Partier, vil drage de for Arbejderklassen nyttige og rigtige Konklusioner: Proletarisk Enhedsfront mellem C.N.T. og U.G.T.

To Millionærer

Der findes to Mangemillionærer, der har gjort sig bemærket som aktive Deltagere i den spanske Krig, skriver „Arbetaren". Den ene er Juan March, som har investeret sine Millioner hos Franco, i Overbevisningen om, at det er den rette Maade at redde og forøge Formuen paa. Den anden er Jesus Hernandez, en politisk og økonomisk Eventyrer af samme Slags som March, men som har placeret sig hos Modparten, paa den kommunistisk-reaktionære Front og som Tak derfor er blevet placeret som kommunistisk Minister i Centralregeringen. Han har ingen Tillid til Franco, men nærer den Overbevisning, at Folkefronten er den sikreste Bank for hans Penge. De ligner hinanden, de to, men de skille sig fra hinanden i Bedømmelsen af Situationen. Det kan hænde, at de begge tager fejl. At March tager fejl er sikkert nok. Og det er muligt, at den kommunistiske Millionær og Minister ogsaa tager fejl.

Juan March' mange Millioner er under alle Omstændigheder tabte, thi Fascismen er dømt til Nederlag. Skal Jesus Hernandez's Millioner dele samme Skæbne? Eller maaske har den kommunistiske Millionær været klog nok til at placere sin Kapital i et kapitalistisk Land, der endnu ikke er saa udsat for den sociale Revolutions Farver?

Demokrati og Fascisme under den kommende Verdenskrig

Af Chr. Christensen

III.

Demokratiets Fallit i Italien og Tyskland var ikke en idéologisk Fallit, men en politisk-økonomisk, en historisk Fallit over for Løsningen af de to her nævnte, for Nationens fortsatte Eksistens nødvendige Opgaver.

Denne Demokratiets Fallit beroede ikke paa dets manglende Evne eller Vilje til at trykke Nationens arbejdende Folkemasser ned i den yderste Nød for at redde Kapitalismen, heller ikke paa dets diplomatiske og handelspolitiske Smidighed overfor de andre kapitalistiske Nationer, men udelukkende paa, at de øvrige kapitalistiske Nationer havde beslaglagt alle Raastofkilder og alle Afsætningsmarkeder, som et lige saa livsnødvendigt Grundlag for deres fortsatte Eksistens.

Det er bestandig god demokratisk Agitation, at Fascismen er krigerisk, at den er en bestandig Fare for Verdensfreden o. s. v.

Javel, men var der Bund i denne Agitation, hvorfor afleverer England og Frankrig f. Eks. da ikke nogle af sine Kolonier, Raastofkilder og Markeder til Italien og Tyskland? Saa var Fascismen ikke mere krigerisk eller nogen Fare for Freden; thi saa vilde den afslappes og dø af Mangel paa Næring; thi netop dette Forhold er deres Fødselsaarsag og bestandige Livsernæring.

Men dette gør de demokratiske Nationer ikke, fordi de ikke kan. Deres egne Produktivkræfter og den personlige Tilegnelse af deres Frembringelser har bragt hver eneste Nation i et saa frygteligt Pres, at de skinsygt maa vaage over hver eneste aabnet Raastofkilde og hvert eneste Afsætningsmarked og selv opruste mere og mere for om fornødent med voldelig Magt at værge, hvad de har, samtidig med at de lægger alle andre Nationers Oprustning og Magtforøgelse alle de Hindringer i Vejen, de kan, for at forhindre dem i at tage noget fra dem.

Under disse Verdensvilkaar fødes Fascismen som de distancerede kapitalistiske Nationers sidste Udvej, sidste politiske Mulighed, for at tilbageerobre de mistede Eksistensmuligheder.

Under de givne Forhold maa Fascismen blive krigerisk, thi den er i sig selv kun den sidste mulige Udvej for med voldelig Magt at sikre den nationale Kapitalismes fortsatte Eksistens.

Fascismens eneste Mulighed er derfor Krigen — i første Omgang Krigen med de konkurrerende Nationer.

Fascismens moralske og materielle Oprustning.

For Fascismens krigeriske Opgave har Demokratiet forud lagt alt tilrette.

Det har for at redde Kapitalismen udpint de arbejdende Bonde- og Arbejdermasser ved Statsindgreb for Rente- og Skattebetaling, ved Statsindgreb i Fagbevægelsens Aktionsfrihed, ved kunstig Fordyrelse af Folkets nødvendige Livsmidler, ved tyrannisk Behandling af de Arbejdsløse og Sulteunderstøttelse, ved Indførelse af Kadaverdisciplin i Partierne og dresseret en tankeløs Ungdom i Demokratiets Tjeneste, ved at undergrave og ødelægge enhver Magtform blandt Masserne, ved at nationalisere Ungdommens Tankesæt til Lydighed overfor Statsmagten.

Ved disse Midler, hvor de demokratiske Friheder, Aand og Tankesæt udhules og kun bestaar som Løgnens Fraser i en ensrettet Partipresse, søger Demokratiet at frelse sig selv og den nationale Kapitalisme.

Men disse Midler slaar i Længden ikke til.

Selv de største Afsavn og Folkelidelser kan ikke opveje Savnet af Raavarekilder og Varemarkeder.

Og en Dag kan Demokratiet ikke beherske Folkeutilfredsheden. Bønder og Mellemklasse gør Oprør mod det uduelige Regimente.

Og Arbejdermasserne, der efterhaanden er berøvet enhver Tro paa deres egen Magt, paa Sammenholdet, paa Socialismen, bliver i deres Fornedrelse komplet ligeglade med hele den politiske Kamp. Daarligere end de har det kan de ikke faa det.

Og de fattigste og de Arbejdsløse nærer allerede et glødende Had til de store politiske og faglige Førere, der lever et Herreliv med 10, 20 til 30,000 Kr. i aarlig Indtægt, med Villaer o.s.v., medens de maa se deres egne Børn gaa til Grunde i Underernæring og Sygdom.

Demokratiet lever allerede paa dette Tidspunkt sit Liv paa en Vulkan.

Dets eneste sikre Støtter er Højfinancen og den Del af Borgerskabet, der lukrerer paa dets Folkeudplyndring, og endelig de fastlønnede Funktionærer og bedrestillede Arbejdere.

Men Kampen i de andre Nationer bliver bestandig skærpet, og det fører til, at den betrængte Nations billige Varestrøm standses ved Rationalisering og politiske Magtmidler — den lukkede Dørs Politik!

Og nu staar Demokratiet ved sin egen Ligbegængelse. Det kan ikke presse Folket dybere ned i Forarmelse, og det ejer ingen Magtmidler overfor de andre Nationer.

Demokratiet kan ikke mere tjene den nationale Kapitalisme, Storfinancen — og Demokratiet kan gaa! Storfinancen slaar de sidste Støtter fra det som politisk Redskab.

Dette er det tyske Demokratis tragiske Historie fra 1918 til 1933.

Men længe inden Dødsklokkerne ringer over Demokratiet er dets politiske Afløser skabt, og Demokratiet har i hele sin Kamp for Tilværelsen lagt alt tilrette for hans Trivsel.

I sin første Fremtræden er Afløseren en i den overmodige demokratiske Presse latterlig Sammenrodning af Nationalisme og Socialisme.

Men efterhaanden som Presset fra alle andre Nationer bliver stærkere og Folkenøden vokser bliver der mere Mening i denne Tese om *Nationalsocialismen!*

Var det ikke de andre sejrende Nationer og det Smaakravl, der løb i Sejrherrernes Kølvand, der skændede Tysklands Grænser, stjal dets dyrekøbte Kolonier og fratog det alle Handelsmarkeder, saa det tyske Folk maatte lide Tort og bitter Nød.

Og denne Voldsmagt maatte føles dobbelt oprørende; thi var det tyske Folk ikke et arbejdssomt Folk, et nyskabende Folk paa Teknikens, paa Arbejdsorganisationens, paa Kunstens og alle øvrige Kulturomraader.

Det var en oprørende Voldsagt at indespærre og udsulte den tyske Nation, og maatte ikke netop den Kendsgerning, at alle andre Nationer udførte denne oprørende Handling smede hele den tyske Nation, hele det tyske Folk sammen til en Enhed, til en henførende national Samling i Kampen for sin Eksistens og folkelige Ligeberettigelse.

Men skulde denne nationale Samling af hele Folket foregaa og blive en uovervindelig Magt, da maatte de sociale Klasseskel slettes, da maatte Klassekampen ophøre, da maatte Bonden og Smaaborgeren have en rimelig Belønning for sin Indsats, da burde Arbejderen og Fabrikanten mødes som Folkefæller i fredelig Afgørelse om Løn og Arbejdsvilkaar, og selv den Arbejdsløse maatte hjælpe, saa han følte, at han var en Folkefælle, der tilhørte Nationerne.

Hele Nationens samlede Kraft burde koncentreres om at tilkæmpe sig den Plads, der tilkom den, i Kraft af sin Dygtighed og Storhed, derfor maatte det splittende Partikævl ophøre.

I den genfødte Nation var der ikke Raad til og ikke Plads for rivaliserende politiske Partier, de maatte forsvinde med samt deres Hærskare af Levebrødspolitikere og Intrigemagere.

Nationens Enhed og Kraft kunde kun virkeliggøres gennem en stor uplettet Personlighed, en Førergestalt, for hvem alle var lige, og for hvis retfærdige Beslutninger hele Folket bøjede sig og adlød.

Den nye politiske Arving nøjedes ikke med Agitation. Den opsamlede paa Tysklands Landeveje den arbejdsløse

F. S. **Københavns Afdeling**

afholder ekstraordinær Generalforsamling Mandag d. 21-6 Kl. 20 i Cafe „Kommunen", som tidligere meddelt, **maa Forslag til Landsmødet** være Styrelsen i Hænde senest Lørdag d. 19-6.

Styrelsen.

„Smedenes Klub"

Husk Mødet i Aften (Fredag) Kl. 20 i Cafe „Kommunen" Gothersgade 155.

Styrelsen.

BRDR. THØGERSEN'S BOGTRYKKERI
Vesterbrogade 27 E
C. 5023
Moderne Tryksager - Billige Priser

„Krystal" Mineralvand
Tilkendt Guldmedalje i København.
Bemærk Garantien paa Etiketterne.
Anvender kun lovligt foreskrevne Flasker med Navnet „Krystal" i Flaske og Prop. — Salg til Private.
Billige Priser.
Godthaabsvej 239. Telf. C. 6355

Snylteren paa Fagbevægelsen

II.

8 Timersdagen gennemføres af Arbejderne paa Trods af det politiske Parti.

Kravet om en virkelig Forkortelse af Arbejdstiden var imidlertid vokset saa stærk blandt Arbejderne, at det kneb for de politiske og faglige Ledere at holde det nede.

Da Overenskomsterne udløb i 1919 besluttede de københavnske Byggefag at forlange deres Priskuranter forhøjet med ca. 90 pCt. og 8 Timersdagen gennemført. Dette besvaredes af Arbejdskøberne med en Lockout, der varede fra Maj til September, og skønt de fik al tænkelig Hjælp, Arbejdskøberne altsaa, fra baade faglige Ledere og socialdemokratiske Politikere, maatte de dog gaa ind paa Arbejdernes Krav. 8 Timersdagen var gennemført.

Da de københavnske Bygningsarbejdere havde tiltvunget sig den, kunde den ikke længere tilbageholdes fra de andre Fag. — Dog jo, nogle Fag har endnu ikke faaet den. Paa De samvirkende Fagforbunds Generalforsamling blev det oplyst, at endnu ca. 100,000 Arbejdere her i Landet har mere end 8 Timer — Sømændene endog 12 Timer, og det til Trods for, at Socialdemokratiet er vokset og vokset siden den Tid. Det skal nok vise sig, at heller ikke de Fag faar kortere Arbejdstid, før de tager den gennem deres faglige Organisationer.

I Arbejderklassens virkelige Fremskridt har Socialdemokratiet ingen Del.

Man kan godt mere indgaaende end det er muligt i en Bladartikel analysere Arbejderklassens faglige og politiske Historie i de sidste 70 Aar, og man vil finde, hvis man gaar fordomsfri til Sagen, at i de reelle Fremskridt, Arbejderne har naaet, har de politiske Partier ingen Del. De er kun vundet ved Arbejdernes *direkte* Medvirken, og hvor de har banet sig Vej tværs igennem de Kanaler, der af de politiske Partier var afstukket til dem.

I de store Fremstødsaar fra 1870 til 1900 tilkæmpede Arbejderne sig ikke bare højere Løn og kortere Arbejdstid, men deres Levestandard øgedes nogenlunde i Forhold til Samfundets højere Produktivitet.

Fra 1900 til 1916—17, hvor Arbejderne i større og større Udstrækning lod sig støre af Socialdemokratiet, forringedes Arbejdernes Stilling i Forholdet til den besiddende Klasse, skønt mindre Lønforhøjelser. Produktionsapparatets Effektivitet og Ydeevne steg mange Gange mere end Arbejdernes Løn.

Tvunget af Dyrtidens Tryk begyndte Arbejderne i 1917 at betræde den direkte Aktions Vej, brød Overenskomsterne og tvang de enkelte Arbejdskøbere til at forhøje Lønnen nogenlunde i Forhold til Vareprisernes Stigning, for endelig i Aarene 1918—20 paa tværs af Politikerne, gennem faglige Aktioner at faa Lønnen forhøjet saa meget, at den ikke alene dækkede Prisstigningerne, men ogsaa gav Arbejderne nogen Andel i den forøgede Produktion.

I Aarene efter 1920, da Reaktionen — ogsaa paa Grund af det politiske Socialdemokratis Holdning — satte ind over Europa og ogsaa kastede sin Slagskygge over dette her Land, har Arbejderne, trods periodiske Lønforhøjelser og Ferieordninger, været paa reelt Tilbagetog maalt i Forhold til den besiddende Klasse.

Det kapitalistiske Produktionssystem har siden Krigen sluttede været undergivet en Udvikling, som kun kan sammenlignes med Kapitalismens Gennembrud. Produktionskapaciteten er i den sidste halve Snes Aar øget til det rent fantastiske, og det er den egentlige Aarsag til den Krise, der for nogle Aar siden gennemrystede alle kapitalistiske Lande, og hvis Virkninger de ikke kan overvinde.

Ikke alene har Arbejderne ikke faaet nogen Andel i denne øgede Produktion, som Produktionsapparatet nu kaster af sig, men de er ikke engang mere i Stand til at opretholde den Levestandard, de har tilkæmpet sig under en Periode med en langt ringere Produktionskapacitet.

I Øjeblikket trænges Arbejderne i alle kapitalistiske Lande længere og længere tilbage. Det er ikke nok med, at store Dele af Arbejderne for bestandig bliver udelukket fra Deltagelse i Produktionen, men ved Statsforanstaltninger og direkte Angreb fra Arbejdskøbernes Side bliver deres Lønninger udhulet, saa de arbejdende Arbejderes Levestandard ikke alene bliver forholdsvis, men ogsaa virkelig forringet, og det i en ganske uhyggelig Grad.

For Arbejderne findes der kun en Vej tilbage: at de finder tilbage til deres økonomiske Klasseorganisationer, deres Fagforeninger og begynder Kampen paa Arbejdspladsen. Det er paa Arbejdspladsen, Værdierne skabes, det er ogsaa dér, Værdierne skal vindes. Erobringen af Arbejdspladsen betyder Erobringen af det kapitalistiske Samfund.

Og saa — de politiske Partier ud af Fagforeningerne.

Bliv Abonnent paa

„Arbejdet" fra 1. Juli

Kun 1,50 Kr. for et helt Kvartal

Indsend Navn og Adresse paa et Brevkort til vort Kontor Blaagaards Plads 21 København N., og Beløbet vil blive opkrævet.

Ungdom, Demokratiet havde kastet ud i Hjemløshed og Nød. Den gav denne Ungdom Husly, Mad og Klæder **i** Baraklejre, hvor den opøvede den **i** Vaabenbrug og militær Disciplin, samtidig med at den nærede dens opsamlede Had **til** det forædte Fagforeningsbureaukrati og Demokratiets politiske Førerskab.

Den tyske Fascisme opelskede af denne mishandlede Arbejderungdom sin militære Garde, sine S. A.-Tropper, der senere i glødende Had, i bestialsk bloddrukken Raahed piskede og mishandlede Fascismens Modstandere til døde eller vanvittige Krøblinge.

Arvtageren var stærk og ubønhørlig i sin moralske Oprustning. Den nøjedes ikke med ved Brutalitet og Vold at rydde enhver indre Hindring af Vejen for dens Sejr. Men i samme Grad som Borgerskabet og Storfinancen indsaa, at den var Redskabet — den sidste Udvej — i Eksistenskampen, og Bevægelsen derfor fik Midler, voldførte den hele det tyske Folk i nationalistisk Vanvid, i en rafineret Agitation, der maatte faa selv Amerikas mest smarte Reklamemagere **til** at blegne **af** Misundelse.

Og efter Sejren i 1933 har den videreført denne moralske nationalistiske Oprustning med alle de Midler, der overhovedet kan præsteres af et ensidigt Statsdiktatur gennem Skoler, Kirker, Organisationer, Presse og Radio, og alle de økonomiske og fysiske Magtmidler, der tænkes kan.

Og Resultatet er, at det aldeles mægtige Flertal af det tyske Folk fra neden af og op, oprigtig mener, at den tyske Nation er det højeststaaende Kulturfolk i hele Verden, at alle andre Nationer er det underlegent i Flid, i Dygtighed, i moralsk og andelig Henseende, og at kun deres slyngelagtige Sammensætning og militære Overlegenhed holder det tyske Folk i Lidelser og borte fra dets berettigede Plads som førende Kulturfaktor for Alverdens Folkeslag!

Haand i Haand og siderordnet med denne moralske, nationalistiske Oprustning, hvor Millioner af tysk Ungdom blot venter paa Signalet til med Vaaben i Haand at dø for at skaffe den tyske Kapitalisme Raastofkilder og Varemarked, er med febrilsk hektisk Kraft gennemført en matematisk militær Oprustning, som intet andet Folk under de givne Forhold kan opvise Mage til — det skulde da være det russiske!

Gennem de største Afsavn og Ofre ikke mindst af det store tyske arbejdende Folk, er skabt en frygtelig Krigsmaskine, som snart er færdig til Brug.

Idet vi for vor Bevidsthed fastholder den Kendsgerning, at alle de Hindringer og Lænker, der ved Fredsslutningen 1918 blev lagt om d**en tyske Kapitalisme**, er sprængt, og **at denne med** Fascismen som politisk **Instrument** paany moralsk og militært **har oprustet** det tyske Folk for atter at tilkæmpe sig de livsnødvendige Raastofkilder og Afsætningsmarkeder ude i Verden, vil vi i en kommende Artikel undersøge de Muligheder, den tyske Fascisme har for at løse denne sin historiske Opgave.

Nu myrder Forbryderne hinanden

Fortsat fra **Side 1.**

Selv vi revolutionære Arbejdere, der principielt er Modstandere af det System, hvori den russiske Revolution efterhaanden løb ud, har Grund til dyb Beskæmmelse over, hvad der sker.

Thi selv **med alle** Fejler og Afsporinger, kunde Sovjet-Unionen dog bestandig bruges som et Eksempel paa, at Arbejderne og Bønderne uden om »den kapitalistiske Intelligens« kunde bygge sin **egen** samfundsmæssige Tilværelse op i taalelige og fredelige Forhold.

Dette kan ikke mere lade sig gøre. Europas borgerligt betonede Arbejdermasser vender sig ved Erfaringerne om disse blodige Klikekampe i Rusland **bort** fra dette »socialistiske Eksempel« og siger: »Bevar **os** for saadanne Tilstande, og maa vi saa bede om at beholde Kapitalismen med dens Demokrati!«

Og mon Stemningen er meget bedre blandt Ruslands tænkende Arbejdere og Bønder.

Var det blot hinanden, **disse** politiske og militære Konspiratorer myrdede **i** deres blodige, snavsede Slagsmaal om Magten. Men de myrder selve **de under**trykte **og** udbyttede Folkemasses Haab og Tro til Socialismens frigørende Evne.

Dette **er** det dybt tragiske Problem i Diktaturets Blodorgier i Sovjet-Unionen **i** Dag.

Vi kan her ude **i** Vesteuropa ikke afgøre, hvem der er de største Forbrydere, dem der henrettes eller dem, der lader dem henrette og selv maaske henrettes om en Uge eller en Maaned.

Det aldeles afgørende for os maa i denne Situation blive, at vi **af al vor** Evne søger at overbevise vore Kammerater paa Arbejdspladserne **om**, at Socialisme **og Frigørelse aldrig** kan gennemføres ved nogen **Art** af Diktatur, **at dette**, ligegyldigt hvilket Navn **man giver det**, ender i Klikevæsen, **Bureaukrati**, Massernes **Undertrykkelse** og blodige **Myrderier og** Reaktion.

Vi maa foreholde vore Kammerater, at det ikke er en Fejl, at de tager Magten, men at det er en skæbnesvanger Fejl at give **den fra sig.**

At de maa grunde deres Magtudøvelse paa Grundlag af den absolutte aandelige og personlige Frihed og paa **det** bredeste Demokrati.

Havde Ruslands Arbejdere og Bondemasser bevaret deres Revolution paa denne Basis, havde »Sovjet«-Unionen virkelig været en Union af *frie Sovjetter* — Arbejder- og Bonderaad — der paa Frihedens og Demokratiets Grund havde bevaret og administreret deres samlede politiske Magt, da var de Ulykker og den Skændsel, der i Dag overgaar dem, aldrig fundet Sted.

Vi kan harmes over de **blod**besudlede Forbrydere, der i Dag skænder ikke blot den russiske Revolution, men selve Socialismens Idé; men vi maa i vor Harme ikke glemme at foreholde vore Kammerater den Fejl, som de hver Dag selv begaar, og som Ruslands Arbejdere skæbnesvangert har begaaet ved *at overlade Magten til et begrænset Antal Individer!*

Det er den menige Arbejders Mangel paa Følelse og Forstaaelse af *Medansvar*, der er den dybeste Grundaarsag til vor Kamps Udskejelser.

Den sande Revolutionære benytter selv **den** smerteligste Skuffelse til at vække og opbygge denne moralske Grundvold for Socialismens endelig Sejr.

Aabent Brev til Trotski

Fortsat fra Side 2.

ner over hele Verden strømmede til dit **Højalter** — og Svaret var: — „Sulte**strejken** fortsættes egentlig unden den **falske Fo**rudsætning, at Sovjetregeringen under Tryk og Indgriben af utilstrækkelig underrettede udenlandske Delegater, skal begaa det Misgreb — som i sig selv **næsten** kunde betegnes som kriminelt — at frigive sine svorne Fjender." For kort Tid siden skrev du i „New York Times" en Artikel gennemsyret af Foragt for Stalins Regimente, fordi den tvinger politiske Fanger til at tage „sin sidste Tilflugt til Sultestrejken". Fra en Mand af din intellektuelle Kaliber kan man i alt Fald forlange Oprigtighed.

Kompromis **med** Europas kapitalistiske Regeringer, men ikke med Petrograds revolutionære Arbejdere.

Kast et Blik tilbage paa den Tid, der er gaaet — Trotsky. Petrograd Aar 1921. Borgerkrigen er forbi, General Wrangel, Kontrarevolutionens sidste Haab, er blevet besejret, og Befolkningen forbereder sig paa at høste en Del af de Frugter, den saaede med sit Blod og sine Ofre.

Men det kommunistiske Parti havde et sikkert Greb om Landet og dets Frugt for at tabe Statsmagten medførte Elendighed og Bitterhed blandt Befolkningen. De revolutionære Arbejdere i Petrograd rejste sig i omfattende spontane Strejker.

Paa den Tid var du villig til at lave Kompromis med alle Europas kapitalistiske Regeringer, men du havde ingen som helst Tanke paa at kompromisse med Petrograds revolutionære Arbejdere. Du slog Strejkebevægelsen ned ved Hjælp af kommunistiske Studenter fra det militære Akademi, ved Massearrestationer og Lockout, ved Undertrykkelse af Arbejderorganisationerne samt ved Indførelse af en »ekstraordinær« Belejringstilstand. Dette smudsige Arbejde lagde du i Hænderne paa Sinowjev (der ogsaa kom til at lære en hel Del om Frankenstein.

Kronstadtmatrosernes Oprør mod Partidiktaturet.

Lige udenfor Petrograd laa Kronstadts Fæstning og Flaadestationen.

Kronstadtmatroserne, der havde været Rygraden i din Hær var yderst misfornøjet med din Behandling af de strejkende Arbejdere i Petrograd. Medens de helt og fuldt understøttede Sovjetsystemet, var de derimod i skarp Opposition til et politisk Diktatur. Matroserne i Kronstadt vedtog en Resolution, der krævede frie Valg til Kronstadt Sovjetten. Samtidig valgtes en Delegation til at rejse til Petrograd for at studere Situationen dèr.

Efter Kommitéens Tilbagekomst sammenkaldtes et offentligt Møde af Flaadens 1. og 2. Bataillon. 16,000 Matroser, Rødearmesoldater og Arbejdere indfandt sig til Mødet. Dirigenten paa Mødet var en Kommunist ved Navn Vassiliew. Raadsrepublikkernes Præsident, Kalinin, samt den baltiske Flaades kommunistiske Kommisær, Kiegmin, var ogsaa tilstede og talte paa Mødet. Paa dette Møde blev en Resolution vedtaget med **en** knusende Majoritet.

Iflg. dine kommunistiske Kommissærer var Kronstadtmatroserne en Samling kontrarevolutionære Skurke. Hvad var da deres »kontrarevolutionære« Krav?

Hvis du opfrisker din Hukommelse, vil du mindes, at de var: — Tale og Pressefrihed for Arbejdere og Bønder. Forsamlingsfrihed for Arbejder og Bondeorganisationer. Amnesti for politiske Fanger tilhørende socialistiske Organisationer. Nedsættelse af en Komission til Undersøgelse af af alle de Sager, der vedrørte politiske Fanger i Fængsler og Koncentrationslejre. Afskaffelse af de politiske Bureauer, da intet Parti burde have særlige Privilegier i Propagandaen for sine Idéer eller maatte modtage financiel Understøttelse for dette Formaal af Regeringen.

Kan disse Krav betegnes som kontrarevolutionære, og hvad svarede du paa disse Krav?

Troede du virkelig, at disse Mænd, som havde set Døden i Øjnene utallige Gange, skulde bøje sig ydmygt for dine Kommissærers Trusler? — „Hvis I ønsker aaben Krig, skal i faa det," sagde dine Talerør, „Kommunisterne vil ikke opgive sine Magtpositioner, vi vil kæmpe bittert til Enden."

Kronstadtmatroserne var imidlertid ingen gamle Tanter. Efter disse Provokationer smed de Kommunisterne ud — med Undtagelse af to af dine Kommissærer, som de beholdt som Gidsler. Derefter foretog de Valg af nyt Sovjet i Kronstadt og forberedte sig paa at forsvare sig selv.

Lenin: Kronstadtmatroserne ønskede ingen Kontrarevolution - men de ønskede heller ikke os.

Mindes du den intensive Kampagne, der derefter fulgte paa dit Initiativ? Og mindes du den „prikhaz", som du underskrev sammen med Lenin, hvori du anklagede Kronstadtbevægelsen for at være aabenbart Mytteri — indspireret af Hvidgardister og Interventionsmagter? (Hvor følger ikke Stalin dit Eksempel, naar han anklager dig for Maskepi med udenlandske Militærmagter.) Lenin løste op for Sandheden, da han i et aabenhjertigt Øjeblik sagde, at „Kronstadtmatroserne ønskede ikke nogen Kontrarevolution — men de ønskede heller ikke os."

Dit Had til de, der var imod dit kommunistiske Partis Diktatur var intensivt. Kommer du f. Eks. i Hu, hvorledes du (til din evige Skam) skrød om, at du „skulde skyde dem ned som Vildt".

Historiens sørgelige Analer minder os om, at du udførte denne Trusel i Praksis. Besætningen i Kronstadt bestod af 14,000. De myrdedes koldblodigt under dine Kanon- og Geværmundinger, men de faldt ikke som Vildt. De kæmpede mod dine Massetropper med samme Mod, som havde udmærket dem under Revolutionen, men dine special-Tropper blev dem snart overmægtige... og i Kronstadts Gader flød de tapre Revolutionæres Blod. Du taler med Foragt om Thiers! Du skriger om Thermidor!

Historien har imidlertid en besynderlig Maade at spille Himmelspræt — selv med sine Favoritbørn. 1921 mejede du Kronstadtmatroserne ned, hvis „kontrarevolutionære" Aktivitet hovedsagelig bestod i, at de forlangte *hemmelig* Afstemning. 1928 — da Stalin ubarmhjertig knuste den Opposition, du repræsenterede — raabte du højt om akkurat de samme Krav. Mindes du, hvorledes de, der understøttede dig ved den aabne Afstemning blev brændemærkede af Stalins Kreaturer, og derefter ikke turde tage nogen Chance. Den snu Karl Radek (der efter alt at dømme ikke var snu nok) sagde til dig ved denne Lejlighed: „Hvem skulde bedre end du — Kammerat Trotski — vide, at den hemmelige Afstemningsmetode er et kontrarevolutionær Instrument?" Meningen med denne Indvending, tror jeg, er let at fatte.

Trotski snoede Rebet for Stalins Bødler.

Det er ikke nødvendigt at foretage en gennemgaaende Undersøgelse af de politiske Forfølgelses-Historier under Trotskis Periode; thi Kilderne til dette Materiale **er let** tilgængelige. Det er tilstrækkeligt **at** notere, at naar som helst Oppositionen rejste sig, **var** du lige saa brutal og hensynsløs mod den, som Stalin **er i** Dag.

Socialdemokrater, Socialrevolutionære, Anarkister og Syndikalister har ofte kendt Vægten af din en Gang saa mægtige Jernhæl. Og **i** Sammenligning med de utallige Ofre, som din Liste tæller, kan Stalins seneste Orgier kun betraktes som en boy-scout Manøvre. Du snoede Rebet til Stalins Bødler. Du gav dem Retten og Magten.

Ogsaa i Dag — efter alle disse ulykkelige Aar — hævder du den Opfattelse, at det russiske Folk vedblivende trænger til det politiske Diktatur (naturligvis under Trotskis i Stedet for Stalins Førerskab, det er den eneste Forskel). Den russiske Kommunismes auktoritære Form har stadig din Sympati, thi du tygger stadig paa den meningsløse Frace, at Rusland er „Arbejdernes Stat". Du holder krampagtigt fast ved den Paastand, som den druknende ved et Halmstraa. Hvorfor fortsætter du egentlig med at repetere saadant aabenbart Nonsens?

Manglen paa social Lighed i det socialistiske Fædreland, hvor en litterær Kvaksalver kan faa 10,000 Rubler for en Ode til Stalin, medens en almindelig Arbejder maa trælle for 100 Rubler om Maaneden, tilskriver du det stalinistiske Bureaukrati.

Eksisterede der nogen Lighed under Lenin og Trotski? Var det russiske Folk ikke opdelt i 39 Rations- og Lønningsskalaer i din Tid? Er du endnu af den Opfattelse, at en Kritik af dette er ensbetydende med, at Kritikeren er hjemfalden til den „smaaborgerlige Lighedsprincips" Idé?

Du taler med berettiget Foragt om de „Bekendelser", der karakteriserede de sidste Processer i Moskva. **Maaske** du i denne Sammenhæng kan **mindes** en lille Hændelse fra en **tidligere Pro**ces.

Ogsaa Trotski kendte til at fabrikere Tilstaaelser.

1923 forsvarede 12 socialrevolutionnære **sine Liv for en** bolchevistisk Domstol. **Anklagerne** mod dem var stort set de samme, som de i Moskvaprocessen indblandede var anklagede for: Spioneri, Sabotage, Terrorisme, Sammensværgelse med udenlandske Magter m. m. De tolv Socialrevolutionæres modige Forsvar prægedes af en gennemgaaende principiel Linie — **og din** Domstol led et moralsk **Nederlag.** (Hvor forskellig var de ikke **fra dine** Bolchevik-Kammerater i Dag!) Efter at de var dømt til Døden genoptoges Sagen for yderligere Undersøgelse af den Kongres, som det russiske Bolchevikparti samtidig afholdt i Moskva. Kongressen besluttede enstemmigt at forandre Dødsdommene til Udvisning fra Rusland. Der var kun tre Personer, der modsatte sig Forslaget — Trotski, Stalin og Bukarin, som forlangte, at de anklagede først skulde underskrive en „Bekendelse", hvori de principielle Udtalelser, de havde gjort under Rettergangen fuldstændig skulde forkastes — saa at dit Partis Navn dermed vilde blive renvasket i den internationale Socialistbevægelses Øjne. Efter alt at dømme troede du ogsaa paa „Bekendelsernes" politiske Efektivitet.

Du paastaar, at flere af de Anklagede i den sidste Moskvaproces var Angivere. Kan det forundre dig? Ved en Undersøgelse, som foretoges i Fængslet i Butirki 1921, fandtes det, at af 190 Fanger havde ikke mindre end 140 faaet Løfte om Benaadning, hvis de var villige **til at** spionere og optræde som Vidne**r mod** sine politiske Medfanger.

Den der bygger en Guillotine for andre

Hvilke stakkels rygradsløse Kreaturer dine tidligere Kammerater viste sig at være under de sidste Processer i Moskva. Du kalder dem fuldstændig demoraliserede Mænd — Krybdyr i Stalins Bureaukrati. Det er fuldstændig rigtig, at disse arme Stakler var demoraliserede — men den ætsende Syre, der aad sig gennem deres Kød og Blod var ikke Stalin, men den politiske Filosofi, som har været deres Ledestjerne. Bolchevismen er et System uden Moralitet — bygget paa Øjeblikkets Nødvendighed for hvem Maalet altid helliger Midlet for hvem den politiske Magt er det eneste Ideal og Frihed og Retfærdighed kun borgerlige Fordomme.

1919 skrev den kendte italienske Anarkist Enrico Mulatesta følgende interessante Ord: — »Lenin, Trotski og deres Kumpaner er uden Tvivl oprigtige Revolutionære (iflg. deres Opfattelse af Revolutionens Problem), og de vil ikke forraade Revolutionen. Men de er i Færd med at præparere en Regeringsmetode, som vil tjene deres Efterfølgere. De vil høste Frugterne af Revolutionen — og samtidig dræbe den. De vil blive Metodens første Offer og dermed befrygter jeg Revolutionens Udartning. Og Historien skal gentage sig selv, mutatis mutandis. Det var Robespierres Diktatur, der førte ham til Guilleotinen og banede Vejen for Napoleon.«

I Korthed — Trotski, hvis en Mand bygger en Guillotine til en andens Nakke, saa skal han ikke græde saa bittert, om han selv bliver hængende ved den.

Synd. Ungdomsforb.

Fortsat fra Side 3.

tet Kontingent den første Maaned. Lærlinge, Syge og Arbejdsløse betaler 25 Øre om Maaneden i Kontingent.

Punkt 2. Medlemmer som ønsker **at** udtræde af Forbundet maa meddele dette til Kassereren.

§ 4. *Pligter.* Medlemmerne skal straks efter sin Indmeldelse i Foreningen deltage aktivt i Arbejdet og udføre de Opgaver, som paalægges ham (hende) punktligt og ordentligt.

Punkt 2. Hvert Medlem bør tilhøre sin faglige Organisation.

Punkt 3. Medlemmer som optræder usolidarisk, handler i Strid med den syndikalistiske Ungdomsbevægelses Interesser, driver partipolitisk Virksomhed eller medvidende kandiderer ved kommunale eller politiske Valg, ikke holder sig Love og fattede Beslutninger efterrettelig, eller optræder beruset og derved skader Organisationens Anseelse har tabt sin Ret til Medlemsskab i Forbundet.

§ 5. *Møder.* Ordinært Møde afholdes hver 14. Dag.

§ 6. *Ordinær Generalforsamling* afholdes i April og Oktober og er højeste Myndighed i alle Spørgsmaal. Den skal indkaldes af Bestyrelsen med mindst 14 Dages Varsel.

Punkt 2. Bestyrelsen eller en Trediedel af Medlemmerne kan indkalde til ekstraordinær Generalforsamling.

§ 7 *Bestyrelse.* Bestyrelsen bestaar af 5 Medlemmer, som leder og fordeler Arbejdet. Kun Kassereren er ansvarlig for Kassen.

Punkt 2. Paa Generalforsamlingen i April vælges Formand og 2 Bestyrelsesmedlemmer med 2 Suppleanter samt 1 Revisor med Suppleant paa Generalforsamlingen i Oktober vælges Kasserer og 1 Bestyrelsesmedlem med 1 Suppleant samt 1 Revisor med Suppleant. Alle Valg gælder for et Aar ad Gangen. Revisorer kan ikke genvælges umiddelbart.

Punkt 3. Fuldstændig Revision af Forbundets Regnskaber foretages af de valgte Revisorer 2 Gange om Aaret. Revisorerne har dog Ret til naar som helst at foretage uanmeldt Kasseeftersyn. Bestyrelsen har Pligt til jævnligt at kontrollere Kasse.

§ 8 *Opløsning.* Foreningen kan ikke opløses saalænge 5 Medlemmer ønsker at opretholde den.

Punkt 2. Ved Foreningens Opløsning tilfalder dens Ejendele F. S.

Til Sommerlejr i Sverrig

I Dagene fra den 23. til den 27. Juni afholder Sveriges syndikalistiske Ungdomsforbund en Landslejr i Smaaland. Medlemmer af F. S. og af Synd. Ungdomsforening, der har Mulighed for at deltage grundet paa Ferie, Arbejdsløshed e. l., er velkomne.

Der vil i Forbindelse med Lejren blive talt af flere ledende svenske Kammerater, saa det fornøjelige og belærende vil blive kædet passende sammen.

Rejsen til og fra Smaaland, der koster ca. 15 Kr., Tur—Retur, maa eventuelle danske Deltagere selv betale, selve Deltagelsen i Lejren er gratis.

G. Halbäck, Griffenfeldsgade 52, 3. th. giver alle Oplysninger om Sagen; men interesserede bør henvende sig der straks, der er jo ikke lang Tid til den 23.

Syndikalis. Ungdomsforening

Intet Møde Onsdag d. 23. ds. grundet paa Lejren i Sverrig.

Bidrag til „Arbejdet„

Tømmeren 25,00 — A. Dupont 2,00 — V. H. 0,50 — S. P. 5,00.
Med tidlige indkommen Kr. 1222,77

Ansvh. Redaktør CHR. CHRISTENSEN

FODTØJ

1000 Par **brugt Fodtøj** 1000 Par
billige Træsko, Træskostøvler og Klædesko. J. KJELLANDER, Sverrigsgade 4. Telf. Amager 2676 x

Husk den billige Skomager

Blaagaards Plads 19.
laver alt godt, billigt og præcist.
Herresaaler.... Kr. 4.50 og 5.00
Damesaaler & Hæle 3.50 og 4.00
Telefon Nora 327 y.
Ærbødigst A. Davidsen.

FORSKELLIGT

Amagers billigste Urmager!
Amg. 8630—Glas 50 Ø - Fjedre 2 Kr.
Torvegade 56 og Højdevej 11.

„Cafe TODE"
Todesgade 6
Pølsekro & Billard

Husum Møllekro
Carl Olsen. Bella 14
Frederikssundsvej 350.
Familiehave Keglebane

ALLE MODERNE RADIOAPPARATER
sælges paa Ratebetaling. Deres gl. Radio eller Grammofon tages i Bytte.
»Kramolin«, Rosenvængets Allé 8.
Øbro 6016. Øbro 6316.

SILKEBORG

Her er Stedet
hvor man lader sig klippe og barbere, bedst og billigst.
J. Hermann, Borgerg. 44.
ALDERSLYST

ARBEJDET

ARBEJDERNES FRIGØRELSE MAA BLIVE DERES EGET VÆRK — 15 Øre.

No. 26. | Fredag d. 25. Juni 1937 | 2. Aarg.

Kundskab og Svaghed

Kundskab er Magt, siger et moderne Slagord, og Arbejderne har broderet det i Guld paa deres røde Faner, det tager sig nydeligt ud i Sol og i Sang.

Men er det Sandhed?

Der er en Legende om den gamle græske Vismand, Filosofen „*Sokrates*.

Kort før han efter en Dom af en Flok Borgere, der var ham langt underlegen i Kundskab maatte tømme Giftbægeret og dø, spurgte man ham om, hvad der var Kvintesensen af hele hans samlede Kundskab?

Sokrates svarede: »*At jeg intet ved.*«

Sokrats Svar lyder paradoksalt, netop fordi det kom fra en af Oldgrækenlands største og mest kundskabsrige Aander.

Men i det bitre paradoksale Svar laa en Kærne af smertelig Sandhed.

Det Menneske, der blot paa et enkelt Felt i Livets mægtige og mangfoldige Problemer har søgt at trænge ind til Sandhedens Kærne bliver efterhaanden ydmyg.

Han lærer efterhaanden, hvor lidet han egentlig ved.

Specialforskeren bliver en ydmyg Søger ved Siden af den »alvidende« Seminarist, der tramper frem i urokkelig Overbevisning om sin egen Ufejlbarlighed.

Det Menneske, der har brugt Aar af sit Liv af Tid af Enver og Penge for at sætte sig ind i Samfundslivets Love og Klassekampens Problemer og Muligheder, han føjes tilside paa Talerstolen af den første de bedste uvidende Stræber, der appellerer til Dorskhedens Vanetænkning og Grinet.

Kundskab har i Forhold til den haardhændede Tilværelse visse svage Sider.

— — —

Den sande Kundskab avler Ydmyghed og denne igen Tollerence overfor anderledes tænkende Medmennesker.

Hvorledes skal det Menneske, der gennem utrættelig trofast Arbejde for at naa ind til Sandheden, Gang paa Gang har maattet ændre sin Opfattelse, blive anmassende stærk over for andres Overbevisning.

Den sande Kundskab kender ikke til absolutte og evige Sandheder.

Den bliver tollerent i Forhold til Troens paagaaende Fanatisme.

I en Verden af blind Fanatisme og brutal Hensynsløshed bliver aandelig Tolerence en selvmorderisk Svaghed.

— — —

Dette Tollerence-Problem er ved at blive en Katastrofe for den revolutionære Socialismes Tilhængere Verden over.

Jeg taler ikke om de »Solialister«, der har indrettet deres »Socialisme« som en behagelig Tilværelse i det bestaaende Samfundssystem.

Jeg taler ikke om de reformistiske Bedragere og derfor heller ikke om de stakkels Arbejdermasser, for hvem hele Klassekampens Problem er lidt mere Foder i Lønarbejdets Mulepose, og derfor bestandig er Ofre for Bedragerne.

Nej, jeg taler om en hel anden Verden, naar jeg taler om revolutionære Socialister.

Jeg taler om de Mennesker, for hvem Klassekampen er en Kulturkamp, der har hvert enkelt Menneskes Frihed og Livslykke som endeligt Maal.

Deres Kamp for social Retfærdighed, Lighed i Ydelse og Nydelse, det sociale Samfundsgrundlag: *at yde efter Evne og nyde efter Behov*, er for dem kun attraaværdig som en streng Nødvendighed, for at Mennesket kan leve i Frihed og nyde den store Lykke uden snærende Baand at udfolde og udvikle sine personlige Evner og Egenskaber.

Kun paa denne dybe Tolerences Grund, den gensidige Agtelse og Respekt for hinandens personlige og aandelige Frihed, kan menneskelig Kultur igen frigøres af sit tekniske Slaveri, hvis Hovedbestanddel er kynisk Kræmmermoral og Masseslovhed.

Men givet er det, at denne Idés Tilhængere, hvad enten de kalder sig Anarkister, Marxister eller Syndikalister, i deres Kamp for Idéerne først af alle maattet yde Tolerence overfor alle anderledes tænkende Mennesker.

Men Forudsætningen herfor maatte selvfølgelig være, at der igen ydedes dem saa megen Tolerence, at de fik Frihed til at leve paa Jorden og arbejde for deres ædle Idéer.

Denne beskedne Forudsætning findes ikke mere.

I samme Grad som det politiske Demokrati har kæmpet sig frem til Pladsen som det kapitalistiske Samfunds politiske Administrator, kvæler det al aandelig Frihed og Tolerence overfor anderledes tænkende Mennesker.

Peter Krapotkin, en af de største og ædleste Aander, den moderne Tid har skabt, der gennem sit Livsværk, Udformningen af den *kommunistiske Anarkisme*, har skænket den menneskelige Kultur den skønneste Samfundsopfattelse bygget paa Videnskabens Logik og den dybeste Menneskekærlighed.

Hans Tilhængere, Anarkisterne, blev fornylig i »Politiken« — den borgerlige »Aandsfrihed«s Organ — stemplet som Forbrydere og Snigmordere.

De Mennesker, der i Kraft af Evner og Anlæg kunde sidde med store Indtægter. men som i Kærligheden til Menneskene og Forløsningen af deres Lidelser frivilligt har valgt et Liv i Kummer og Fattigdom, bliver tilsolet og tilsvinet af enhver liniebetalt moralsk Hallunk paa de borgerlige Bladkontorer, ikke af Uvidenhed, men i den ganske bevidste Hensigt at isolere dem og deres Idéer fra Masserne for uden Fare at kunne lade dem fængsle og myrde, om dette passer i den besiddende Klasses Interesse.

Vi kan følge den samme Linie i den mindste Fagforening. Selv udrustet med den mest omfattende Kundskab og Evner bliver den revolutionære Kammerat tilsolet og tilsvinet med Løgn og Bagvaskelse af Demokratiets smaaborgerlige Spækjægere for at faa en af deres »Egne« anbragt paa Pladsen.

Ikke Evner, ikke Kundskab, ikke ideel Stræben, men Partikortet, Tegnet paa det disciplinerede Partifaar, er Adgangen til at »tjene« Arbejdere og Fagbevægelsen.

Og vender vi Blikket mod vore Dages store Begivenheder, da er de revolutionære Socialisters Tolerence af forblindet Partifanatisme forvandlet til blodig Tragedie.

Ikke Bolchevikerne, men anarkistiske Kammerater gik i Spidsen for Kronstadts Matroser og jagede Kerenskis bundfordærvede Regimente paa Flugt.

Da det var besørget, myrdede Bolchevikerne baade vore anarkistiske Kammerater og Kronstadts revolutionære Matroser og Soldater.

Medens Bolchevikregimet i Triumf førte gamle Peter Krapotkin hjem til Ruslands Jord og forkyndte for hele Verden deres Hengivenhed for hans Idéer, saa fængslede de og myrdede hans Tilhængere i Tusindvis overalt, hvor de fik fat paa dem.

Det samme Regime lod Krapotkins Tilhængere i Ukraines frihedselskende Arbejder- og Bondemasser tre Gange jage de hvide Hære paa Flugt, og da de forsvagede og blødende havde gjort dette og vilde indføre den frie Kommunisme i deres Land, blev de af overlegne Bolchevikhære myrdede og deporterede i Titusindvis, medens de Efterlevende blev Slaver under Statssocialismens Bureaukrati.

Da Reaktionen i Spanien den 19. Juli 1936 rejste Oprøret i Spanien, da var det ikke de politiske Partier, men de anarkistiske og syndikalistiske Arbejdere, der rundt om med Liv og Blod som Indsats slog Oprøret ned.

Men ifølge hele deres Indstilling tog de ikke Magten. Deres Tolerence bød dem at dele denne med alle andre Retninger, som var imod Reaktionen.

De politiske Partier tog imod Gaven, satte sig tilrette ved Styret, ikke for ærligt i Fællesskab med de revolutionære Arbejdere at slaa Reaktionen ned, men for efterhaanden at tilrane sig hele Magten og myrde de revolutionære Arbejdere og deres Organisationer for at sikre Kapitalismens fortsatte Udbytning af Masserne.

De blodige Majdage i Barcelona er det sidste talende, historiske Vidnesbyrd om denne blodige Nedrighed.

Men det burde ogsaa blive det sidste Vidnesbyrd om de Revolutionæres selvmorderiske Tolerence.

Vi bør ophøre med denne, thi den er en Meningsløshed overfor blodbesudlede Forbrydere, der kun benytter den til at myrde vore Kammerater og hindre Arbejdermassernes Frigørelseskamp.

Vor Kærlighed til Friheden bør under de givne Vilkaar tvinge os til at slaa Frihedens Mordere ned, hvor vi møder dem, og hvor vi evner det.

Kundskab er Magt, hvor den villende Handling sættes bag — ellers bliver den Dødens Svaghed.

Eli.

Vaabentyverierne i Spanien

Med alle Tegn paa Forargelse bringer „Arbejderbladet" en Meddelelse fra Spanien om, at det republikanske Politi i Vich — en By i Katalonien — har opdaget, at „Trotskisterne" har stjaalet nogen Ammunition, som det mener, de vil bruge til at forsvare sig med bl. a. mod Stalinisterne. Hvorvidt Meddelelsen er rigtig ved vi ikke, men er den det, er der kun det at sige til det, at det er Stalinisterne, der begyndte med Tyverier af Vaaben. De nøjedes blot ikke med lidt Ammunition, men stjal som bekendt hele 12 Tanks, der var bestemt til Fronten, men som det var deres Hensigt at ville have brugt mod de revolutionære Arbejdere under de Uroligheder, som de provokerede i Barcelona fra 2.—5. Maj. Til Skade for dem, lykkedes Tyveriet ikke, men blev opdaget med det samme, og de blev tvunget til at aflevere de stjaalne Tanks. — Men hvorfor tror „Arbejderbladet" slet ikke omtalt dette Tyveri?

Godt gjort

Havnearbejderne befrier en af Mussolinis Fanger

Forrige Lørdag ankom til Marseille den italienske Damper Celéna fra Centralamerika med 12 Mands Besætning. Om Eftermiddagen skulde Varer, destinerede for Marseille, losses. Havnearbejderne gik om Bord paa Skibet, og nu indtraf en Begivenhed, der tydelig nok var nøje forberedt.

I Fartøjets Sygekahyt befandt der sig en Italiener Morelle, som var udvist af Myndighederne i Panama og ført om Bord paa Damperen, og han skulde nu udleveres til Myndighederne i Genua, naar Skibet kom dertil.

Da Havnearbejderne kom om Bord paa Skibet, gik en Del af dem hen til Sygekahytten, befriede Fangen, og i et Reb firede de ham fra Skibet ned paa Kajen til en ventende Bil. Ved Toldvagten raabte to Arbejdere, der var med i Bilen: »Luk op, vi skal til Sygehuset med en Tilskadekommen.«

Da Kaptajnen paa Celina opdagede, hvad der var foregaaet, slog han Alarm og tilkaldte Politi, men skønt man kendte Bilens Nummer, er det endnu ikke lykkedes Politiet at komme paa Spor efter Flygtningen.

Senere paa Eftermiddagen afgik Damperen til Italien uden Mussolinis Fange.

(Arbetare Kurieren).

Barcelonas Dagspresse

Der er til C.N.T. og F.A.I. Informationstjeneste i Barcelona rettet Spørgsmaal om den stedlige Dagspresses Udbredelse fordelt paa de forskellige Partier og Bevægelser, og der gives følgende Oplysninger.

C.N.T.-Blade.	
Solidaridad Obrero	205,000
La Noche	35,000
Catalunya	5,000
Ialt...	245,000
U.G.T. og P.S.U.C.-Blade.	
Trebal	32,000
Noticias	30,000
El Noticiero Universal	32,000
La Rambla	9,000
Ialt...	103,000
Venstrerepublikanske Blade.	
La Humanitat	26,000
La Publicitat	10,000
Ultima Hora	11,000
Ialt...	47,000
P.O.U.M.s Blad.	
La Batalla	16,000
Katalanske Nationalisters Blad.	
Diari de Barcelona	7,000

Desuden findes der tre store Blade, der ikke tilhører nogen Organisation. De udgives af Arbejderne i de kollektiviserede Trykkerier. Medarbejderne ved disse Blade er organiserede dels i C.N.T. og dels i U.G.T. Disse Blade er:

La Vangardia	135,000
El dia Grafico	18,000
El Diluvia	64,000
Ialt	217,000

Anarkisternes Hovedorgan er glemt i denne Oversigt.

Den syndikalistiske Presse læses næsten udelukkende af de revolutionære Arbejdere, medens U.G.T.s og de af Bedriftspersonlaet kollektiviserede Blade med Undtagelse af „Treball" har en borgerlig Læsekreds.

Stalinist-Tjekaen fortsætter Mordene i Spanien

Mandag d. 24. Maj kom 2 Soldater af Listers Brigade i Selskab med den kommunistiske Borgmester fra Mascaraque til vor Kommerat Morenas Bopæl for at føre ham til Byen Mora de Toledo. Kammerat Morena vægrede sig imidlertid ved at stige ind i den ventende Bil, fordi han alt for vel kendte til Forholdene i denne By, hvor 60 C.N.T. Kammerater — Mænd og Kvinder i de sidste Uger var blevet myrdet.

Moreno krævede derfor, at Borgmesteren skulde køre med. Borgmesteren syntes at ville opfylde dette Ønske og fulgte med til Bilen, men da Moreno var kommet ind i Bilen nægtede Borgmesteren at følge med, hvilket heller aldrig havde været hans Mening, og Soldaterne kørte bort med Moreno til More de Toledo.

Den følgende Dag, den 25. Maj blev han uden nogen Forklaring skudt af en Gruppe Soldater af den kommunistiske Brigade Lister. Bag Kristus-Kirken i Mora de Toledo udføres denne Skændselsdaad.

Moreno tilhørte før Revolutionen det kommunistiske Parti, men gik over til C.N.T. Han havde i nogle Uger været Sekretær i C.N.T.s lokale Organisation.

Nu er over 60 Mænd og Kvinder myrdet i Mora de Toledo, blot fordi de var Medlemmer af C.N.T. Hele Byens Omegn lever i Forskrækkelse for den bolchevikiske Terror, der raader dèr.

Gerningsmændene til disse forbryderiske Gerninger er kun Provokatører i Fascismens Tjeneste.

I alle Manifest opfordrer vi vore Medlemmer til Alvor og Disciplin! Men al den Provokation gaar kun til en vis Grænse — til vor Taalmod faar Ende. Vi offentliggør disse uhørte Forbrydelser for at vise Verdens Arbejdere hvem der er de virkelige Provokatører i Spanien.

(Solidaridad Obrero).

Det store Fremskridt

Det er ikke Timelønnen, men Aarsfortjenesten, det kommer an paa

Man stirrer sig blind paa Arbejdernes Timeløn. I 1872, siges der, var Timelønnen almindeligvis kun 20 Øre, i 1936 var den efter Statistiken 133 Øre. I 1914 tjente en faglært Arbejder i Jernindustrien 65 Øre i Timen, nu tjener han saadan noget som 165 Øre — alt efter Statistiken. Og saa siger man: — Det er vel nok Fremskridt! Man glemmer, at det der interesserer Arbejderne nok saa meget som Timelønnen er hans Aarsfortjeneste.

Hvad gavner det f. Eks. en Bygningsarbejder, at han under gunstige Forhold kan tjene 250 Øre i Timen, hvis han kun har 100 Timers Arbejde paa et Aar. Saa skal Timelønnen jo op i anderledes Højder, saafremt han skal leve — endda bare nødtørftigt — af sit Arbejde.

Det er mærkelig nok, at disse Løvsyngere af Arbejderklassens store Fremskridt under Socialdemokratiets Førerskab, i Stedet for — som Kapitalisterne ogsaa gør — altid at tale om Timelønnen, ikke oplyser noget om Aarsfortjenesten — som der ogsaa

Fortsættes Side 4.

Syndikalismen og Aandens Arbejdere

IV.

Vi fortsætter i denne Artikelserie **med Afsnittet**

Lægerne og den sociale Samvittighed.

Krapotkins Eksempel — skønt skrevet for mere **end** et halvt Aarhundrede siden — rammer Spørgsmaalet af i Dag lige i Centrum.

Medens enhver hæderlig Bil**reparatør, d**er modtager en mis**handlet Bil,** gør sin Kunde **op**mærksom paa den forkerte **Be**handling, han giver sin Vogn, og i det hele giver **ham** Raad med Henblik paa Forebyggelse, saa optræder ikke blot den enkelte Læge, men hele Standen lige modsat.

Hvornaar hører man fra Lægestanden og dens Repræsentant »Alm. dansk Lægeforening« en Henvendelse til Samfundet og dets Myndigheder, **en** Protest eller blot en advarende Stemme overfor den Masseødelæggelse af Menneskene, de **moderne** Samfundstilstande medfører? — Aldrig! Vi møder her **et** Fag af egoistiske Lappeskræddere, der blottet for al social Samvittighed bare arbejder og lever paa at lappe paa Menneskenes Saar, uden Hensyn til *om disse Saar kunde være forebyggede ved Lægernes Indgriben* **overfor** *Samfundet eller om* **Lapperiet** *overhovedet kan hele* **Saarene igen!**

Til Belysning af dette umoralske og asociale Forhold skal vi først pege paa den aktuelle Krise med dens aarelange permanente Arbejdsløshed og sociale Understøttelse.

Et Par Gange har et svagt Ekko af det Skrig af Smerte, der stiger op fra den Underverden, Arbejdsløsheden har skabt og bestandig skaber naaet op til Overfladen i Form af nogle faa Presselinier om, at Børnetuberkulosen var begyndt at stige — særligt **i** de store **Byer.**

Vi andre kunde ved at sammenholde Understøttelsernes Størrelse med Folkeforbundets Ernæringshygiejniske Tabeller for Spæd- og Smaabørn og gravide og diegivende Kvinder rent teoretisk forudsige den Katastrofe, der maatte komme — og vi har offentlig paatalt det.

Men Lægeforeningen, hvis Medlemmer, i Kraft af deres Erhverv, daglig stod Ansigt til Ansigt med den systematisk Underernærings Sygdomsfølger har indtil denne Stund ikke mælet et Ord i denne Sag.

Københavns Kommune, der i Henhold til det officielle Samfunds Love har Forsørgerpligten over for disse Tusinder af Smaabørn, kan roligt fortsætte med gennem Undervisning at udlevere disse uskyldige Smaa til Underernæringens frygtelige Sygdomme bl. a. Tuberkulosen, uden at Lægerne, der hver Dag i Kraft af deres Erhverv konstaterer dette Forhold, har rejst sig til Protest mod dette oprørende Forhold.

Selv Hr. Hedebols oprørende Forslag om at smide 350,000 Kr. af de offentlige Midler ud til en Beværtning paa Bellahøj, har ikke kunnet formaa Bestyrelsen for Alm. d. Lægeforening til at rejse Kravet om Midler til mere sund Ernæring til de Arbejdsløse Smaabørn for at standse Tuberkulosens Fremtrængen blandt dem.

Den eneste Læge, vi ved, der i denne Henseende har gjort sin Pligt, **er** Dr. Johanne Christiansen. Hun er **gaaet** ud **i** de Arbejdsløses Hjem, har fulgt deres Indkøbsregnskaber fra Uge til Uge og konstateret, at Børnene maatte foreholdes de bedste og mest nødvendige Næringsstoffer, om Familien ikke ligefrem skulde sulte. Hun har offentlig rejst Protest mod disse forfærdende Forhold — men ingen tog Notits af hendes Protester. Jo, er hun ikke ekskluderet af Lægeforeningen?

Et andet Forsøg i denne Henseende er gjort af unge socialistiske Medicinere. Det blev vel modtaget i den officielle Regeringspresse og straks mærkede vi, der arbejdede nede blandt de Fattigste, ogsaa lidt til deres Arbejde, men siden er der blevet stille om Sagen, og vi forudsætter, at de har faaet »Vinket«.

Men Lægernes Organisation har hverken Lod eller Del i disse Tilløb til at opfylde Lægernes sociale Erhvervspligt.

Derimod er samme Organisation meget energisk, naar først den sociale Elendighed har skaffet Smaabørnene Tuberkulose, og der af de offentlige Midler og Indsamlinger er rejst Tuberkulosesanatorier, hvor Lægelønningerne skal fastsættes.

Naar først den sociale Elendighed har gjort Smaabørnene syge, saa gælder det om at skaffe Fagfællerne saa fedt et Levebrød som muligt paa denne sociale og menneskelige Tragedie.

Hver lille Barneseng i disse Anstalter repræsenterer en Forretningskapital paa 10 til 15,000 Kroner, ikke ved den Smule Ernæring, Sengens lille Beboer faar, men ved de fine Boliger og fede Funktionsben, der knyttes til disse Anstalter.

Og kunde Børnene saa endda reddes gennem disse Kurophold, hvor hvert Gram, Barnet tager paa i Vægt omhyggeligt bliver bogført for at dokumentere, hvilken »*Velsignelse*« for de stakkels Børn disse Sanatorier er.

Men lykkedes det endelig at forbedre Barnets Sundhedstilstand — hvad **da?**

Ja, saa sendes Barnet tilbage til den Elenndighed, hvorfra det kom, for at Sygdommen igen kan trives.

Det hele Forhold udtrykker en enestaaende oprørende Udfordring til Fornuft **og Menneske**kærlighed.

Sandheden er, jo, at Lægevidenskaben hverken ejer kirurgiske eller medicinske Helbredsmidler overfor Tuberkulosen.

Sanatoriebehandlingen bestaar i nærende Kost og gennemført Hygiejne, altsaa i det, ethvert Menneske kunde og burde sikres i et Kultursamfund, hvis tekniske Produktivkræfter er saa overvældende, at de kan give **dette** til alle blot Fordelingen **var** rimelig og retfærdig.

Men Lægerne **og** deres Erhvervsorganisation **lukker** Øjnene for den **faktiske** Kendsgerning, at disse **uretfærdige** Fordelingsforhold **myrder** Tusind efter Tusind **af** stakkels Mennesker, overfor **hvis forudgaaende** Sygdom deres **Lægeevne kun er** et Minimum **som ender** i Hjemsendelsens **Humbug,** Livsforsagelse eller **tidlig Død.**

Kun Lægernes **Honorar** og Levebrød **er den eneste absolutte** sikre Realitet i **denne** Form for Kamp mod **Tuberkulosen.**

I denne Kamp **staar** Lægernes Organisation **som** en snæversynet **og** snæverhjertet faglig Interesseorganisation, **blottet** for social Samvittighed, **socialt** betonet Moral **og** dybere menne-

Fortsættes Side 4.

Kan **de** politiske Patier hjælpe?

Er der da intet, som Arbejderne kan gøre for at forhindre **den** truende Elendighed?

De har jo Organisationer, faglige og politiske, **de har** Ledere og Folkeførere, **Ministre** og Rigsdagsmænd. Organisationerne har de dannet **for at de** skulde beskytte dem, **netop mod** de Tilstande, **som nu truer.** Deres Rigsdagsmænd **og Ministre** har de **løftet op til deres** Pladser, paa **deres Løfte om, at de** vilde beskytte Arbejderne mod alt ondt.

Det er ikke mere end nogle faa Dage siden, at en af deres Borgmestre fortalte dem, at Klassekampen var afskaffet i det her dejlige Land, og deres Statsminister har indtil Trivialitet gentaget overfor dem, at de levede i et lykkeligt og frit Land, hvor Overklassen var afskaffet.

Med saadanne Organisationer og saadanne Hjælpere, hvad Nød er der saa. Derfra maa al Hjælp jo kunne rekvireres.

Kære, godtroende Arbejder, vaagn op og visk Søvnen af dine Øjne og se paa Verden med dine egne dagklare Øjne. Kast for et Øjeblik de partipolitisk farvede Briller bort, og du vil se, at Klassekampen kun er afskaffet for Arbejderklassens Vedkommende, medens Udbytterklassen, de Rige, Finansmændene, Arbejdskøberne hver Dag retter det ene drabelige Slag mod den i Lænker bundne Arbejderklasse efter det andet, der tage Lussingerne i den Rækkefølge, de kommer.

Arbejdernes elendige Tilværelse, den truende Hungervinter, er jo netop et Resultat af Overklassens Klassekamp mod Arbejderne.

Og hvordan er det med den afskaffede Overklasse. Er Menneskene her i Landet virkelig »lige«, naar en Mand i mange Tilfælde ved lidt og behageligt Arbejde tjener lige saa meget som 100 Arbejdere, der skal slide haardt Time ud og Time ind alle Aarets Hverdage.

Og hvad Hjælp kan Arbejderne vente fra deres Rigsdagsmænd og Ministre? Er det ikke dem, der siger, at Tilstandene er enestaaende gode her i Landet. Kan man med nogen Rimelighed vente, at noget Menneske vil lave om paa noget, der er godt, selv om de havde Magt dertil? Selvfølgelig ikke.

Men hvad er disse Rigsdagsmænds og Ministres Handlinger. Har de gjort noget som helst for at billiggøre Varerne eller højne Arbejdslønnen?

De har gjort lige det stik modsatte. De har, ved **at** belaste Varerne med indirekte Skatter til en bundløs **Statskasse** og ved at paalægge dem **alle mulige** Slags Afgifter for at hjælpe de rentesugende Kapitalister, skabt en kunstig høj Varepris, **der** ikke har nogen Berettigelse i det frie Varemarkeds Prisdannelser.

Men de **har ydermere ved** Love, Sammenkædningsregler og anden indviklet juridisk Foranstaltning bundet Arbejderne til en fast Løn over **en lang** Periode, saa de er forsvarsløse overfor de kapitalistiske Spækhuggeres Rovtogter.

Lad os bare koldblodigt fastslaa, at fra den Kant kan Arbejderne kun vente yderligere Ulykker.

Kun Arbejderne selv besidder Midler, der kan hjælpe.

Kunde man blot faa alle Arbejdere i tre Dage til at lade være at læse de dumme kapitalistiske og partipolitiske Aviser, der propper dem med deres Løgn om Samfundssind og Fædreland og Borger i By og Medejere af hele »Forretningen Danmark«, saa de ikke kan tænke en eneste Tanke, saa vilde de ud af deres sunde Klasseinstinkt selv finde den rette Løsning paa, hvad de skulde gøre for at imødegaa det kapitalistiske Prisrov.

Arbejderne er ikke mere saa dumme, at de tror paa, at det er den Kapitalist, de arbejder for, der skaffer dem Føden, de ved udmærket godt, at det er dem, der føder ham, foruden et helt Slæng af andre Snyltere, der hænger sig paa ham.

De ved ogsaa udmærket godt, at naar de bliver antaget til Arbejde hos en Arbejdskøber, saa

Fortsættes Side 4.

FORAN EN HUNGERVINTER

I de kommende Maaneder kan vi vente store Prisstigninger paa alle vigtige Livsfornødenhedenheder

Siden 1931 er en Gros Priserne steget med ca. 50 pCt. Det betyder, at vi i Løbet af de kommende Maaneder vil blive udsat for en Prisforhøjelse i Detailhandelen, det vil sige en Prisforhøjelse for de Varer, vi hver Dag skal købe for at leve, der vil komme til at mærkes paa Arbejdernes Pengepung.

Der har ganske vist i de sidste 2 Aar fundet en jævn Prisstigning Sted for de allerfleste af Arbejderens vigtigste Livsmidler, der allerede har forringet Levestandarden meget, men paa Grund af, at det tager længere Tid i det kapitalistiske Varemarked for Prisstigningen at naa Detailpriserne end en Gros Priserne — ligesom omvendt under en Prisfaldsperiode en Gros Priserne falder for detail Priserne, saa har vi ikke nær naaet den Højde endnu, Priserne skal op paa.

Hvor stor Prisstigningen vil blive, kan man gøre sig et lille Begreb om, naar vi af Statistikken ser, at af de ca. 50 pCt. en Gros Priserne er steget siden 1931, altsaa i Løbet af ca. 6 Aar, falder de 25 pCt. alene paa sidste Aar. Derfor kan vi — uden paa nogen Maade at ville agere Spaamand — med Sikkerhed sige, at Priserne vil stige kollosalt i de kommende Maaneder, for antagelig til Vinter at ende i den rene Dyrtid.

En Trængselstid for Arbejderne og de Arbejdsløse.

Med den Prisstigning, der allerede nu har fundet Sted paa de fleste Levnedsmidler, kan Arbejderne kun med den største Økonomi faa deres Ugeløn til at slaa til. De lavestlønnede Arbejdere maa allerede nu slaa af paa Livsfordringer, de for blot et halvt Aar siden ansaa for uundværlige.

For Familier med mange Børn og for de Arbejdsløse og Socialunderstøttede er Forholdene allerede nu nær en Katastrofe. De kan med deres smaa Indtægter, Arbejdsløshedsunderstøttelser og Socialunderstøttelser, for ikke at tale om de Gamle og Invaliderentenyderne, der allerede, da Priserne var lavere, maatte halvsulte med deres usle »Rente«, ikke faa Raad til at købe det mest nødvendige.

Der er maaske dem, der vil sige, at Folk altid er tilbøjelig til at skrige, før det gør ondt, men man behøver slet ikke at tale med Arbejderne og de Arbejdsløse for at faa at vide, hvor galt det er. Prøv og tal med de Handlende, med Urtekræmmeren, med Bageren, med Spækhøkeren eller Mælkehandleren i Arbejderkvartererne om Spørgsmaalet, og du vil faa at vide, at de alle har mærket de højere Priser i Form af en stadig dalende Omsætning.

Naar Pengene bliver mindre, fordi Varepriserne stiger, saa kommer Arbejderne til at stifte Bekendtskab med Begrebet »Luksusvarer«, **men** det bliver paa modsat Maade af de Riges Bekendtskab.

Mange Ting de før **har kunnet** tillade sig, maa de **nu give** Afkald paa. Smørret paa Franskbrødet til Kaffen bliver erstattet med Margarine, ja, og Franskbrød bliver helt afskaffet, nu maa man spise ene Rugbrød. Kaffen faar en Pakke ekstra »Ricks« for at gøre den mere drøj, og der bliver ikke sparet saa meget paa Vandet. Fløden bliver byttet om med Mælk, og den søde Mælk med skummet Mælk.

De Riges Begreb om »Luksusvarer« er Nydelsesmidler, Forbrugs- og Bekvemmelighedsgenstande, de køber for at kaste et ekstra Skær over deres i Forvejen materielt set lykkefyldte Tilværelse.

Arbejderne og den fattigere Arbejdsløse og Socialunderstøttedes Begreb om Luksusvarer bliver af en anden Karakter. Deres »Luksusvarer«, det er Varer, de nu maa mangle, det **er** simple Nødvendighedsartikler, de før har kunnet købe, men som de nu maa give Afkald paa for overhovedet at kunne friste Livet.

Det kommende Efteraar og Vinter vil blive en Trængselens Tid for Arbejderne og de Arbejdsløse. Det vil for de allerdaarligst stillede af dem komme til at betyde en stadig Trykken længere og længere ned i haabløs Armod, indtil den absolutte Sultegrænse er naaet. Den Grænse, hvor nogle faa Gram Brød og Fedtstoffer mere eller mindre bliver Spørgsmaalet om Liv eller Død. Den Sultegrænse, hvor Tuberkulosen vil gøre en let og rig Høst, hvor Underernæringen vil sætte sine Spor i forvoksede Barnekroppe og et for hele Livet nedbrudt Helbred, hvis de overhovedet overlever Barneaarene.

Bliv Abonnent paa

„Arbejdet" fra 1. Juli

Kun 1,50 Kr. for et helt Kvartal

Indsend Navn og Adresse paa et Brevkort til vort Kontor Blaagaards Plads 21 København N., og Beløbet vil blive opkrævet.

Løntrykkeri med Forbundets Samtykke

En Slagtersvend, der har arbejdet 2½ Aar paa Silkeborg Andelsslagteri, faar pludselig Forbundets Sanktion til at arbejde 14 Kr. billigere end Ugelønnen

Paa Silkeborg Andelsslagteri opdagede Arbejderne for nogle Uger siden, at en af deres Kolleger, der har staaet i Lære paa Slagteriet, men som har arbejdet der som Svend i 2½ Aar, pludselig blev aflønnet med 14 Kr. mindre end den overenskomstmæssige Ugeløn. Denne er for Tiden 61 Kr., men den omtalte Svend fik hun 47 Kr.

Ved at undersøge Sagen kom det for en Dag, at denne Aflønning var blevet truffet i Overensstemmelse med Formanden og Kassereren for Slagteriarbejdernes Fagforening i Silkeborg.

Arbejderne syntes selvfølgelig, at det var noget mærkelig noget, at der skulde til at drives Løntrykkeri med nogle af Bestyrelsesmedlemmernes Sanktion, og ved Underskrifter blev der indkaldt til en ekstra Generalforsamling, der blev afholdt sidste Fredag.

Paa denne Generalforsamling blev det oplyst, at den trufne Ordning var sket med Forbundets Sanktion.

Generalforsamlingen vedtog saa at faa Forbundets Forretningsfører, Hartman, til Silkeborg, for Medlemmerne kan nok lide at spørge ham om, hvorledes Forbundet kan give sit Samtykke til, at et af dets Medlemmer optræder som Løntrykker.

De to Bestyrelsesmedlemmer, som havde faaet den omtalte Underbetaling gennemført, undskyldte sig med, at vedkommende Svend havde lært for lidt og derfor maatte gaa billigere, men han har dog nu arbejdet som Svend paa Slagteriet i 2½ Aar, saa det synes noget sent, at de faar Øjnene op for dette. Iøvrigt har en »Skuemester« fra Forbundet været med til at give ham Svendèbrev.

Nu er han blevet flyttet op i Slagteriets Udsalg, hvor Lønnen ogsaa overenskomstmæssigt er 61 Kr., men han faar ogsaa dèr kun 47 Kr. Samtidig er hans Arbejdstid blevet længere, idet han skal være i Forretningen til Butikken lukker.

Alle

PENGEFORSENDELSER

til ARBEJDET's Ekspedition sker gennem Postgiro-Konto

236.32

„ARBEJDET“
Organ for Fagoppositionens Sammenslutning i Danmark.
Redaktion & Ekspedition:
Blaagaards Plads 21
København N.
Konto tid Hverdage 17-19
Postgiro 236,32
F.S Formand.
Vald. Hansen, Nordre Allé 14, træffes paa Kontoret hver Torsdag fra Kl. 18-19.

Syndikalister — Regering

Man kan leve uden Regering, men uden Arbejdernes og Bøndernes Virksomhed er det umuligt

Den spanske Anarkosyndikalist D. A. de Santilan, der som C.N.T.s Repræsentant deltog i den kataloniske Regering, skriver:

Allerede længe før Julirevolutionen har vi været af den Opfattelse, at den spanske Revolution kun kan blive til Virkelighed gennem et Samarbejde af alle fremadstræbende Kræfter. I Modsætning til de auktoritære og diktatoriske politiske Partier er vi Tilhængere af et positivt Samarbejde med alle, der virkelig vil Socialismen.

Efter Sejren over de fascistiske Generaler fulgte en langvarig Krig. Vi forstod, at det Tidspunkt endnu ikke var kommet, hvor Regeringen og Statsapparatet har tilendebragt sin historiske Opgave. Ligesom Krigen skabte sig et Organ i Folkehæren, saaledes var det ogsaa nødvendigt, at have et Organ, som skulde omfatte de politiske og økonomiske Organisationer. Dette Organ blev Statsapparatet.

Vi er overbeviste Modstandere af baade Staten og Militarismen, med ved vor Deltagelse i den os paatvungne Krig, blev vi tvunget til samtidig at akceptere baade Hæren og Regeringen. Denne Holdning betyder absolut ikke, at vi har opgivet vore Idéer og Overbevisning om Nødvendigheden af at oprette et frit socialistisk Samfund.

Vor virkelige Magt ligger ikke i selve Regeringen, ikke i Besættelsen af et eller andet Ministerium. Vor Magt ligger i Fabrikerne, Værkstederne, Gruberne og i Landbruget. Den bestaar i Organiseringen af Produktion og Konsumtion. Det har altid været saaledes. Vi har ikke glemt og heller ikke ændret vor Opfattelse. Vor Deltagelse i Regeringen blev kun bestemt af Krigen.

Vi har aldrig glemt vore Opgaver som Producenter og Konsumenter. Man kan leve uden Regering, men at leve uden Bøndernes og Arbejdernes Virksomhed er en fuldstændig Umulighed. Jorden i Bøndernes Hænder, Industrien i Arbejdernes Hænder, dette er vor Magt.

Staten er Krigens Instrument. Aldrig har den været og aldrig vil den blive Revolutionens Organ. En Revolution laver man ikke *for* Staten og endnu mindre med den. I bedste Fald — og her ligger en positiv Opgave for vor Medvirken i Regeringen — kan Staten holde sig passiv overfor Samfundets Nydannelse. Men at overlade Revolutionen til Staten, det betyder det samme som at tilintetgøre Revolutionen.

Store sociale Omvæltninger har altid været Folkets og Arbejdermassernes Værk. Det er Arbejderne, der gennemfører Revolutionen og som maa skabe de nye Organer for et politisk og økonomisk Samliv. Hvis vi ikke betragter Krigen og Revolutionen som uadskillelige, vilde vi aldrig have deltaget i Regeringen. Vor Opfattelse er, at vi maa gøre alt, som staar i vor Magt for at vinde Krigen. Med vor Sejr skaber vi Forudsætningen for det nye Samfunds Opbygning. Taber vi Krigen, taber vi alt. Denne Fremmarch sker ikke ved Hjælp af Staten. Den virkelige Revolution fuldbyrdes i Fabrikerne og i Landsbyen.

Magten, vor Magt, ligger ikke i Ministeriet, men i vore Syndikater.

Lønkamp og Prisstigning

Er det Lønforhøjelse der er Skyld i de stigende Varepriser? Lønkampen er en Livsnødvendighed i det kapitalistiske Samfund

Det har i Aartier været et tilbagevendende Diskussionsspørgsmaal indenfor Arbejderbevægelsen, om Arbejdernes Lønkamp overhovedet havde nogen Betydning for dem, om Forholdet ikke var det, at Kampen om højere Løn var Skruen uden Ende: om den 5 Øre, Arbejderen havde tilkæmpet sig ikke straks blev lagt paa Vareprisen, saa den øjeblikkelige Fordel, Arbejderen havde opnaaet, i Løbet af kort Tid blev ophævet i Form af et dyrere Leveniveau.

Men den Prisstigning, der nu foregaar paa alle Felter, og som Arbejderne nødvendigvis bliver tvungen til at se sig om efter Midler for at imødegaa, er der Grund til at underkaste dette Spørgsmaal en Undersøgelse, for er det saadan, at en Lønforhøjelse nødvendigvis bliver omsat i højere Priser under det nuværende Samfundssystem, saa er det jo kun spildt Ulejlighed for Arbejderne at forsøge ad den Vej at forbedre deres Kaar, er dette derimod ikke Tilfældet, saa er det jo indlysende, at en Lønforhøjelse er den naturlige og lige Vej til Udligning af det Misforhold, Prisstigningerne bringer i Arbejdernes Budget.

Priserne stiger selv om Lønnen ikke bliver forhøjet.

At det ialtfald ikke er Lønstigninger, der er Skyld i den nuværende Prisstigning turde være klart for alle, idet de allerfleste Arbejdsoverenskomster nu gennem flere Aar er blevet forlænget uden eller med ganske minimale Lønforhøjelser for enkelte Arbejdergrupper. Saa vi kan altsaa straks slaa fast, at Vareprisernе udmærket kan stige uden at Lønnen stiger tilsvarende.

Vi har ganske vist set, at Bryggerierne i Aar averterede, at grundet paa Lønforhøjelse til Arbejderne, saa de sig nødsaget til at forhøje Bajerne med 1 Øre pr. Stk. Det vilde knapt være menneskeligt og slet ikke kapitalistisk, om disse monopoliserede Selskaber ikke havde benyttet sig af Lejligheden til at skrabe 4 Mill. Kr. til sig om Aaret, men at Bryggeriarbejdernes usle Lønforhøjelse skulde nødvendiggøre denne Prisstigning paa Bajerskøl, har ingen Rod i Virkeligheden. Den Profit, Bryggerierne i Forvejen indtjente paa deres Arbejdere, var saa stor, at de sagtens af den kunde have udredet de forholdsvis smaa Summer, det drejede sig om, endda uden at formindske deres aarlige Udbytteuddeling eller angribe nogle af deres mange Reserver, højst kunde der blive Tale om, at der kunde blive et Par Millioner mindre at lægge hen til deres hemmelige Fonds.

Nej, Sagen er den, at i Prisen paa det færdige Produkt spiller Arbejdslønnen en underordnet Rolle.

I de moderne rationaliserede Fabriker foregaar Udbytningen af Arbejderne saa hurtig, at de tjener den Løn, de faar for en hel Dags Arbejde paa 1—1½ Time. Resten af Dagen arbejder de faktisk gratis for Fabrikanten. At Fabrikanten ikke selv tilfalder hele denne mægtige Profit er en Sag for sig. I det kapitalistiske Samfund spalter Profitten sig ud i de mangfoldigste Grene f. Eks. Grundrente, Kapitalrente, Handelsavance, Driftsherreløn, Skatter o. s. f. Men hvordan Kapitalisterne og deres Lakajer deler den Merværdi, de stjæler fra Arbejderne, kan i og for sig være disse ligemeget, saa længe de ikke foretrækker at beholde den selv og selv administrerer de Værdier, de frembringer.

Hovedsagen for Arbejderen er i første Omgang at konstatere, at han bliver udbyttet og saa vidt muligt — hvor meget.

Lad os forudsætte, at Arbejderne i en moderne Fabrik faar 10 Kr. om Dagen i Dagløn, og at de, naar de har arbejdet 2 Timer har leveret Arbejde for de Penge, de faar for at arbejde hele Dagen, saa er det, de frembringer Resten af Dagen, Kapitalens Fortjeneste (dog fradraget Slidtage paa Maskiner, Brug af Olie og Kul o. s. v., men i en moderne Fabrik andrager dette et ringe Beløb pr. Arbejder).

Lad os videre forudsætte, at disse Arbejdere tilkæmper sig en Lønforhøjelse paa 1 Kr. om Dagen. Før Lønforhøjelsen lavede de Arbejde for 10 Kr. paa 2 Timer, men da de blev ved at arbejde hele Dagens 8 Timer præsterede de i de resterende 6 Timer Arbejde til en Værdi af 30 Kr. hver, som Kapitalisten fik ganske gratis. Enhver vil kunne indse, at den 1 Krone om Dagen, som Arbejderne har tilkæmpet sig, ikke vil kunne fordyre det færdige Produkt nævneværdigt, lige meget hvad enten det saa er Kasseroller, Sko eller Automobiler, og vi kan endvidere af dette Eksempel se, at i det færdige Produkt, vi køber hos Isenkræmmeren, Manufakturhandleren eller Skotøjshandleren, indgaar Arbejdslønnen kun med en ringe Brøkdel af Prisen, hvorimod Handelsavance, Driftsherreavance, Renter til Grundejere og Banker, Skatter o. s. v. er det der bringer Varerne op i Pris.

Hvis vi kunde nøjes med at betale den virkelige Fremstillingspris af Varen plus et Tillæg til en fornuftig Distribution, vilde man kunne købe Varer saa fantastisk billig, at det for os næsten er utænkeligt.

Lønkampen er nødvendig for Arbejdernes Eksistens.

Der findes ingen Grund til, at Priserne skal stige, fordi Lønnen forhøjes lidt. Uden Hensyn til Lønstigning eller Lønnedgang vil de kapitalistiske Varesælgere benytte enhver Lejlighed til at sælge deres Varer til en højere Pris saa snart det er mulig. Alene dette Forhold burde overbevise enhver Lønarbejder om, at hvis han vil gøre sig Haab om blot at hævde sin en Gang vundne Stilling i Forhold til det kapitalistiske Samfunds andre Varesælgere, saa er det nødvendigt, at han ligesom de ser efter at faa den størst mulige Pris for sin Vare — sin Arbejdskraft.

Derfor kan der indenfor Arbejderklassen aldrig være et Spørgsmaal om Lønkampen kan betale sig. Lønkampen er simpelt hen en bitter Nødvendighed for Arbejderne i deres Eksistenskamp.

Og naar den danske Arbejderklasse i de sidste Aar, Aar for Aar bliver daarligere stillet i Forhold til det ejendomsbesiddende Borgerskab, saa skyldes det udelukkende, at de har ladet de politiske og faglige Ledere afskaffe Lønkampen her i Landet.

Med de stigende Priser bliver Arbejderne nødt til at se efter igen at faa deres faglige Organisation gjort klar til Kamp. Genoptagelse af Lønkampen, Kampen ind paa Arbejdspladserne for Erobring af en større Andel af de Værdier, de hver Dag skaber, det maa være Tidens Løsen mod den om sig gribende Elendighed.

Og saa kortere Arbejdstid for at skaffe Plads til vore arbejdsløse Kammerater ved Produktionen.

Paa Socialkontoret

— Naa, De ønsker?

— At ansøge om Hjælp — langvarig Arbejdsløshed — —

— Godt, vi tager Rapport.

— Født?

— Ja.

— Jeg mener, hvor er De født?

— I en Vejgrøft ved Skoven — en kold Vinternat. — Jeg skal nemlig forklare — vi har altid i min Familie lidt af Fattigdom — og da jeg blev født...

— Hold op med det Sludder. Vi skal have at vide, hvor De er født — —

— Jável, i en Vejgrøft ved Skoven — —

— Ikke mere af det Sludder.

— Hvor gammel er De?

— Syv og fyrre i Dag — men der er ingen Anledning til at holde Fest — i tre Dage har min Familie og jeg ikke faaet — —

— Naa, altsaa syv og fyrre — Gift?

— Om jeg har taget Gift — nej, men jeg har tidt tænkt paa at tage Gas...

— Vrøvl — —

— Det er rigtigt —

— Jeg mener, er De gift —

— Naa, om jeg er splejset sammen med Madammen. — Jo, det er jeg.

— Har De Børn?

— Ja.

— Hvor gamle er de?

— Fra ti til fem og tyve Aar.

— Hvad bestiller de?

— Den ene af dem gaar hver Dag til Kontrol her paa Socialkontoret — og faar stemplet S. U. — de øvrige der er konfirmeret er forskellige a...

— Er der ingen af dem, der kan hjælpe Dem?

— Hjælpe mig — af den Sulteunderstøttelse de faar — er De rigtig velforvaret, Mand...

— Har De Børn udenfor Ægteskabet?

— Aah ja — en tolv, femten, sytten Stykker.

— Gør De Grin med mig?

— Frækt Spørgsmaal besvares med Frækhed.

— Har De Gæld?

— Gæld — ja — vil De betale — jeg skylder Bager, Købmand, Slagter, Grønthandler, Mælkemand — — — —

— Hold bare op igen og giv en ordentlig Besked — —

— Tror De mig ikke, saa spørg Bager, Købmand — — —

— Lad os saa være fri...

Hvor meget betaler De i Husleje?

— Husleje betaler jeg ikke for Tiden, der er ingen Penge til at betale med, det er bl. a. derfor jeg søger Hjælp — —

— Er De i Sygekasse?

— Nej — —

— Jamen, det skal De være, Loven byder det...

— Ja, Loven byder det, men Loven siger ikke, hvorfra jeg skal faa Pengene — —

— De er færdig — Besked i næste Uge...

— — — Ugen gik — Manden kom.

— Afslag...

— — — Den næste...

Alb.

BRDR. THØGERSEN'S BOGTRYKKERI
Vesterbrogade 27 E
C. 5023
Moderne Tryksager - Billige Priser

„Krystal“ Mineralvand
Tilkendt Guldmedalje i København.
Bemærk Garantien paa Etiketterne.
Anvender kun lovligt foreskrevne Flasker med Navnet „Krystal“ i Flaske og Prop. — Salg til Private.
Billige Priser.
Godthaabsvej 239. Telf. C. 6355

Overenskomst i den svenske Bygningsindustri

Magert Resultat for Arbejderne

Lockouten i den svenske Bygningsindustri er afsluttet. Efter en Urafstemning blandt Arbejderne er Forslaget vedtaget med stor Majoritet — ca. 80 pCt. af de afgivne Stemmer var for Forslaget, men selve Stemmedeltagelsen var ringe.

Den nye Overenskomst byder paa nogle Lønforhøjelser baade for Akkordernes og Timelønningernes Vedkommende. I Stockholm med henholdsvis 10 pCt. og 15 Øre, i de øvrige Byer noget mindre, fra 8,8 pCt. paa Akkorderne, 10 Øre paa Timelønningerne og nedad.

Om nogen Sejr for Arbejderne kan man trods de opnaaede Lønforbedringer ikke tale, idet de ikke engang naar op paa det Lønniveau, de havde før den store Kamp i 1934, og siden da er der i Sverige som herhjemme sket en kolossal Fordyrelse af alle Livsfornødenheder, saa reelt set har Arbejdskøberne holdt de Positioner, de vandt under den 11 Maaneder lange Kamp i 1934.

I de Krav, Bygningsarbejderne opstillede til Arbejdskøberne, var 42 Timers Arbejdsuge med fuld Lønudligning og Indførelse af Ferie med Løn. Disse Krav, der var opstillet som minimale Krav, der absolut maatte gennemføres for at ny Overenskomst kunde underskrives, er helt opgivet.

Den sørgelige Udgang af denne Kamp er et nyt Bevis paa de reformistiske Fagforeningers Uformuenhed til at kæmpe for Arbejdernes Interesser, og det til Trods for, at Sverige i Øjeblikket er inde i en Højkonjunktur, som intet andet Land kan opvise Magen til og saa at sige ingen Arbejdsløse har.

Kampens Resultat var imidlertid at forudse endnu før den var begyndt. L. O. (de svenske Arbejderes D. s. F.) placerede sig straks som Modstandere af Kampen og lagde et stærkt Pres paa Arbejderne for at faa dem til at arbejde for, hvad Udbytterne vilde give.

Den nye Overenskomst gælder i 3 Aar, hvilket hilses med Glæde og betegnes som en stor Fordel af hele den socialdemokratiske Regeringspresse.

C.N.T. stiller sig ikke bag Negrins Regering

For nogle Uger siden publiceredes et Telegram fra Spanien om, at C.N.T.s Nationalkommité havde erklæret at ville yde den nye spanske Regering fuld moralsk og materiel Støtte.

Det viser sig nu, at skønt Telegrammet er udsendt af det officielle Telegrambureau i Valencia, er det dog løgnagtigt, idet C. N. T.s Presse kategorisk erklærer, at C.N.T. ikke har afgivet noget saadant Løfte. Telegrammet er kun et Led i den Kampagne, der fra Regeringens Side i Valencia drives mod C.N.T. i den Hensigt at forvilde og desorganisere.

Demokrati og Fascisme under den kommende Verdenskrig

Af Chr. Christensen

IV.

Fascismen er krigerisk, den er en Fare for Verdensfreden, siger Demokratiet.

I de foregaaende Artikler er paapeget, hvorfor den er dette — den var overhovedet ikke født, hvis den ikke var det.

Dens Eksistensmission er Kamp med de andre kapitalistiske Nationer, der har baandlagt Jordens Raastofkilder, Kolonier og Afsætningsmarkeder for at erobre en Del af disse fra de andre.

At dette er Opgaven for de fascistiske Lande har hverken det officielle Italien eller Tyskland lagt Skjul paa, hverken i Ord eller Handling — nogen Tvivl kan der ikke herske derom.

Haab der opbygges paa falske Forudsætninger.

Efter at Italien og Tyskland snart er oprustet i Højde med de store demokratisk styrede Nationer, ja maaske endog mere, nærmer Afgørelsens Stund sig mere og mere.

De fascistiske Lande fører ikke mere den forsagte Nations vigende Udenrigspolitik — tværtimod.

Det er de demokratiske Nationer, der allerede er i Defensiven og de fascistiske, der er aktive og paagaaende.

Versailles-Traktaten er ikke mere de Guldpenne værd, med hvilken den blev underskrevet. Til Trods for at baade Tyskland og Italien paa den mest kyniske Maade har trampet paa alle Folkeforbundets grundlæggende Vedtagelser og Opgaver, smisker det demokratiske Diplomati bestandig for, at Italien skal blive og Tyskland paany indtræde i Forbundet.

Efterhaanden som de fascistiske Lande har søndertraadt de gamle Alliancer og Fredstraktater, saa arbejder særligt det engelske Diplomati for at faa dem med i nye Forbund og Aftaler til „*Fredens Bevarelse*“!

Lad os ikke bygge noget Haab paa Diplomatiets Spil.

Lad os uanfægtet af alle Talemaader bestandig forudsætte, at de gamle demokratiske Nationer ikke vil ofre en eneste økonomisk Realitet af Raastofkilder, Kolonier eller Markeder for Fredens Skyld til de hungrige Fascist-stater.

Og lad os ligeledes forudsætte, at de heller ikke godvilligt vil tillade, at de fascistiske Nationer gør sig til Herre over andre Landomraader, der har Betydning for deres Økonomi. De gamle Sejrherrer fra 1918 er paa Livet interesseret i, at de fascistiske Konkurrenter ikke gror dem over Hovedet i Magt — thi denne Magt kan og vil blive brugt senere mod dem og forarme dem som de gjorde ved Tyskland i 1918.

Vi maa i Verdenspolitiken ikke regne med Talemaader, men kun med Realiteter, og de her anførte understreges kraftigt af de demokratiske Kapitaliststaters Kæmpeoprustninger. Det er Kæmpebudgetter som selve Verdenskrigen ikke kendte.

Vi bør da ikke tage de demokratiske Staters defensive Politik som Grundlag for et Haab om Verdensfred. De viger for at vinde Tid til at sikre Krigens endelige Resultat til deres Fordel — ikke for at afværge.

Og endelig maa vi i denne Forbindelse erindre, at det diplomatiske Spil er et Dobbeltspil. Tyskland kan lige saa lidt stole paa Italien nu som i 1914, da det svigtede Triplealliancen og gik over til de Allierede. Og lige saa lidt kan Italien stole paa Tyskland om dette ser sin Fordel i at svigte Italien.

Det er ikke om Idéologi, men om hver Nations Eksistens Spillet om Kampen gælder.

Med de demokratiske Stater er det ikke bedre.

Naar England faktisk har tilladt Tyskland at bryde alle Traktater, opruste og besætte det afmilitariserede Rinomraade — en saarende Handling mod Frankrig — saa følger England her sin aarhundrede gamle Fastlandspolitik, der kort og godt gaar ud paa at forhindre, at ingen Stat paa Europas Fastland blev de andre for overmægtig og derved ogsaa farlig for England. I denne Afballanceringspolitik knuste „Britten“ i sin Tid den stærke Napoleon, I 1914—18 det overmægtige Tyskland, for i 19[illegible]—37 at hjælpe det svage Tyskland til at afballancere det overmægtige Frankrigs Magt paa Fastlandet.

Det engelske Imperie maa bestandig

orge for, at Europas Stater i denne Balance slider sin Kraft op, saaledes at Imperiet kan nyde Frugten af Verdensherredømmet i Fred.

Som Modvægt mod Englands Troløshed [illegible]tede det smaaborgerlige bigotte kapitalistiske Frankrig sig Armene paa det røde Moskva, de begge truedes af det fascistiske Tysklands mægtige Oprustning.

Vi kan af det diplomatiske Spil kun fastslaa, at hver Nation, ligegyldig demokratisk eller fascistisk, uden Hensyn til Ideologi og politisk System kun regner med egne Eksistensinteresser, og at alle diplomatiske Anstrengelser ikke — netop ikke — gaar ud paa at afværge det store Krigsopgør, *men tværtimod* at skaffe sig de største Muligheder for at vinde i dette.

Mange har søgt et Haab for Freden i en delvis Tilfredsstillelse af de fascistiske Staters Hunger efter Raastofkilder og Koloniomraader.

Da man angreb Mussolini for Overfaldet paa Abessinien og henviste til Italiens Kolonibesiddelser i Nordafrika, svarede han, at han ikke samlede paa Sand.

Men da han nu fik Abessinien, er han eller rettere den italienske Finanskapital saa tilfreds?

Man kan svare herpaa med et nyt Spørgsmaal: Hvis saa er, hvad skal saa Italiens Soldater i Spanien og spansk Marokko?

Skal vi atter lade Kendsgerningerne tale. Aldrig saa snart var det italienske militære Røvertog i Abessinien fuldbyrdet som en Sejr, før den italienske Storfinans' „Højttaler" aabent forkyndte for hele Verden, at det romerske Imperies foreløbige Maal var Middelhavet som en italiensk Indsø!

Det graadige Gab var ikke alene en Trusel mod alle Middelhavslande, men en truende Gestus mod selve det engelske Imperiums Forbindelsesvej med dets koloniale Guldgruber.

Man kunde generelt opkaste det Spørgsmaal, om en kapitalistisk Nation nogensinde kan blive mæt af Raastofkilder, Kolonier og Afsætningsmarkeder. Er det ikke saaledes, at jo mere en Nation faar af disse, jo større vokser dens Produktionsaparat og med disse igen Trangen til endnu større fremmede Folkemasser til Forvandling af Merværdien til Profit — den grundlæggende Forudsætning for al Kapitalisme.

Men med de fascistiske Nationer staar vi overfor særligt prægede kapitalistiske Nationer, hvis økonomiske og sociale indre Liv har været og er bristefærdige i denne Trang til denne grundlæggende Forudsætning. Denne Bristefærdighed, eller eksplosive Trang, udtrykkes positivt i Fascismen og dens Agressivitet.

Men selv deres stærkeste Oprustning hjælper dem ikke. De maa her passe paa, at ikke deres Agressivitet gaar ud over de andre store Rovdyrs Jagtmarkeder, saaledes at de samlede falder over dem.

Den fascistiske Nation er i første Omgang henvist til saadanne Landomraader, der grundet paa daarlige Udbytningsmuligheder er forblevet upaaagtede af de demokratiske Storstater.

Italien er her et godt Eksempel. Det fik Lov at underlægge sig en Række Sandørken-Kolonier i Nordafrika, der tilmed var og er befolket af en Menneskehed, der i lykkelig apatisk Ligegyldighed, ikke egner sig for Lønarbejde.

Det skulde ikke bringe megen Ballance i Italiens indestængte Kapitalisme.

Men der laa det selvstændige Abessinien, og selvstændig i den Forstand, at de andre Rovdyr ikke havde Penge staaende i Foretagendet direkte.

Og Frankrig, der ikke selv havde nogen Interesse i Foretagendet, men som [illegible] undte England, der havde en af Nilens Kilder paa Randen af det abessinske Højland, „en Tak„ for dets Tolerance overfor Tysklands Oprustning gav paa Forhaand frit Lejde i Voldsaktion mod det abessinske Folk.

Lad os springe over alle Seværdigheder og Nedrigheder i dette [illegible] Spil. Efter en hemmelig Overenskomst med England fik Italien Lov til at erobre Abessinien.

Men hvad hjalp denne Erobring Italiens økonomiske Liv? Denne havde kostet Strømme af Blod og Milliardværdier. Men havde Erobringen af Abessinien virkelig været en rentabel kapitalistisk Forretning, da havde England taget Landet for længe siden. Og [illegible] stod Italien med den militære Sejrs Palmer i Hænderne og Storfinancens fascistiske Højttaler brølede [illegible] Pral over Verden, [illegible] de moderne motoriserede Krigsmaskine, der havde trampet et ubevæbnet Folk i Kvas — men Pral hjælper ikke paa økonomiske Kendsgerninger.

Og den økonomiske Kendsgerning var [illegible] — at Italien aldeles ingen Muligheder har for at gøre Abessiniens Erobring til en indbringende Forretning.

Italiens økonomiske Liv havde en hektisk Opblomstring under Krigens kolossale Forbrug — men Regningen? Den vil i den første Menneskealder i alle Tilfælde ikke blive betalt af Abessiniens Jord eller Folk.

Den hidtil indespærrede nu blodsprængte fascistiske Nation stod atter overfor sin uundgaaelige Skæbne at maatte nøjes med de urentable Landomraader, de gamle demokratiske Rovdyr ikke har gidet annektere.

Men hvad da? Kan Italien standse med Abessinien-Krigens ikke honorerede Regning? Kan i det hele en fascistisk Nation falde til Ro ved at samle paa Sandørkener og utilgængelige og urentable Bjerglandskaber? Det de andre lidt knurrende levner dem.

Italien har for saa vidt allerede svaret ved at kaste sig paa Hovedet ind i en ny — maaske lidt maskeret — Krig om Spanien og spansk Marokko.

Men Kendsgerningens Konstatering er her ikke nok. Vi maa vide: Hvorfor? Vi maa kende de dybere Bevæggrunde.

Vi maa paa Forhaand forkaste Teorien om den opfanatiserede nationalistiske Folkestemning som Bevæggrund. Denne kan aldrig i Historien blive andet end et Middel for Magthaverne, aldrig et Maal og endnu mindre en Bevæggrund — et Aarsagsforhold.

Vi maa atter vende tilbage til Nationens økonomiske Eksistensforhold for at finde det virkelige Aarsagsforhold til den fascistiske Nations bestandig krigeriske Aktivitet.

Her møder vi en ny Tese, der bestandig gøres til Haab for Verdensfredens Bevarelse.

Det er den øgede Beskæftigelse, Fascismen uimodsigelig medfører inden for Nationens Rammer. Se, siger man, hvor Hitler og Mussolini har bragt Liv og Orden og Blomstring i Landets Erhvervs og Folkeliv.

Denne næsten hektiske Blomstring af Erhvervslivet opfattes som en varig Afballancering af Folkeøkonomien, og naar saa den naturlige nationale Selvfølelse tilfredsstilles ved Anerkendelse af Nationens Sidestillelse med andre Stormagter, og Kravet om Kolonier opfyldes, saa maa dette tilsammen afspænde de internationale Modsætningsforhold og danne et holdbart Grundlag for en varig Verdensfred.

Har dette Haab nogen Realitet bag sig eller er det som alle de øvrige Haab om Verdensfred bygget paa falske Forudsætninger?

(Forts. i næste Numer).

Det store Fremskridt

Fortsat fra Side 1.

findes Statistik om, men der skyldes formodentlig, at der saa ikke vilde blive nogen Baggrund for Talen om de store Fremskridt.

Statistisk Maanedsskrift har lige udsendt en Oversigt over, hvorledes Aarsindtægten fordeler sig i København med omliggende Kommuner. Efter denne viser det sig, at der findes 86,000 Personer eller ca. en Fjerdedel af Københavns Befolkning, der har under 1000 Kr. i aarlig Indtægt. Vi tvivler om, at disse 86,000 Mennesker har det ret meget bedre i Dag end dem, der i 1872 maatte arbejde for 20 Øre i Timen.

Derefter er der 96,000, der har fra 1000 til 1999 Kr. i Indtægt. Det vil sige, at rundt regnet 185,000 Mennesker eller Halvdelen af Københavns voksne Befolkning har mindre end 2000 Kr. i aarlig Indtægt.

Naar man tager i Betragtning, at de Husholdningsregnskaber, Statistisk Departement startede under Krigen som Grundlag for en Pristalberegning, netop gik ud fra et Husholdningsbudget i 1914 paa 2000 Kr., saa kan man bedre bedømme Karakteren af det Fremskridt, Arbejderklassen har naaet i Aarene siden, hvor dens »politiske« Magt gennem Socialdemokratiet stadig er øget. Vi kan ganske rolig fastslaa, at Arbejdernes økonomiske Fremgang staar i omvendt Forhold til Antallet af deres Rigsdagsmænd. Jo flere Rigsdagsmænd jo daarligere bliver Arbejderne stillet økonomisk.

Der er derimod nogle Mennesker i København, der ikke har lidt noget under det socialdemokratiske Styre, nemlig Kapitalisterne. Af dem findes der 500, der tilsammen har tjent lige ved 55 Millioner Kroner, eller paa det nærmeste lige saa meget som de 86,000 daarligst stillede Skatteborgere tilsammen har tjent: knapt 60 Millioner Kroner.

500 Mennesker, der har lige saa stor en Indtægt som 86,000, det er vel nok et Resultat af det socialdemokratiske Styre, man maa raabe Hurra for.

Bliv Abonnent paa Bladet

Syndikalismen og Aandens Arbejdere

Fortsat fra Side 2.

skelig Samvittighedsfølelse.

Det samme Billede mødte man i Spørgsmaalet om Konssygdommenes Bekæmpelse.

Virkelig kurere de Konssyge formaar Lægerne ikke. De fleste af de Syge blev mærkede for Livet enten af Sygdommene eller deres Virkninger.

Kampen mod denne forfærdelige Svøbe var derfor ikke Helbredelsens ufuldkomne Lapperi, men Forebyggelsens Folkeoplysning og Hygiejne.

Men her meldte Lægerne ogsaa fra.

Da Forholdene f. Eks. i København omkring Aarhundredskiftet var blevet saa frygteligt, at man maatte regne med, at hver fjerde Mand havde eller havde haft Gonerhorre, og hver tiende Mand Syfilis, da var det Lægfolk, som paa Grundlag af de af Tekniken skabte Forebyggelsesmidler, tog Kampen op.

Opfordringer og Bønner til Lægerne om at være med i denne Kamp blev enten kynisk afvist som stridende imod deres Forretningsinteresser eller med en intetsigende Motivering om deres Uformuenhed.

Da Stat og Kommune endelig greb ind i Sagen med offentlige Klinikker og Politiforfølgelse mod de Syge — en fuldstændig forfejlet og fordommelig Fremgangsmaade — meldte Lægerne sig til »Kampen« efter *de vellønnede Klinikpladser*, lige som de beskæftigede sig med de private Hud- og Konssygelægers *Honorarspørgsmaal* — Udplyndringen af de Syge — og Grænserne for *kollegial* Avertering.

Javel, men Hovedsagen for Menneskeheden og Samfundet, Nedkæmpelsen af Konssygepesten, Arbejdet for at nye Tusinder af Ungdom ikke blev ramt af den dybt fysiske og sjælelige deprimerende Livsulykke, det ragede ikke Lægerne eller deres Organisation.

Og vi kan med Sandhed fastslaa, at naar Konssygdommene i Dag er nedkæmpet til et Minimum mod deres tidligere forfærdelige Udbredelse, da er det uselviske Lægfolks Oplysnings og Agitationsarbejde blandt den opvoksende Ungdom i Forbindelse med Teknikens Fremskridt og Gummiindustriens Handelsinteresser, der udelukkende har Æren herfor.

Det er betegnende, at Københavns »Skøger« ved deres bestemte Krav til deres mandlige Kunder om at bruge Preservativer har haft og bestandig har langt større Andel i Konsygdommens Bekæmpelse end samtlige danske Læger og Alm. dansk Lægeforening.

Det er beskæmmende, men det er sandt.

I en følgende Artikel vil vi beskæftige os med »Alm. dansk Lægeforening«s og Lægernes Stilling til Spørgsmaalet om seksual Forebyggelse og vor moderne Tids voksende sociale Masselidelse — Nervesygdommene.

Hungervinter

Fortsat fra Side 2.

er det en ren og skær Handel, der finder Sted, det er Arbejderne, der sælger deres Vare, deres Arbejdskraft til Udbytteren, akkurat som naar der købes og sælges en hvilken som helst anden Vare.

Men saa er det jo da ogsaa en indlysende Ting, at naar alle andre Vareejere har Frihed til at forlange og skaffe sig den Pris for deres Varer, det er muligt for dem at opnaa, saa maa det være rent selvmorderisk for Arbejderen at have sin Vares Pris fastsat i en Aarrække frem i Tiden.

Prøv blot at gaa ind til Bageren og spørg ham, om han vil slutte Kontrakt med dig om at levere dit Brødforbrug til en fastsat lav Pris for en Aarrække. Han vil grine ad dig og tro, du er tosset.

Ja men er det saa ikke lige saa tosset, naar Arbejderen binder sig til at arbejde for en bestemt Pris langt frem i Tiden uden Hensyn til de andre Varers Prisbevægelser, Varer han skal bruge for daglig at reproducere sin Arbejdskraft. Det er det selvfølgelig.

Og her staar vi ved den eneste Vej, Arbejderne har at gaa for at blive fri for den Ulykke og Elendighed, der truer dem.

Og Midlet det er Arbejdernes egen Magt. De maa igennem deres fagl. Organisationer, slaa Hul i den Mur af Love og Forordninger, der nu truer med at blive deres Død. De maa igennem deres faglige Organisationer rejse Kampen paa Arbejdspladsen for at bringe deres Løn i Overensstemmelse med de stigende Priser.

Det er det eneste Middel, der duer, men det er ogsaa godt. Det har været prøvet før, og det er

Vore Annoncører støtter os, støt dem igen naar I gør jeres Indkøb!

En Del brugte istandsatte Cykler sælges billigt.
Ovnlakering og Rensning.
Nye Cykler 85 Kroner.
Alle Reparationer udføres med Garanti
Cykleforretningen „Eisteen"
Blaagaards Plads 5 . Nora 2889 y

det eneste, der nogensinde har bragt Arbejderne virkelige Fordele.

De syndikalistiske Fagforeninger er Arbejdernes Fæstning

I deres Kamp mod den kapitalistiske Udsugning har Arbejderne skabt sig en Organisation, der garanterer deres Frigørelse. Denne Organisation bestaar i deres Fagforeninger, skriver vort katalonske Broderorgan »Solidaridad Obrero«.

Fagforeningerne er ikke blot et Middel til at forsvare Arbejdernes Interesser, men det eneste virkelige Vaaben for Arbejklassens Frigørelse ved Arbejderne selv.

Spaniens Arbejdere har meget klarere opfattet Fagforeningens Opgaver end Arbejderne i andre Lande. Fagforeningerne var Udgangspunktet for Kampen mod det fascistiske militære Kup, der forvandledes til en social Revolution. Trods Politikernes Forulempninger af Fagforeningerne er det dem, der er de virkelige Grundlæggere for Revolutionen.

Takket være Arbejdernes Opdragelse gennem Anarkosyndikalismen rejste Arbejdermasserne sig mod det fascistiske Kupforsøg uden at vente paa Paroler fra politiske Ledere. Denne Opdragelse var det ogsaa der forhindrede et Sammenbrud af det økonomiske Liv. Uden denne direkte Indgriben af Fagforeningerne i Industrien og Transportvæsenet, vilde den antifascistiske Kamp ikke have ført til noget Resultat. Hverken de politiske Partier eller Smaaborgerne vilde have været i Stand til at organisere en sikker Funktion af Produktion og Omsætning.

Fagforeningerne er Arbejdernes Fæstning, de er den sociale Revolutions Organer.

Ingen politisk Manøvre af Partierne er i Stand til at formørke denne Sandhed. Og særlig nu, hvor de politiske Partier forsøger at kvæle Revolutionen, hvor de forsøger at udelukke Arbejderne fra det offentlige Livs Administration, maa vi paany paavise Fagforeningernes store Betydning samt med al Energi opbygge den til Arbejdernes Fæstninger.

Vi maa gøre Forskel paa Fronterne indenfor de antifascistiske Rækker. Paa den ene Side staar de direkte Forsvarere af den kapitalistiske Samfundsorden og paa den anden staar de revolutionære Arbejdermasser. Det kapitalistiske Samfundsforsvarere raaber op om Parlamentets Nødvendighed. De har sat sig i Besiddelse af bestemte Embeder indenfor Regeringsmaskineriet og forsøger derfra at dirigere det offentlige Livs Gang. Vi, det revolutionære Proletariat, tænker ikke paa at opgive vor Indflydelse og vor Kontrol paa det offentlige Liv.

Det revolutionære Proletariat maa udbygge sine Fagforeninger. Vi har gjort tilstrækkelig mange Erfaringer, der beviser Rigtigheden i Anarkosyndikalismens Idéer, og vi har ingen Ting at ændre i denne vor Opfattelse.

Et nyt Afsnit i vor Kamp er begyndt. Det kendetegnes ved vore Fagforeningers Aktivitet. Befæstede og styrkede gennem vore Fagforeninger erklærer vi en ny Krig mod Bourgeoisiet, der forsøger at undergrave vor Indflydelse.

FODTØJ
1000 Par brugt Fodtøj 1000 Par
billige Træsko, Træskostøvler og Klædesko. J. KJELLANDER, [illegible]gade 4
Telf. Amager 2676 x

Husk den billige Skomager
Blaagaards Plads 19.
laver alt godt, billigt og præcist
Herresaaler Kr 4.50 og 5.00
Damesaaler & Hæle 3.50 og 4.00
Telefon Nora 327 y
Fremvisning af Annoncen giver 10 % Rabat
Ærbødigst A. Davidsen

FØDEVARER
TH. GREVE
KAFFE fineste Javablanding. Kr 2,48, — 2,13 — 1,88 — 1,50 — 1,15,
ALT i Kolonial, Vin, og Konserves sendes overalt Tlf. Nora705 x
21 Griffenfeldtsgade 21

Slagterforretningen
Baggesensgade 37. Anbefales Bladets Læsere. Bedste Varer. Billigste Priser.

FORSKELLIGT
Amagers billigste Urmager!
Amg. 8630—Glas 50 Ø - Fjedre 2 Kr.
Torvegade 56 og Højdevej 11

„Cafe TODE"
Todesgade 6
Pølsekro & Billard

Husum Møllekro
Carl Olsen. Bella 14
Frederikssundsvej 350.
Familiehave Keglebane

ALLE MODERNE RADIOAPPARATER
sælges paa Ratebetaling. Deres gl. Radio eller Grammofon tages i Bytte.
»Kramolin«, Rosenvængets Allé 8.
Øbro 6016. Øbro 6316.

SEXUALKLINIKEN i Frederiksberggade 25. Sexuel Raadgivning, specielt: Vejledning i Forebyggelsen mod Svangerskab.
Fast kvindelig Medarbejder.
Alle Hverdage Kl. 10½—12.
Mand. & Fred. Aften Kl. 7—8.
J. H. LEUNBACH

SILKEBORG
Her er Stedet
hvor man lader sig klippe og barbere, bedst og billigst.
J. Hermann, Borgerg. 44.
ALDERSLYST

HUSK at bemærke, naar du gør dine Indkøb hos vore Annoncører, at Annoncen er læst „ARBEJDET".

Ny revolutionær Literatur

Axel Østerberg:
Bakom Barcelonas Barrikader. Skildringer fra den spanske Borgerkrig 0,85
Margit Manus:
Kønskamp eller Klassekamp 0,35
Marie Nielsen:
Kampen om Trotski 0.60
L. Sedov:
Rotbuch über den Moskauer Prozess 1.00
Leunbach:
Kønslivet og Sundheden 1,00

Wilh. Reier:
Sexuel Kamp 0,50
Børneklubben Trekanten 0,50
Den økonomiske Verdenskrise 0,15
Hvad vil den syndikalistiske Internationale 0,15

Faas paa ARBEJDET's Ekspedition Blaagaards Plads 21.
Ønskes Bøgerne tilsendt, maa Beløbet plus Porto indsendes paa Postkonto 236,32.

Det er let

at blive Abonnent paa ARBEJDET, man skriver bare et Kort til Bladets Ekspedition, Blaagaards Plads 21, med Navn og Adresse. Betalingen — 1,50 Kr. for et Kvartal, indsendes paa Postkonto Nr. 236,32. Det er nemlig bekvemt. Bladet bliver da bragt lige ind ad Døren hver Uge.

Ansvh. Redaktør CHR. CHRISTENSEN